

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

White
KNIGHT

BOOK TWO OF THE DIRTY MAFIA DUET

MEGHAN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

MARCH

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

White
KNIGHT

BOOK TWO OF THE DIRTY MAFIA DUET

MEGHAN
NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
MARCH

BEYAZ ŞÖVALYE

MEGHAN MARCH

İÇİNDEKİLER

Beyaz Şövalye Beyaz Şövalye Hakkında

1. [Cannon](#)
2. [Cannon](#)
3. [Memphis](#)
4. [Cannon](#)
5. [Memphis](#)
6. [Cannon](#)
7. [Memphis](#)
8. [Cannon](#)
9. [Cannon](#)
10. [Memphis](#)
11. [Cannon](#)
12. [Memphis](#)
13. [Cannon](#)
14. [Memphis](#)
15. [Cannon](#)
16. [Memphis](#)
17. [Cannon](#)
18. [Memphis](#)
19. [Cannon](#)
20. [Memphis](#)
21. [Cannon](#)
22. [Memphis](#)
23. [Cannon](#)
24. [Memphis](#)
25. [Cannon](#)
26. [Cannon](#)
27. [Memphis](#)
28. [Cannon](#)
29. [Cannon](#)
30. [Memphis](#)
31. [Cannon](#)
32. [Memphis](#)
33. [Cannon](#)
34. [Memphis](#)
35. [Cannon](#)
36. [Memphis](#)
37. [Cannon](#)

38. [Memphis](#)

39. [Memphis](#)

40. [Cannon](#)

41. [Memphis](#)

42. [Cannon](#)

[Sonsöz](#)

[Efsanenin Çöküşü'nün Önizlemesi](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Ayrıca Meghan March](#)

BEYAZ ŞÖVALYE

Kirli Mafya Düetinin İkinci Kitabı Meghan

March

Telif Hakkı © 2019 Meghan March LLC

Tüm hakları saklıdır.

Editör: Pam Berehulke, Bulletproof Editing,

www.bulletedproofediting.com

Kapak Tasarımı: Hang Le, Hang Le tarafından, www.byhangle.com

Kapak Fotoğrafl: Regina Wamba, Mae I Design,

www.exclusivebookstock.com

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir incelemede kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi de dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Web sitemi ziyaret edin: www.meghanmarch.com

WHITE KNIGHT HAKKINDA

New York Times çoksatan yazarı Meghan March'tan anlatılmamış gerçeklerin ve bir adamın kurtuluşunun hikâyesi Kirli Mafya Düeti.

Kimsenin beyaz şövalyesi olmayı beklemiyordum. Bu şimdiye kadar oynadığım bir rol değil.

Ama Casso suç ailesi keşfedilmemiş bölgelere kayınca yeni bir kahraman aramaya başladılar ve beni arıyorlar -Cannon Freeman'ı, kara koyunu.

Ama utanç içinde geçirdiğim zaman sona erdi.

Yükselme ve benim için en önemli olan insanları kurtarma sırası bende.

Ailem beni hiç umursamamış olsa bile, onların düşmesine izin vermeyeceğim.

Her şeyden çok, onun düşmesine izin vermeyeceğim.

Bildiğim bir şey varsa o da hayatımda hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığıdır.

Beyaz Şövalye, Kirli Mafya Düetinin ikinci kitabıdır ve birinci kitap olan *Kara Koyun*'dan önce okunmalıdır.

CANNON

Yirmi beş yıl önce

Hava durumu bile bugünün şehirde yaşanabilecek en berbat gün olduğunu anlamıştı. Limuzin şoförü polis eskortuyla bile caddede sürünerek ilerlerken koyu gri gökyüzü yağmur ve kar püskürtüyordu.

Doğru, polis eskortu ve bizi hapse ya da mahkemeye bile götürmüyorlardı. Hayır, bizi Long Island'da annemin tabutunun bir metre altına gömüleceği mezarlığa götürüyorlardı. Onu o kutunun içinde düşünmeyi reddettim. Tüm kaptanların eşlerinin Dominic Casso'nun her şeyin ötesine geçtiğini, o süslü, parlak ahşap ve pembe saten iç döşemeyi kendisinin seçtiğini söylemesi umurumda değildi.

İçimdeki öfke ateşi bir çöplük yangını gibi alevlendi.

Hâlâ onu geri kazanmaya çalışmasaydı, kimse onu hedef almazdı. Ölmesinin sebebi o.

Bu Tanrı'nın dürüst gerçeği idi ve bu saçma cenazeye gelen herkes bunu biliyordu. Onu öldürdüğünden, tetiği kendi çekmiş kadar emindi, onu parçalayan ve merdivenlerde kanlar içinde bırakan kurşun yağmurunu serbest bırakmıştı.

Betonun çatlaklarına sızan kanının hatırası aklıma geldiğinde gözlerimi kapattım. Bu yardımcı olmadı.

Bana sahip çıkan tek ebeveynimin ölümünden sorumlu olan adamın yüzüne bakmak için açtım ama Dom bana bakmıyordu. Pencereden dışarı bakıyordu, muhtemelen ne kadar çabuk ayrılıp işine dönebileceğini merak ediyordu. Çünkü onun için her şey işti. Bu bile.

"Onu izle Cannon. Çok şey öğreneceksin ve bu sana pek çok kapı açacak. Bu konuda bana güven."

Annem on dokuz yaşındayken Dom ayaklarını yerden kestiğinde saftı ve öldüğü gün daha da saftı - çünkü hâlâ aşka inanıyordu

ve mucizeler ve sonsuza kadar mutlu. *Bu nasıl mümkün olabilirdi ki?*

Dom'un yüzü döndü ve esrarengiz gözleri beni delip geçti. "Lanet olası öfkemi buradan hissedebiliyorum evlat. İcabına baktığımı biliyorsun."

Dom'un sert sesi her zamanki gibi çıkıyordu. Bugün yaşanan ciddi olay nedeniyle kederden boğuklaşmamıştı. Elbette değildi. Çünkü Dominic Casso gibi bir adamın gözyaşı dökme yeteneği yoktu. Onu canından çok seven bir kadının evinin önünde vurularak öldürülmesine zerre kadar aldırış edemezdi.

Kendimi toparlamaya ya da en azından duygularımı gömüp üzerlerine kayıtsızlık maskesi geçirmeye çalışırken çenem gerildi.

Ama yapamadım.

"O benim annemdi," dedim sıkılmış dişlerimin arasından. "Biri onu öldürdü. Soğukkanlılıkla. *Senin yüzünden.*"

Burun deliklerim alevlendi ve parmaklarım yumruk şeklinde kıvrıldı. Kendimi limuzinin arka koltuğuna atmak ve şoför frene basıp beni arabadan çıkarana kadar yumruklarımı onun yüzüne vurmak istedim. Muhtemelen bana bir kurşun sıkıp ölüme terk edeceklerdi. Tıpkı annem gibi.

Ama ben yapmadım.

Çünkü annem bunu istemezdi. Yapabileceğim hiçbir şey onun isteklerine karşı gelerek başıma böyle bir bela açmaktan daha iyi olamazdı.

"İkimizin de bildiği gibi akıllı ve tatlı bir çocuk ol, seni sevmekten başka bir şey yapamayacaktır. Senin farklı olduğunu göreceksin. Sen büyük şeyler için yaratılmışsın."

Annem geleceğime dair büyük umutlar besliyordu ama ben onun iyimserliğinin zerresini bile paylaşmıyordum. *Gelecek*, diye sessizce alay ettim. *Bu da neydi şimdi?*

Sonunda gözlerimi bir kez daha Dom'a kaldırdım ama bakışları bir milim bile kaymamıştı.

Kolunu kapıya dayamış, konuşurken çenesini tutuyordu. "Şu anda ne hissediyorsun? Onu kucakla. Tut onu. Hatırla. Bu anın nasıl hissettirdiğini asla unutma. Vazgeçmeye hazır olmadan önce senden bir şeyin alınması en büyük hakarettir."

Dom pencereden dışarı baktı ama benim dikkatim onun yanındaki sıkılı eline takıldı. Parmaklarını yumruk yapmadan önce iki kez düzeltti. Gözleri tekrar bana döndüğünde öfke doluydu.

"Ve bir dahaki sefere biri sana haksızlık ettiğinde, içine uzan ve bu duyguyu iki elinle kavra ve *kullan*."

Şu anda tek istediğim bu öfkeyi yakalamak ve onu bitirmek için kullanmaktı.

Dom deriye yaslandı ve ceketinin düğmelerini açıp yeniden ilikledi. Normalde hiç hareket etmeyen bir adamdı ama bugün yerinde duramıyor gibiydi. Belki de tüm bu olanlardan tamamen etkilenmemişti.

"Sen her zaman bir ana kuzusuydun evlat."

Tüm bedenim gerildi, o konuşur konuşmaz önceki düşüncem bir kenara itildi ama o ya umursamadı ya da fark etmedi ve devam etti.

"Bu bok seni ne bu hayatta ne de sonraki hayatta bir yere getirmeyecekti, o yüzden bunu bir fırsat olarak gör. Bir kayıp olarak değil."

Bunu öylesine söylememişti. Ama adam konuşmaya devam etti, omuzlarını dikleştirdi ve bana baktı.

"Öfkenizi dizginleyin ve kendi kendinizin adamı olmayı öğrenin. İşler kötüye gittiğinde kaçacak annen yok artık. Kendiniz çözün. Kendine güven. Bana ve *kendinden* başka kimseye sadakat gösterme. Beni duyuyor musun, evlat?"

Kafamı hareket halindeki bu limuzinin camından dışarı çıkarsam bile sözlerinin arkasındaki havlamayı fark edemezdim, ki fark etmedim ama fark etmek istedim. Bu saçmalığı duymak istemiyordum. Ondan değil. Şimdi değil. Hiçbir zaman.

Git kendini becer kelimeleri dilimde asılı kaldı ama annemin masum sesi zihnimde yankılandı.

"Lütfen bugünü benim için mahvetme. Bu onun beni ne kadar sevdiğini son görüşüm olacak. Bunu görebiliyorsun, değil mi Cannon? Beni gerçekten seviyordu. Karısını hiç terk etmemiş olması önemli değildi. O beni seviyordu."

Annemin hayaletinin kulağıma söylediği o içten ses tonu, keşke bütün Casso'ların taşıdığı o silahlardan bende de olsaydı da Dom'u gönderip anneme onu ne kadar çok sevdiğini bizzat söyleyebilseydim dedirtmeye yetti. Ama yapamadım. Hiç silah kullanmamıştım. Onlar gibi olmak istemedim. Bu uzun ve soğuk araba yolculuğu hariç, haksızlığa uğradığımda ölümle yüzleşmek istemiyordum.

Normal bir hayat istiyordum. Okulda arkadaşlar. Spor yapmak. *Mafya* olmayan bir şeyin parçası olmak.

Ama her zaman istediğinizi elde edemiyordunuz. Bunu şimdi her zamankinden daha iyi biliyordum. Gerçekten ihtiyacım olan tek şey annemin dairemize geri dönmesi, saçlarını kıvrması ve akşam yemeğini hazırlarken bile ruj sürmesiydi.

Bir daha asla sahip olamayacağım bir şey.

Dominic Casso asla babam olamayacaktı. Hayır, o sadece annemin ölümüne sebep olan adam olacaktı.

Asla onun gibi olamayacaktım. Ben yaşadığım sürece değil.

CANNON

Günümüz

"*Kendini kanıtlama zamanı. Ona iyi bak, yoksa ben bakarım.*"

Hayatımın yarısından uzun süredir beklediğim an nihayet gelmişti. *Ya o ya ben.* Dominic Casso'nun parmakları Sig'inin namlusuna dolanıyor ve kabzayı bana doğru itiyor, sanki onu alıp bir kadına kurşun sıkmamı bekliyormuş gibi.

Bunca yıldan sonra hâlâ benim hakkımda bir bok bilmiyor.

Bir gangsterin piçi olarak doğmuş olabilirim ama lanet bir gangster değilim. Ne olursa olsun, en iyilerden birinin dizinin dibinde öğrendim, bu yüzden duruşumu gevşetiyorum ve onu tembelce inceliyorum.

Birinci kural: Ölmeden ya da kan sıçramasına maruz kalmadan bu durumdan nasıl kurtulacağınıza dair en ufak bir fikriniz olmasa bile asla terlediğinizi görmelerine izin vermeyin.

"Bir inşaat alanında mı? Bu biraz klişe değil mi?" Ses tonuma olabildiğince tembellik katarak soruyorum. Dom bundan nefret ediyor ama onun neyi sevdiği hiç umurumda değil.

Tanıştığımız andan beri bana muhtemelen tek kelime bile doğru söylememiş olmasına rağmen benden başka birini almıyor. Ama mesele bu değil.

Mesele şu ki, bu durumun nasıl ele alınacağına karar verecek olan *benim*. Başka kimse değil. Dom'un bir kararı daha elimden almasına izin vermeyeceğim. Ne şimdi ne de bir daha asla.

Hiç şüphe yok ki bir terapist içimde hâlâ öfkeli bir çocuğun dolaştığını söyleyecektir.

"Nerede yaptığın umurumda değil ama zamanı geldi. Bu saçmalıkla uğraşmaktan bıktım," diyor Dom ve silahı tekrar bana doğru itiyor. "Ya yaparsın ya da ben yaparım. Seçim senin, ama inan bana hangisini seçtiğini unutmayacağım."

Parmaklarım ceketimin arkasına kıvrıldı. Hainimin dokunuşu. Başta bizi bu duruma sokan kadının. Şu anda güvenmek için aptal olmam gereken kişi. Ve eğer onu hayatım boyunca tanıdığım tek aileme tercih edersem daha da büyük bir aptallık yapmış olurum.

Dom bir keresinde bana "*Kendi erkeğin olma zamanı*" demişti. Şu anda bana bir silah ve yapmak istemediğim bir seçim sunarken bunu hatırlamamı istemediğinden eminim.

Ben bir hamle yapmadan, Dom'un her daim yanında olan korumalarından Primo, cipin yolcu tarafındaki kapısını kapatıyor ve bagaj kapağını açmak için arkaya doğru yürüyor. İşte o zaman boğuk bir çığlık duyuyorum.

Bakışlarım Primo ve Dom arasında gidip geliyor. "Ne oluyor lan?"

Dom'un çelik grisi kaşlarından biri neden kafamın karıştığını anlamamış gibi kalkıyor ama bir şey söylemiyor.

Zihnimde tek canlandırabildiğim Memphis'in üvey annesinin cipten çıkarılıp bize doğru sürüklendiği. Zaten soğuk olan kanım damarlarımda dolaşmaya devam ediyor.

Ama yanıliyorum.

Bu Cynthia Lockwood değil. Tamamen farklı biri.

Primo kadını arkadan çıkarıp, elleri önünde bağlı bir halde, tekmeleyerek ve çığlıklar atarak çakıllı inşaat alanına taşıdığında, içimi bir rahatlama dalgası kaplıyor.

Teal.

Kutsal. Lanet olsun. Kahretsin.

Müthiş bir poker suratım olduğu için şükrederek, o anda aklımdan geçen her düşünceyi **m a s k e l i y o r u m**. Dom aklımdan geçenleri bilseydi, tüm dergiyi göğsüme boşaltır ve Primo'ya beni kimsenin cesedimi bulamayacağı bir beton okyanusunun altına gömmesini söylerdi.

Arkamdan hızla solunan bir nefes duyuyorum ve yıllardır dua etmediğim kadar dua ediyorum ki Drew -Memphis- lanet çenesini kapalı tutsun.

Bu duayla birlikte dikkatimi Teal'in yaklaşmasını izleyen Dom'a veriyorum. Rimeli yüzünden siyah çizgiler halinde akıyor. Muhtemelen onu bulduklarında kafayı bulmuştu.

Dom dudağını bükerek, "Bayan Süslü Meme istediği yere gidebileceğini ve benim işim hakkında çene çalabileceğini sanıyor," diyor.

Teal'in kısa parti elbisesi Primo'nun elinde çırpınırken yukarı kalkıyor. Kıvrınarak kurtulmaya çalışırken yüzündeki dehşet ifadesi içimde bir acıma duygusu uyandırıyor.

Nihayet ayıktı ve yaptıklarının sonuçlarının farkındaydı.

Hayatın bir oyun olmadığını anlaması için aylardır ona ulaşmaya çalışıyordum. Hepimizi kötü gösterirken kız kardeşinin onu korumasını beklemeye devam edemezdi. İşte o zaman vardiyalarını azaltmaya başladım, yerine birini bulana kadar çalışmasına izin verdim. Tanya'nın ona kovulduğu haberini vermesi gerekiyordu ama bunun nasıl ters gittiğini ikimiz de biliyoruz. Teal'in dinlenme odasındaki sinir krizini hala aklımdan çıkaramıyorum.

O zaman ona karşı acımasızca dürüsttüm. O da bunu iyi karşılamadı.

Şimdi burada, mavi gözleri yaşlarla dolu, ona yardım etmem için yalvarıyor. Yine yalvarıyor. Ama bu sefer, Dom'un onu öldürmek istemesi için yeni ve farklı bir şeye karışmış olmalı.

"Ne yaptı?" Kayıtsızmış gibi davranarak yavaşça başımı çeviriyorum ve o anın ağırlığını ses tonumdan uzak tutuyorum.

"Gabriel Legend'ın *benim adımı kullanarak* girdiği yeraltı kulüplerinden birinde kafayı buldu ve sonra o Rossetti serserisi Donny Linetti'yle karşılaştı." Dom'un çatık yüzü daha kırmızı bir renk alıyor. "Hacklediğimiz video görüntülerine göre, adam onu köşeye sıkıştırmış ve kadın konuşmaya başlamış. *Örgütüm* hakkında saçma sapan şeyler söylemiş."

Dom Teal'in büyük günahını anlatırken ensemdeki tüm tüyler diken diken oluyor. *Lanet olsun.* Anlayamadığım tek şey onu neden bana getirdiği, çünkü bunun için çoktan ölmüş olması gerekirdi.

Dom'un devam etmesini sessizce bekliyorum.

"Donny onu kulüpten dışarı sürüklemeye başladı ve Legend, kral olduğunu kanıtlamaya çalışan o lanet olası sonradan görme, araya girdi ve Rossetti ekibini dışarı attı. *Sonra da* Legend'a hapisten çıkış kartı olarak *yine benim adımı kullanıyor*. Bu sabah onu bir fiyonk ve kızlarımdan birinin kıcını kurtardığı için ona bir iyilik borçlu olduğumu söyleyen bir notla kahverengi evime getirtti. Bu saçmalığa inanabiliyor musun? O orospunun ve o serserinin cüretine?"

Dom'un kaşlarının arasındaki çizgiler derinleşirken öfkesi alevleniyor ve dişleri birbirine çarpıyor.

Oh. Hay sikeyim.

"Ben *istemediğim* sürece iyilik yapmam." Dom dönüyor ve bana uzattığı Sig'in kabzasını Teal'in şakağına vuruyor. "Beni duyuyor musun, küçük kız? Bana pahalıya patladın ve ben sana bana pahalıya patlaman için izin vermedim. Ve bu

Rossettis' e vermiş olabileceğin bilgileri kapsamaya başlamıyor bile. Son şansını yakaladın, kızım. Artık işin bitti."

Teal çöküyor, gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanırken hıçkıra hıçkıra ağlıyor. İsteddiği zaman ağlayabildiğini biliyorum ama bu öyle bir şey değil. Bu her şeyi berbat ettiğini ve öleceğini bilmek.

Ve yine de kendimi şöyle derken duyuyorum, "Onun bir sorunu var. Yardıma ihtiyacı var Dom, kafasına sıkılacak bir kurşuna değil."

Teal dizlerinin üzerine çökerken dudaklarından kelimeler dökülüyor, parmakları Dom'un takım elbise pantolonunun ince dokumasını kavırıyor. "Ona hiçbir şey söylemedim, yemin ederim. Söylemedim. Hiçbir şey bilmiyorum. Bilmiyorum. Berbat durumdaydım. Yemin ederim ona ne söylediysem saçmalıktı."

Dom onu silkeleyip uzaklaşıyor, parmakları hâlâ Sig'in namlusuna sarılı. Elini tetiği çekebileceği yere kaydırmadan önce, silahı elinden kapmak için içimden bir istek geliyor. *Ben onun gibi değilim.* Teal'i hemen şimdi, burada infaz etmesine izin vermeyeceğim.

Bir de beni avladığının düşünmemin nedeni var. *Drew.* Hayır, *Memphis.*

O ve ben de henüz temize çıkmadık. En iyi ihtimalle, sadece infaz erteleme aldık. Dom bakmıyorken arkama uzanıp onun soğuk parmaklarını buluyorum ve elimi cebime sokmadan önce hızlıca sıkıyorum. Umarım sessiz kalmayı ve tüm konuşmayı benim yapmama izin vermeyi biliyordur, çünkü üçümüzün de bu inşaat alanından canlı çıkmasının tek yolu bu. Ve hayatıma girerken ne düşündüğünü öğrenebilmemin tek yolu da bu.

ait. *O buraya ait miydi? Bunların herhangi biri gerçek miydi?* Açıkçası, şimdi bu konuşmanın zamanı değil, ama bunu yapacağımızdan emin olacağım, lanet olsun. Dom bunu da benden çalamaz.

"Ağzından çıkan tek kelimeye neden inanayım ki, sürtük? Şu anda kendi kışını kurtarmak için her şeyi söylersin."

"Yemin ederim kimseye söylemeye degecek bir şey bilmiyorum, ister bana inanın ister inanmayın." Omuzları yenilgiyle çökerken Teal'in sesi hıçkırıklarına karışıyor.

Dom'un karanlık bakışları bana yöneliyor. "Ve yardıma ihtiyacı olduğunu mu düşünüyorsun? Sanki tüm bunlardan sonra bir şans daha elde etmesi gerekiyormuş gibi? *Adımı* kullanıyor ve kötüye kullanıyor, bana bir iyiliğe mal oluyor ve sen doğru cevabın ona yardım etmek olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ses tonunda bunu açıkça duyuyorum - Dom benim bir korkak olduğumu düşünüyor, Teal'in hayatını kurtaracaksa şimdilik sorun yok. Onu kovacak kadar sinirlenmiş olabilirim ama ben lanet olası bir katil değilim.

Dom daha önce binlerce kez yaptığı gibi Sig'in kabzasını avucuna yerleştiriyor ve namluyu kadının alnına bastırıyor. Ama ben daha iyi biliyorum. Bütün bu lanet şey bir noktayı kanıtlamak için. Kendi silahını kullanmayacak, ne onun üzerinde ne de ıslak iş için. Eğer biri Teal'in kafasına bir kurşun sıkarsa, bu kurşun Primo'nun tek kullanımlık silahından çıkacak ve atılmadan önce silinip temizlenecek. "Bir mermi yeter. Altmış yedi sent. İşte bu k a d a r . Hayatın bu hale geldi." Metale daha sert vuruyor. "Sence senin hayat altmış yedi sentten daha mı değerli, kızım?"

Teal gözlerini hızla kırıştırırken gözyaşları daha hızlı akıyor, muhtemelen başını sallamaktan korktuğu için. Bayılmadığına şaşırđım.

"Rehabilitasyona gitmesi gerekiyor," diyorum.

Dom'un hızlı bakışları beni ikiye bölebilirdi, eğer onun öfkesine maruz kalmaya bu kadar alışkın olmasaydım. "Rehabilitasyon paralı. Buralarda kimse bedavaya yardım alamaz. Özellikle de benim adımlı kullanan, bilgi sızdıran ve sonra da *bana iyilik* yapan nankör küçük sürtükler." Namluyu burnunun köprüsüne bir kez daha dayadı. "Söyle bakalım Teal. Seninle ne yapmalıyım? Çünkü şu anda benim için altmış yedi sent bile etmezsin."

"Rehabilitasyon masraflarını ben ödeyeceğim," diyorum daha kelimeleri oluşturmaya planlamadan. Sanki ben daha söylemeye karar vermeden biri onları havadan koparıp ağzıma tıkmış gibi. Çünkü düşünüyor olsaydım, kulüpten aldığı sağlık sigortasının ay sonuna kadar geçerli olduğunu ve masrafları karşılayacağını söyledim.

Ama bu ayrıntıyı eklemiyorum çünkü Dom bana doğru dönüyor, tabancası hâlâ Teal'e dokunuyor. "Parasını ödeyecek misin? Neden? O buna değmez. Bunu sana hemen söyleyebilirim."

İnsan hayatının değerini daha önce hiç anlamamış bir adama nasıl açıklarsınız? Anlatamazsınız.

"Bırak bunu ben düşüneyim."

Dom'un bakışları daralıyor. "Elinde zaten bir inşaatta sikmeyi planladığın kadar ateşli bir kış var. Herkes için bacaklarını açacak bir fa h i ş e y e ne ihtiyacın var? Sen bu boktan daha iyisin."

Derinlere, bu adamın soyundan gelen soğuk, ölü parçama iniyorum. "Onu öldürürsen, kız kardeşiyle uğraşmak zorunda kalacağım ve bana iyi biri lazım,

sadık-sessiz-alışanlar. Onları bulmak çok zor."

Bu pratik, duygusuz bir sebep. Dom'un anlayacağını bildiğim bir sebep.

Alt dudağı yukarı kalkıyor, st dudağına bastırıyor. "Kız kardeşinin gerçekten rehabilitasyon masrafına değeceğine *emin* misin? Çünkü yaygara koparırsa onun da icabına bakarız."

Lanet olsun.

Dom asla bir gangstere *emin* olup olmadığını sormaz. Bu benim zayıf olduğumu düşündüğü anlamına gelir ve bu Teal'i ya da Tanya'yı kurtarmaz.

Bu tehlikeli bir hareket ama karşımdaki duygusuz adamı tanıyorum. Neye saygı duyduğunu ve neyden nefret ettiğini biliyorum, bu yüzden ona dik dik bakıyorum.

"Kekeledim mi, Dom? Masrafı ben karşılayacağım. şimdi işimize dönelim. Bugün yapmam gereken işler var."

Ona söylediğimden daha azı için daha iyi adamlar öldürüldü, ama ağzının köşesi kıvrılıyor ve gözlerinde saygı parlıyor. Sanki sonunda bende kendi benzerini görüyor.

Hiç şansın yok.

Yine de DNA'nızı seçme şansınız yok.

MEMPHIS

Teal Chevelle'in arka koltuğundan inerken Cannon'a "Sen iyi bir adamsın," diye fısıldıyorum.

Bana bakmak için başını çeviriyor ve yüz hatları o kadar sert ki, çakmak taşıyla damgalanmış olabilirler. Alnında ter lekeleri var ve boynu öfkeli bir kıızıla boyanmış.

"Şu an benim hakkımda varsayımlarda bulunmanın zamanı değil." Yola bakıyor, ışık kırmızıya döndüğünde yavaşlayarak duruyor ve arabadaki tek ses Teal'in homurdanması oluyor. Bu hayatımın en uzun kırmızı ışığı.

Söylemek istediğim milyonlarca şey var. Başta . . .

Silahlı alıp beni vurmadığın için teşekkür ederim. Beni mafya babası babana ispiyonlamadığın için teşekkür ederim.

Tanımadığım ama genç ve aptal olduğu belli olan bu kıızı koruduğun için teşekkür ederim.

Ama hiçbirini söylemedim. Aramızda başka bir kelime geçmeden kulübe geri döndük.

Arabayla garaja girer girmez Tanya yolcu kapısında beliriyor, kapıyı açıyor ve arka koltuğa bakmak için başıyla beni itiyor.

"Tanrı'ya şükür. Tanrı'ya şükür," diye fısıldıyor Teal'in fare yuvası saç modeline dokunmak için uzanırken.

Etrafımda manevra yaparken, "Ben ... um ... inirim ve sen de-" diyorum.

Tanya'nın mavi gözleri benimkilere takılınca donup kalıyor. "Çekil."

"Tanya." Cannon dışarı tırmanıp kapıyı çarparken onun adını bir havlama gibi söylüyor. "Ne oldu lan? Bana onu hallettiğini söylemiştin. Ona yardım edeceğini söylemiştin. Ne. Ne. Sikeyim?" Sesi beton duvarlarda yankılanıyor ama kimin duyduğunu umursuyor gibi görünmüyor.

Tanya başını Chevelle'den kaldırmadan önce gözlerini sıkıca kapatıyor ve ben çıkabileyim diye geri çekiliyor. Arabadan iner inmez, çapraz ateşe yakalanmak istemediğim için kaputun etrafından dolaşıyorum.

"Dün gece bir yer seçtik," diyor Tanya sessizce, parmak uçlarını çatıya dayayarak. "Onu alabilecekleri bir yer olduğunu söylediler. Bana bu öğleden sonrayı birlikte geçirip geçiremeyeceğimizi sordu, ben de onu bu gece trene bindirecektim. Personel onu alacak ve yerleştirecekti. Gerçekten ciddi olduğunu düşünmüştüm. Yemin ederim." Teal daha yüksek sesle hıçkırırken dikkati içeriye kayar.

"Özür dilerim Tanny. Çok özür dilerim. Sadece yardıma ihtiyacım olmadığını kanıtlamak için bir gece daha dışarı çıkmak istedim. Kendi başımın çaresine bakabileceğimi." Teal'in sesi bile kendine inanıyormuş gibi çıkmıyor.

Tanya'nın yüzündeki her özellik, sadece bana ayırdığını sandığım sert bir ifadeye bürünerek donuyor. "Bana *yalan* mı söyledin?" Sorusu öyle sessiz ve ölümcül bir güçle fısıldanıyor ki, bir kadını lime lime edebilir.

Tanya belinden eğilip araba koltuğunu öne doğru çekiyor, böylece arkaya uzanıp küçük kız kardeşini dağınık saçlarından tutarak dışarı çekebiliyor. "Şu anda ciddi misin sen?"

"Özür dilerim!" diye feryat ediyor diğer kız. "Haklıydın. Yardıma ihtiyacım var. Hastayım ben."

Tanya kız kardeşini omzundan tutup sarsıyor ve ben de hiç düşünmeden Cannon'a doğru ilerliyorum.

"Sana yardım edeceğimizi söyledim, sonra da senin için her şeyi yapabilecek tek kişi olan *bana* bu saçmalığı mı yapıyorsun? Nasıl? Neden?" Tanya önemli bir cevap alamayacağını biliyormuş gibi devam eder. "Seni almaya gittiğimde, sen yoktun ve oda arkadaşın dün gece bir Legend kulübüne gittiğini söylediğinde ne kadar korktuğumu biliyor musun? Sonra bugün seni bulmak için her yolu denediğimde, dün gece Rossetti tayfasından biriyle birlikte olduktan sonra seni *Dom*'a teslim ettiklerini öğrendim. Senin derdin ne be? Kendini öldürtmeye mi çalışıyorsun?"

Arkamızdan biri boğazını temizliyor. Omzumun üzerinden bir bakış atıyorum ve Warren'ın orada olduğunu fark etmemize yetecek kadar yavaş bir şekilde bize doğru yürüdüğünü görüyorum. Ama yüzündeki ifadeden, söylediğimiz her kelimeyi kesinlikle yakaladığı belli oluyor.

"Hangi yeri seçtin Tanya?" Cannon soruyor ama bakışları şef garsonda değil Warren'da.

"Albany'de. Çok süslü değil, çok da kenarda değil. Onu hemen oraya götüreceğim. İstese de istemese de bugün onu bulup oraya götürecektim. Yemin ederim." Tanya yalvarır, parmakları saçlarını karıştırırken titrer.

Cannon, Warren'a başını sallar. "Onları Albany'ye götürüyorsun. İş bitince Tanya'yı kulübe geri getir." Arabanın etrafında dolanıyor, ben orada yokmuşum gibi yanımdan geçiyor ve Tanya'nın önünde duruyor. "Bu gece geç vardiyada çalışacaksın. Sana bir gün izin vermiş olmam umurumda değil. Kız kardeşin kafasında bir kurşunla sığ bir mezarda olmadığı için çok şanslısın. Bunu unutma ve teşekkür etmek için kışını yırt. Artık tavır yok. Daha fazla saçmalık yok." Daha yakına eğilir ama "Beni anlıyor musun?" diye sorarken sesi daha az tehditkâr değildir.

Tanya muhtemelen daha hızlı başını sallayamazdı. Cannon daha konuşmasını bitirmeden başı sallanmaya başlamıştı bile.

"Seni anlıyorum. Özür dilerim. Teşekkür ederim. Cidden, teşekkür ederim. Ne yapardım bilmiyorum-"

Elini havaya kaldırarak onu durdurur. "Bunu duymak istemiyorum. Bu konuşma bitmiştir. Akşam görüşürüz." Bununla birlikte Cannon asansöre doğru adım atar. "Acele et, *Drew*. İşe koyulma zamanı."

CANNON

Ben lanet olası bir aptalım. Öyle olmasaydım tilkiyi *bilerek* kümese geri getirmezdin. Yine de onu oracıkta kovarsam Dom bir şeyler döndüğünü anlayacak ve o zaman daha önce sadece düşündüğüm durum gerçekten de elimde olacaktı.

"Kendini kanıtlama zamanı. Ona iyi bak, yoksa ben bakarım."

Kelimeler kanıma soğuk bir ürperti göndermeyeli çok uzun zaman olmuştu. Cinayet işleyebilecek bir adamın sözleri bile. Ama bunca zamandır endişelendiğim ben değildim.

O içeri adımını atar atmaz asansörün düğmesine basıyorum, sonra da yan gözle ona bakıyorum.

Kapı kapandığında, ACIL DURDURMA düğmesine basıp ona *ne halt* ettiğini sormak istiyorum ama bunu da yapamıyorum. Asansörde dinleme cihazı olduğunu biliyorum.

Bu kadına soracak milyonlarca sorum *var*, en başta da *ölmek istiyor musun?* Ama bu gece buradan çıkana kadar tek birini bile soramam.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor Memphis yanımdan.

Çenemi ona doğru çevirdiğimde göğsümde bir şeyler sıkışıyor. Yüzündeki kalın makyaj tabakasının altında solgun görünüyor. Bu kalın tabaka, muhtemelen beni Casso ekibinin geri kalanıyla birlikte hapse atmak için istihbarat toplamaya çalışırken kılık değiştirmesiydi.

Ve ben buna kanca, çizgi ve platin için düştü. Hayır, ona kandım. Ne lanet bir salak.

"Ben sana konuşabilirsin diyene kadar hiçbir şey hakkında tek kelime etme. Anladın mı beni?" Sözlerim keskin, hiç umursamıyorum.

İrkildi ama ben onun kadar kolay özür dilemeyeceğim. Bugün kurtardığım sadece Teal'in hayatı değil. Onun da hayatını kurtarıyorum.

Asansör Üst On'un bulunduğu katta açılırken, eşikten adımımı atıp onun çıkışını engelliyorum. Memphis yutkunurken yüzünde gerçek bir korkuyla bana bakıyor.

"Annen bu akşam onu yemeğe götürmeni bekliyor. Ona çalıştığını ve yarın götüreceğini söyle. Bugün kimse izin alamaz."

Onu kulüpten olabildiğince uzakta istemeliyim ama üzerimde ne tür bir büyü yaptığını ve bu konuda ne yapacağımı öğrenene kadar Memphis Lockwood'u gözümün önünden ayırmayacağım.

Ağzı konuşmak ister gibi bir *o harfi* oluşturuyor ama cevap vermek yerine başını sallıyor.

Cebimden cep telefonunu çıkarıp ona fırlatıyorum ve arkamı dönüp uzaklaşıyorum. Ben Grice'in yanından tek kelime etmeden geçerken asansör kapıları onunla birlikte kapanıyor.

MEMPHIS

Bir kurşundan kaçtım. Gerçekten çok ama çok büyük bir kurşundan... Yan tarafına en azından bir ismimin kazınmış olması gerekirdi.

Asansörün kapıları Üst On katında bir kez daha açıldığında, sanki biri mezarımın üzerinde step dansı yapmış gibi vücudum ürperiyor. Belki de babamın hayaleti beni uyarıyor, beni kendi dikkatsizliğimden korumaya çalışıyor. Bana hep dikkatli olmamı söylerdi, düşündüğümünden çok daha dikkatli olmamı. Haklıydı ve onu dinlemeliydim.

Gerçeğe olan ihtiyacının onu nereye getirdiğine bir bakın. Baba gibi, kız gibi.

Soğuktan titreyerek kapıya doğru ilerliyorum, Grice yüzünde sorgulayan bir ifadeyle kapıyı açıyor.

"Her şey yolunda mı Bayan Carson?" Kalın New York aksanı bugün daha da belirgin görünüyor. "Yardıma ihtiyacınız olan bir şey var mı?" Sanki çok kötü bir haber bekliyormuş gibi ağırlığını kaydırıyor. *Teal'in ölmesi gibi.*

Aman Tanrım. Tek bir kelime etmek bana düşmez ama yüzündeki ifade o kadar empati uyandırıyor ki merak etmesine izin veremem.

"Tanya'nın bir işle ilgilenmesi gerekti. Cannon bu gece geç *vardiyada çalışmasını* istedi... *kız kardeşi yeni evine yerleştikten sonra.*" Onu biraz rahatlatacağını umarak son kısmı fısıldıyorum.

Hemen omuzları gevşiyor ve tüm duruşu değişiyor. Tavana bakıyor ve kilisede kutsal suya dokunmuş gibi hızlı bir haç işareti yapıyor.

Bakışlarımla bir kez daha buluştuğunda usulca gülümsüyor. "Teşekkür ederim Bayan Carson. Bugün duble yapacağım, bu yüzden geri dönerken ona dikkat edeceğimden emin olabilirsiniz." Kulübün iç kapısını açıyor ve içeri girmeme izin veriyor.

Cannon ortalıkta görünmüyor, ama Letty erken akşam yemeği için oturmuş bir masaya giriş yemekleri götürüyor ve beni görünce kaşları saç çizgisine kadar kalkıyor.

Mutfağa doğru aceleyle ilerliyorum, başka nelerin dışarı çıkması gerektiğini kontrol etmek niyetindeyim ama kulübün puro garsonu Matteo beni barın yanında durduruyor.

"Teal iyi mi? Bir şeyler duyduk." Matteo'nun normalde kolalı olan gömleğinde birkaç kırıklılık var, sanki buraya gelmek için çok acelesi olduğu için çünkü üniformasıyla kapıdan aceleyle çıkmış gibi ve yanakları normalden daha solgun.

Görünüşe göre herkes acil durum çağrısını almış ve koşarak gelmiş.

Dudağımı ısırarak başımı sallıyorum, çünkü ona başka ne söylemem gerektiğinden emin değilim. Muhtemelen hiçbir şey. Ama bu beni şunu söylemekten alıkoymuyor: "Tanya bu gece geç saatlerde Warren'la birlikte dönecek. Eminim size tüm hikâyeyi anlatabilecektir."

Derin bir nefes alırken bronzlaşmış teninin sıcak tonu geri döndü. "Tamam. Anladım. Anladım. Bu mantıklı."

"Matteo."

Cannon adamın adını **h a y k ı r d ı ğ ı n d a** Matteo dönüp mutsuz görünen patronumuza bakar.

"Evet, Bay Freeman?"

"Yediye kadar burada olmamanız gerekiyordu. Kalmak istersen, tamam. Ama bu gece geç saatlere kadar da sana ihtiyacım olacak. Tüm saatlerde mi yoksa sadece bir kısmında mı çalışmak istediğine sen karar ver."

Matteo doğruldu ve çenesini kaldırdı. "Bu süre boyunca buradayım Bay Freeman. Bu öğleden sonra şimdiden birkaç güzel çubuk sattım ve sanırım iş için harika bir gün olacak."

Cannon'ın karanlık ifadesi değişmiyor. "Tamam. İşinizin başına dönün. Bayan Carson'ın bir süre için elimizdeki tek sunucu olarak yapacak çok işi var."

Matteo koşarak uzaklaşıyor ve Cannon başını sallayıp ofisine dönmeden önce birkaç uzun saniye boyunca bana sertçe bakıyor.

Onun uzaklaştığını görmek beni olması gerekenden daha fazla etkiliyor. Berbat ettiğim her şeyi düşündükçe gözlerim doluyor.

*Bir şeyler hissetmemem
gerekiyordu. Ona aşık
olmamalıydım. Şimdi ne halt
edeceğim?*

Babamın soruşturma kuralları, hedefe aşık olduğunuzda ve ona yalan söylediğinizi öğrenip şimdi sizden nefret ettiğinde ne olacağını kapsamıyordu.

Bu durum üzerinde daha fazla düşünmeden omzuma bir el konuyor. Sarsılarak uzaklaşıyorum ve şaşkınlıkla Silas Bohannon'ın yüzüne bakıyorum.

"Affedersin, adını söylediğimi duyduğunu sandım."

Kendimi çabucak toparlayarak Matteo'nun yaptığı gibi doğruluyorum ve yüzüme bir gülümseme yapıştırıyorum. "Çok özür dilerim Bay Bohannon. Hâlâ burada olduğunuzu fark etmemiştim. Size ne ikram edebilirim? Bir içki daha? Yiyecek bir şeyler? Bir sigara odası ve Matteo?"

Gözleri bana dikilmiş, maskemi tanımış ve arkasını görmeye çalışıyormuş gibi yüzümde geziniyor. "Bir şişe maden suyu ve egom için bir yara bandı."

Kafam karıştı, başımı geri çektim ve ona baktım. "Affedersiniz, efendim?"

"O etraftayken odadaki her erkeği görmezden geliyorsun.

Patronuna karşı bir şeyler hissetmek tehlikeli bir iş. Özellikle de bu Cannon Freeman ise."

"Uh, ne-ne?" Şaşkın ses tonum ve kekeleyerek verdiğim cevap muhtemelen şaşkın ifademe uyuyordu.

"Bu konuda endişelenme. Sadece dikkatli ol, Drew. Patronun hakkında ne kadar şey biliyorsun bilmiyorum ama o yola girmeden önce biraz daha öğrenmek isteyebilirsin."

İkimiz de Cannon'ın kaybolduğu yöne bakıyoruz ama o çoktan gizli kapıdan çıkmış.

Boğazımı temizliyorum ve Silas'a samimi görünmesi mümkün olmayan bir gülümseme veriyorum. "Bu noktada uyarılar için biraz geç." Doğruyu söyleyebileceğimi bilmek güzel... Görünüşe göre, sadece önemli olduğunda değil.

Kaşları çatılıyor ve bir an sonra cebinden bir şey çıkarıp bana uzatıyor. Üzerinde *S.B.* harfleri ve bir numara olan bir kart.

"Muhtemelen teklif etmemeliyim ama bir şeye ihtiyacın olursa ya da başın belaya girerse... Şehirde çok zaman geçiriyorum ve sır saklamakta çok iyiyim." Kartı cebime sokarken bakışları keskinleşiyor. "Ayrıca son rolüm için çalışırken Investigation Network'ü de çok izledim."

İşte o zaman yüzünde gördüğüm şeyin bilgi olduğunu anlıyorum. *Şüphelerinde haklı olup olmadığını ve söylediğim kişi olmadığını kabul edip etmeyeceğimi anlamak için beni yokluyor.* Midemde saatli bomba şeklinde bir buz parçası oluşuyor.

Sakin olun. Sakin davran. Sakin ol. Mantram kafamın içinde tekrar ediyor.

"Teklifiniz için teşekkürler Bay Bohannon. İyi olacağıma eminim. Size maden suyu getireyim, başka bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bana haber verin."

Bana yavaşça başını salladı ve koltuğına döndü.
Birinin mezarımın üzerinde yürüdüğü hissi mi? Büyük bir intikamla geri döndü.

CANNON

Onu güvenlik kameralarından bir tür sapık gibi izliyordum. Artık gerçek adını bildiğim için parmaklarım onu internette aramak için kaşınıyor ama yapmayacağım. Dom'un da benimle aynı güvenlik kayıtlarına erişimi var ve bilgisayar ekranımda yakınlaştırmak zor olmaz.

Kulübü devraldığımdan beri akvaryuma eşdeğer bir dünyada yaşıyorum ama Memphis Lockwood'u ofisime çağırıp neler olup bittiğine dair tam bir açıklama talep etmek istediğim şu ana kadar bu beni hiç rahatsız etmemişti. Saate bir kez daha bakıyorum, son baktığımdan bu yana sadece on dakika geçtiğinin farkındayım.

Neden o kadar gün varken bugün? Onu yanıma alıp gidemediğim ve Burayı ve içindeki herkesi sikeyim mi?

Çünkü hayat bu. Gerçekten istediğiniz şeylerin önüne her zaman engeller koyar, sadece kararlılığınızı test etmek için. Sabrım güçlüdür, ama bu öğleden sonra yüzyılın antrenmanını yapıyor.

Cevaplarımı alacağım ve bugün alacağım. Ya da daha doğrusu, yarın erken saatlerde, İspanyol Engizisyonu'nu gururlandıracak bir sorgulama için ona evime kadar eşlik edebileceğim zaman.

Bu kararı verdikten sonra tekrar güvenlik kameralarına bakıyorum. Silas Bohannon, olağanüstü aktör, onu köşeye sıkıştırmış. Ona bir şey uzatıyor. *Bu ne lan?*

Drew -hayır, Memphis- cebine bir kart sıkıştırırken mutfağa doğru koşar.

Ne oluyor be? Dolandırıcılığının bir parçası mı? Drew hakkında bilgi almak için mi burada?

Aileyi değil de onu mu?

Yoksa çoktan yeni bir bölgeye geçip gemiden atlamaya mı hazırlanıyor?

Lanet olası cesedimi çiğnemedem.

Bugün içimde sürekli kaynayan öfkeye rağmen, bir kıskançlık dalgası göğsümü delip geçiyor. Ellerimi yumruk yapıp geri itiyorum.

sandalyemde. Altmış saniye geçmeden Bohannon'ın masasının yanında duruyordum.

"Bay Bohannon, neden benimle bir puro içmiyorsunuz? M ü e s s e s e d e n . Sizinle konuşmak istediğim bir konu var."

Memphis elinde yeşil bir Perrier şişesiyle masaya yaklaşıyor ve beni duyunca halıda var olmayan bir kırısklığa takılıp düşüyor.

Bohannon bana bakıyor, değerlendiriyor ve şüpheleniyor.

Memphis şişeyi sessizce masaya bırakıp geri çekiliyor ve Bohannon'ın dikkati bana dönmeden önce onunla birlikte gidiyor. Memphis tekrar mutfağa girip gözden kaybolana kadar cevap vermiyor.

"Ne hakkında konuşmak istediğini bildiğime dair bir his var içimde," diyor deri koltuğa iyice gömölüp parmaklarını kucağında birbirine geçirerek. "Ama yanlış ağaca havlıyorsun. Senin bölgene izinsiz girmiyorum, Freeman. Sadece ihtiyaç olursa yardım teklif ediyorum."

Tek gördüğüm kırmızı.

"Bu kulüpteki üyeliğinizi sürdürmek istiyorsanız, yardım tekliflerinizi kendinize saklamanızı öneririm."

Şaşırmış ya da aşağılanmış görünmek yerine başını geriye atıp gülüyor.

Bu kadar komik olan ne? Konuşmasını beklerken sessizce dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Sende kötü bir şey var dostum. Bunu biliyorum çünkü ben de o yollardan geçtim. Kahretsin, hâlâ oradayım. Hiç de eğlenceli değil."

Karşısındaki sandalyeye oturmadan önce alışkanlıkla etrafımıza bakıyorum. "Sen neden bahsediyorsun be?"

Çenesini Memphis'in kaybolduğu mutfağa doğru kaldırıyor. "Sanırım ikimiz de çalışanlarınızdan birine karşı alışılmadık derecede güçlü bir ilgi duyduğunuzu biliyoruz. Öfkelendiğini görmek için neler olduğunu bilmeme gerek y o k ve bu yüzden kendi bölgene işlemeye hazırsın. Dostum, sana buna ihtiyacın olmadığını söylüyorum. Senin kızını çalmaya çalışmıyorum. Zaten baş edebileceğimden daha fazla kadın sorunum var."

Şaşırtıcı doğruluğu beni sandalyemde onun duruşuna uyacak şekilde geriye yasladı.

"Sen ve bir kadın hakkında tek bir kelime bile duymadım, yani belli ki bir şeyleri gizli tutma konusunda benden daha iyisin."

Bohannon'ın dudakları bir gülümsemeye kıvrılıyor. "Hollywood'da besin zincirinin en altında büyürsen, her şeyi nasıl gizli tutacağın konusunda çok şey öğrenirsin. İpucuna ihtiyacın olursa, ben buradayım." İpucu, yersiz tavsiye ve yardım vermek onun hobisiymiş gibi, cevap vermemi bekliyor.

Onu babamdan korumak için Memphis'le ilişki kurma fikrini nasıl bilerek zorladığımı düşünüyorum. "Bunun için çok geç."

Bohannon bir içki alırken beni inceliyor. "Doğru olmayan bir şeyler var. Ne olduğunu bildiğime dair bir his var içimde, ama içinde bulunduğumuz durumu göz önüne alırsak, sanırım ikimiz için de en iyisi şimdilik bu konuyu kapatmak."

Kulüpte böyle bir konuşma yapmak ikimiz için de kötü ve o da bunu açıkça biliyor. Ama Chevelle'im üzerine bahse girerim ki Drew'un kılık değiştirdiğini bir şekilde anlamıştır. Bu da işlerin sandığımdan daha da tehlikeli olduğu anlamına geliyor.

Başka kim biliyor? Başka kim anlayacak? Onu çözecek mi?

"Buraya uzun zamandır geliyorsun, Bohannon. Sağduyunu takdir ediyorum. Endişelendiğin her neyse, ben hallederim. Sana söz veriyorum."

Avuçlarımı masanın üzerine koyup ayağa kalkıyorum ama beni yarı yolda durduruyor.

"Eğer ona bir şey olursa, bunun peşini bırakmayacağım, Freeman. Anladın mı beni?"

Masanın kenarını tutarak gözlerinin içine bakıyorum ve her şeye rağmen mutlak gerçek olduğunu bildiğim şeyi söylüyorum. "Ona bir şey olmasının tek yolu benim cesedimi çiğnemektir. Bu gerçekleşirse, devreye girip ortalığı ayağa kaldırmaktan çekinmeyin."

İçimde kaynayan öfke ve ihanete rağmen, Memphis'ten vazgeçmemem için beni teşvik eden bir şeyler de var. Babamdan yeni keşfettiğim intikam tutkusunu miras almış olabilirim, ama önemli olan diğer her parçam annem ve onun yumuşak kalbi sayesinde oluştu.

Bohannon bana saygısının ağırlığını taşıyan bir baş selamı veriyor ve ben de Memphis'i aramak için masadan uzaklaşıyorum. Kulübün ana bölümünde ya da mutfakta olmadığı için dinlenme odasına bakıyorum. Kadınlar tuvaletinden yeni çıkıyordu ve kapıda durduğumu görünce şok içinde ciyaktı.

"Tanrım, ödümü kopardın."

On kilo makyajı, renkli lensleri ve peruğuyla ona bakıyorum ve hepsini soyup atmak istiyorum. Beni tam olarak istediğim şeyi yapmaktan alıkoyan kısıtlamalar paslı zincirler gibi sürtünüyor.

"Gece yarısı toplantısından sonra gidiyoruz. Benimle eve geliyorsun. Anladın mı?"

Yutkunurken boğazı düğümleniyor ve gözleri açılıyor. Ama itiraz etmek yerine yavaşça başını sallıyor.

Şu anda ona söylemek istediğim onlarca, hatta yüzlerce şey var, ama kendime zamanımı bekleyip cevaplarımı alacağıma söz veriyorum. Her. Sonuncusuna. Bir tanesine.

"İyi çalışmaya *devam et, Drew.*"

MEMPHIS

Eğer haber olsaydı, bugünün iş günleri tarihindeki en garip ve rahatsız iş günü olduğunu bildirirdim.

Cannon avının peşindeki bir avcı gibi beni takip ediyor. Birden fazla kez, benden gerçeği öğrenmek için uygulayacağı sorgulama tekniklerini canlı bir şekilde hayal ederken yakalıyorum kendimi. *Ya da konu mafya ve Cannon'la ilgili her şey olduğunda gerçekten aktif bir hayal gücüm var.*

Her iki durumda da, saatlerce yumurta kabukları üzerinde yürüyerek ve olabileceğim en iyi sunucu olmaya çalışarak geçiriyorum. Tanya arayıp Letty'ye yolda trafiğe takıldıklarını ve rehabilitasyon merkezinde zorunlu bir aile danışmanlığı seansı için kalması gerektiğini, bu yüzden Warren'la birlikte ancak gece yarısından sonra dönebileceklerini söylüyor. Mesajı iletmeye giden Letty'yi kıskanmıyorum ama Tanya'nın Cannon'ı aramama kararı onu benim için daha insani kılıyor.

Bankacılara, CEO'lara ve yapımcıya dönüşen ünlü bir rapçiye hizmet ederek, canlı bir tel gibi, gergin ve bastırılmış enerjiyle dolu bir şekilde kulüpte dolaşıyorum. Geçen her saatle birlikte, Cannon'la yalnız kalma konusundaki endişemin giderek artacağı düşünülebilir ama öyle olmuyor. *Ben hazırım.* İtiraf etmek ve bu yükü omuzlarımdan atmak için can atıyordum ve keşke bunu daha sonra değil de daha erken yapabilseydim.

Gerçi düşünürsem, belki de sakinleşmek için daha fazla zamanı o l m a s ı iyi bir şey, çünkü bugün erken saatlerde o inşaat alanından çıkıp çıkamayacağımdan tam olarak emin değildim.

Gece yarısı olduğunda, tüm gergin enerjim tükenmiş ve beni uyanık tutan kafeinden vazgeçmiştim. İrade gücüm sayesinde hâlâ ayaktayım. Keşke daha keskin olsaydım, çünkü o zaman Rossetti ailesinin birliği, diğer tüm konuklar kibarca dışarı çıkarıldıktan sonra kulübe girdiğinde yolumdan çekilirdim.

"Kahretsin, kızım. Bu kış çok kalın." Ses arkamdan geldi.

İrkilerek, omurgamdan aşağı süzülen yağlı ürpertiyle arkamı döndüm. Rossetti ailesinin veliaht prensi GTR'nin şehvetle bakan karanlık gözleri, göğüslerimin üzerinde üçe kadar saydıktan sonra yüzüme dikiliyor.

"Affedersiniz, toplantı için sizi meclise götürmemi ister misiniz efendim?"

Dişlerini emiyor ve kürdanı bir tarafa yuvarlıyor. "*Efendim*. Bunu sizden duymak kulağa çok hoş geliyor. Buradan çıktıktan sonra bana daha özel bir yerde bu şekilde hitap etmene ne dersin?"

Kolumu toplantının yapıldığı odaya doğru uzatırken yüzüme kibar bir gülümseme yapıyorum, ancak bir şey söyleyemeden yanımda büyük bir ısı kaynağı beliriyor.

"Toplantı bu tarafta, GTR." Cannon bu ifadeyi homurdanarak söylüyor.

GTR cevap verirken hâlâ o karanlık, ölü gözleriyle bana bakıyor. "Toplantının nerede olduğunu biliyorum ama ben daha çok eğlence için endişeleniyorum."

Oh Tanrım. Şimdi midemin yuvarlanması için iyi bir zaman değil, ama nikotinli nefesi bana doğru süzülürken içim isyan ediyor.

"Eğer kafanın bir kutunun içinde eğlence olmasını istemiyorsan, o zaman gitmeni öneririm. Şimdi."

Sonunda GTR dikkatini Cannon'a yöneltiyor, göğsü bir boğa gibi kabarmış. "Az önce bana ne dedin sen? Ateşkes şartlarını kesinleştirmek için buradayız ve sen kafamı bir kutuya koymakla mı tehdit ediyorsun? Hiç sanmıyorum, göt herif. Bu toplantı falan olmayacak. Ben yokum."

Geri adım attı ve Dom'a çarpmak için arkasını döndü.

Vay anasını. Şu anda tek yapmak istediğim *kaçmak*. Ama kıpırdamadan duruyorum, üç bilge maymunun kombinasyonunu çağırıyorum; hayır gören, hayır duyan ve kötülük konuşmayan. Başka bir deyişle, büyük bir çit direğinin tüm niteliklerini benimsiyorum.

"Bir sorunun mu var, GTR?"

Casso ailesinin reisi ona d i k dik bakarken, GTR Dom'un varlığının yoğunluğu altında gerçekten de küçülmüş gibi görünüyor. "Uh. Şey. Gördüğünüz gibi
-"

Saçma sapan bir şeyler kekelerken Dom onu durduruyor. *Yüzüne sert bir tokat attı*.

Şokla geri çekiliyorum, omzum Cannon'a çarpıyor ve elleri sanki beni güvende ve ona bağlı tutuyormuş gibi kalçalarıma iniyor. Tanık olduğumuz istikrarsız durum göz önüne alındığında, onun dokunuşuna yaslanıyorum. Bugün beni kurtların önüne atabilecekken ikinci kez rahatlatmış oldu.

GTR şaşkın bir sessizlik içinde Dom'a bakarken parmak uçlarını yanağına götürüyor.

"Bir daha benim yanımda ağzını açarsan o iğrenç dilini keserim. Anladın mı, serseri?"

GTR'nin kin kusmasını ve protesto etmesini bekliyordum ama kendini koruma duygusu devreye girmiş olmalı ki sessizce durmaktan başka bir şey yapmıyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Dom ellerini çırpıyor ve yüzündeki tehdidi ukala bir sırıtışla değiştiriyor. "Annen sana daha iyi terbiye vermeliydi evlat. Babana nasıl bir pislik yetiştirdiğini söylemek zorunda kalmadan önce git otur."

GTR iki adımda Dom'dan uzaklaşıp toplantıya doğru dönüyor ama Cannon ve bana kötü niyetli bir bakış fırlatmadan önce değil.

Muhteşem.

CANNON

Toplantı iyi gitmedi. Rossettiler ve Cassolar arasındaki ateşkes beklediğim kadar uzun sürdü, ki bu da uzun değildi ve Dom çok kızdı.

Dom'un korumaları ve Grice, Rossetti birliğine Yukarı On'dan dışarı kadar eşlik eder etmez Dom bana baktı ve toplantı odasının kapısını işaret etti. "Kapat şunu."

Ayağa kalkıp itaat ediyorum, bir sonraki emrini bekliyorum çünkü bu tartışmanın bitmediğini biliyorum. Toplantı boyunca çenesini kapalı tutacak kadar zeki olmasına hâlâ şaşırdığım Lorenzo Angelini sandalyesinde arkasına yaslanıp ayaklarını antika masanın üzerine uzatıyor.

Belli ki Dom'un iki numarasının zekası sadece bir saat sürmüştü.

Dom onun kafasına vurmak için uzandı. "Sağa otur, seni lanet olası aptal. Beş yaşında değilsin."

Enzo itaat etmek için neredeyse sandalyesinden düşerken, Dom önce beni sonra da karşısındaki koltuğu işaret ediyor.

"Oturun. Giancarlo'yu bu işe sokmak için lanet olası bir yılımı harcadıktan sonra tüm bu pisliği patlatacak ne olduğunu tartışmamız gerekiyor." "Ne olduğunu hepimiz biliyoruz," diyor Enzo. "GTR. GTR'yi takip etmiyor. Papa Rossetti'nin emirleri artık."

Dom'un ağır bakışları Enzo'ya yöneldiğinde, Enzo Dom'un konuşmasını beklemek yerine kapıyı işaret ediyor ve tekrar konuşmaya başlıyor. "Neden GTR'ye istediği orospuyu vermiyorsun? Eminim işler yoluna girecektir, özellikle de onu elde etmek için kızın kafasını uçurmaya razı olduysa."

Bu öneri ağzından çıkar çıkmaz, Dom'a Yoder'ın test sonuçları hakkında verdiğim bilgiyle birleşince, masanın üzerinden atlayıp böyle bir saçmalık söylediği için pişman olana kadar onu dövmek istiyorum. Bunun yerine ellerimi sandalyenin kollarının yumrulu uçlarına doluyor ve Dom'un patlamasını bekliyorum.

Hayal kırıklığına uğratmıyor.

"Bir kelime daha edersen ya da aptalca bir şey daha yaparsan sana Rossetti serserisine vurduğumdan daha sert bir tokat atarım. Dişlerini yerden toplamak ister misin? Ağzını tekrar aç, Enzo." Dom tam da bunu yapmaya hazırlanıyormuş gibi siyah kravatını gevşetiyor.

Görünüşe göre, Enzo'nun iltimas saltanatı sona erdi. Yine de sessiz kalıyorum. Dom'un babam olduğunu ve sadece annemi randevulara götürmek için ziyaret eden bir adam olmadığını anladığımdan beri geçen otuz yılda öğrendiğim en önemli şeylerden biri bu.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyor Dom bir süre sessiz kaldıktan sonra. Ağır ahşap kulüp koltuğunda, sarayda oturan bir kral gibi arkasına yaslanıyor ve dikkati bana yöneliyor. "Sence ne yapmalıyız, Cannon?"

Bu bir test. Dom'la olan her şey lanet olası bir sınav. Geçirdiğim günden sonra onun oyunlarına sabrım kalmadı ama yine de mecburiyetten oynuyorum.

"Son yirmi beş yılda ne kadar para kazandın?" Kan davasının ne kadar sürdüğüne dair en iyi tahminim bu. Dürüst olmak gerekirse muhtemelen otuz yıla yakındır, çünkü annemin ölümü başlangıç değildi. Hayır, Dom'un Rossettilere yaptığı bir şeye misilleme olarak hedef alınmıştı.

Dom parmağını dudaklarına götürmeden önce iki kez göz kırptı. "Hem de çok."

Kolçağa yaslanıyorum. "Rossettis'lerle kan davası olmasaydı ne kadar para kazanacaktın?"

Gözleri yarıklara kadar kısıldı. "Daha az. Rekabet her zaman iş için iyidir."

"O zaman daha az can kaybı potansiyeli dışında, ki NYPD ve Federaller herkesin ensesinde soluduğu için bu potansiyel dramatik bir şekilde azaldı, kan davasını sona erdirmenin avantajı nedir?"

Dom iki dirseğini masaya dayıyor ve parmaklarını dikleştiriyor. "Ateşkesi unutup işimize geri dönmemiz gerektiğini mi söylüyorsun?"

Beni gezegendeki en prestijli işletme okullarından birine gönderdiği için, Dom bazı iş konularında beni dinleme eğilimindedir, bu yüzden Yukarı On'dan ben sorumluyum. Gurur duyuyorum, yasal işlerinin baş tacı olmaya devam ediyor.

"Rossettis'in bize saygısızlık etmesine izin vermeyelim ve onlara imtiyazlar sunmaya devam edelim diyorum."

Dom'un dudaklarında bir gülümseme hayaleti geziniyor. "Sende düşündüğümde daha fazla ben varmış."

İlk kez başka birinin önünde böyle bir şey söylüyor. Kısmen şok olmuş durumdayım ama Memphis'i bu odadan kaçırmaya daha da hazırım, bu yüzden yüzümde herhangi bir tepki oluşmasına izin vermiyorum.

Dom iki elini masaya koyup yarı ayakta, yarı eğilmiş bir pozisyona geçiyor ve bakışları benimle Enzo arasında gidip geliyor.

"Yarın Rossettiler'e ateşkes fikrinin bile bizim için öldüğü mesajını gönderiyorum ve küçük bir ekleme yapıyorum: GTR'nin kafasını masamda bir kavanoza koyacağım ve beni bir daha kızdırırsa kağıt ağırlığı olarak kullanacağım." Gülümseme iması tam anlamıyla hınzır bir sırıtışa dönüşüyor. "Savaşa hazırlanın çocuklar."

CANNON

Memphis'i yine dinlenme odasında buluyorum ama içeri girdiğimde irkilmek yerine köşedeki sandalyede uyuyor.

"Hadi bebeğim. Gitme zamanı."

Bebek mi? Her şeye rağmen o benim için böyle mi? Değilse, neden kulağa bu kadar doğru geliyor?

Uyanmadığında başımı sallıyorum ama sinirlenmek yerine onun çok tatlı olduğunu düşünmekten kendimi alamıyorum. Şimdi tek hayal edebildiğim onun yatağında kıvrılmış olması, ki bu gecenin böyle geçmemesi gerekiyordu.

Evet, onu evime getirmeyi planlamıştım.

Evet, onu sorgulamayı planlamıştım. Ama uyandığımda saçlarını yastığının yanında görmek istemeyi planlamamıştım.

Daha önce de belirttiğim gibi, *tamamen boku yedim*.

Gözlerini kırpıştırarak açtığında, koyu renkli lensler bir saniyeliğine yerlerinden oynadı ve sonra geri kayarak su mavisi gözlerini kapattı. Bir anlık kafa karışıklığının ardından sarsılarak dik bir pozisyona geçiyor.

"Çok özür dilerim. I-"

"Sorun değil. Hadi gidelim. Uzun bir gün oldu." Hiç düşünmeden elimi uzatıyorum ve hiç tereddüt etmeden elimi tuttuğunda aynı derecede şaşıyorum. Aramızda konuşulması gereken çok şey var, ama gerçekten cevaplanmasını istediğim tek soru ona inşaat alanında sorduğum soru.

Bunların herhangi biri gerçek miydi?

Hayatta kalmaya odaklanmış bir ömür boyunca bilendikten sonra nadiren yanılan içgüdülerim evet diyor. Bu gerçektir. Her karşılaşmamızı zihinsel olarak geri sardığımda, gerçekten fırsatçı birinin alacağı açıklıkları görüyorum, ama o almadı.

Belki de zihnimde döndürdüğüm hikâyeye inanmak istediğim için boşa kürek çekiyorum. *Belki diye* bir şey yok. İnanıyorum. Ama bu daha az mümkün kılmıyor.

Ayağa kalktığında ceketini sandalyeden alıp omuzlarına sarıyorum. "Hadi, buradan çıkalım."

En azından gerçek olduğunu bildiğim uzun siyah kirpiklerinin altından bana bakıyor. "Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?"

Bu soru beni derinden yaralıyor ve çenem geriliyor. "Bunu benim evimde k o n u ş u r u z ."

* * *

YOLCULUĞUMUZ SESSİZ GEÇTİ. Hâlâ arabayı böceklerden temizleyecek vaktim olmadı ama sabah temizleyeceğim.

"Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?" Arabayı park edip kapıyı açtığımda sorusu beynimde yineleniyor, ama tek gerçek ses üst kapının metal gıcırtısı ikimizi de garaj alanımın içine kapatıyor.

Sade asansör lobisinin giriş kapısını açtığımda beni pizza kokusu karşılıyor. İçeride kabarık kırmızı bir teslimat çantası duruyor. *Geno*.

Tabii ki *Geno*. *İyi adam*.

Domates, fesleğen ve erimiş peynirin zengin kokusu ona ulaşır ulaşmaz Memphis'in midesi gurulduyor. "Bu adam bir madalyayı hak ediyor."

Çantayı açmak ve kutuyu çıkarmak için çömeliyorum, kırmızı teslimat çantasını *Geno*'nun gireceği kapının yanına bırakıyorum. Daha önce pek çok kez yaptığı gibi sabah gelip alacak.

"O iyi biri," diyorum.

Asansöre giriyoruz ve Memphis kutuyu benden alıyor, böylece ben de kapıyı kapatıp düğmeye basabiliyorum. Sanki bunu milyonlarca kez birlikte yapmışız gibi yumuşak, sessiz bir alışveriş.

Bu biz olabiliriz... uzun iş günlerinden sonra birlikte akşam yemekleri. İyi günlerde birlikte gülümseyeceğimiz biri. Ve kötü günlerde, birlikte olmak yerine uğruna savaşıacak biri.

Aklıma düşünceler geliyor ama onları bastırıyorum. *Her şeyi duyana kadar olmaz.*

Daha sessizce koreografisi yapılmış hareketlerle daireme giriyoruz ve pizzayı tezgahın üzerinden kaydırıp dolaptan iki tabak, bir şişe şarap ve iki bardak alıyorum. Taburelerden birine oturmamı bekliyor ve ben kutuya uzanıyorum, ama açmak yerine elimi kartonun üstüne koyuyorum.

"Pizzamı bana yalan söyleyen insanlarla paylaşmam. Her ısırık için gerçeği istiyorum."

Yüzü buruşuyor ve dirsekleri tabağın iki yanına dayanıyor, elleri sarkan başını tutuyor. "Çok özür dilerim, Cannon."

Gözlerini benimkilere dikeyor ve gözlerinde ısırap, suçluluk ve diğer sayısız duyguyu okuyunca göğsümde bir umut ışığı beliriyor. Makyajının, lenslerinin ve saçlarının altındaki gerçek yüzünü göremesem de, samimiyeti penceresimin dışındaki iyi aydınlatılmış New York silueti kadar net.

"Bunun olmasını istememiştim. Yani, bu doğru değil. Seni kandırmak istedim. Sana yalan söylemek. Bu yüzden geldim. Ama ben ..." Sözünü kesiyor ve sanki cesaretini topluyormuş gibi derin bir nefes alıyor.

"Neyi kastetmedin?" O kendini toparlayamadan ben soruyorum. "Sana aşık olmamı sağlamak için mi?"

Onu o kadar yakından inceliyorum ki yüzünün, ellerinin, dudaklarının, göğsünün her küçük hareketini görebiliyorum. Gözlerini sıkıca kapattığında, hissettiğim umut her geçen saniye biraz daha yok oluyor.

Ama gözyaşlarıyla parlayan gözlerini tekrar açtığında, umut intikamla geri dönüyor.

"Sana aşık olmak istememiştim." Başını sallıyor ve peruğunun sarı telleri, onları fırçalayıp bakışlarımla buluşana kadar yüzünü perdeliyor. "Ama elimde değildi."

Göz temasını kaldıramıyormuş gibi tekrar tavana bakıyor. "Tanrım, bu konuda çok kötüyüm. Zor soruları soran ve işimin arkasına saklanan benim. Ben zor durumda kalmıyorum, sorguya çekilmiyorum ya da sorgulanmıyorum."

Söylediği her şey çok mantıklı. Memphis Lockwood, gerçeği ortaya çıkarana kadar önüne çıkan engelleri itip kakarak aşan buldog gibi bir muhabir olarak ün yapmıştır. Ama iki adım ötemde oturan bu kadın Memphis Lockwood değil. İçimden bir ses, gerçek adı bu olsa bile, *bu* kişiliğe dair diğer her şeyin de sahte olduğunu söylüyor. Bu bina üzerine bahse girerim.

Yüzümün tam önünde duran gerçeği aramak için eğildim. "Gerçek sen hangisi? Herhangi biri mi?"

Dudaklarını sıkı bir çizgi halinde birbirine bastırarak bir kez daha bakışlarımla buluşuyor. "Seninle her yalnız kaldığımda, on yıldan fazla bir süredir olmadığım kadar *kendim* oldum. Peruktan, lenslerden ve makyajdan kurtulduğumda kendimi çıırılçıplak soyunmuş gibi hissettim. Bunu senin yanında yapmam.

herhangi biri. Asla. Kendi üvey annem bile." Bir elini uzatıp benimkini pizza kutusunun üstüne kapatıyor. "Bana inanmak için hiçbir nedenin olmadığını biliyorum ama gerçek bu. Sana gerçek beni göstermek istememiştim ama elimde değildi."

Her kelimesine inansam da henüz gardımı indiremiyorum. Tüm şüphelerimi dile getirene kadar olmaz. "Ama beni, Dom'u ve Cassos'un geri kalanını bulduğunuz her şeyden mahkûm ettirmek için polislere ya da federallere teslim etmeyi planladığınız kanıtları arıyordunuz, böylece babanızın ölümünden sorumlu tutulacaktık."

"Hayır." Memphis başını sallıyor ve eli benimkini sıkıca kavıyor. "Bunun olmasına asla izin vermezdim. İzin veremezdim. İlk başta yapabileceğimi düşündüm ama sonra seni tanıdığımda bunun imkânsız olduğunu anladım. Senin bununla bir ilgin olamazdı. İmkânı yok."

"Çok az tanıdığın başka birine inanmak için oldukça güçlü bir inanç bu," diyorum, onun ifadesini düşünerek ve aynı sıçramayı yapıp yapamayacağımı merak ederek.

Yapmam gereken bir seçim var, tam burada, şu anda.

Ona inanabilirim, sözlerini olduğu gibi kabul edebilirim ya da zaten içimden kayıp gitmekte olan güvensizlik hissine sıkı sıkıya tutunabilirim. Ama ne kadar istesem de bu kararı henüz veremem.

Bunun yerine, kutunun kapağıyla birlikte ellerimizi kaldırıyorum ve taze pişmiş turtanın kokusu bir buhar bulutu halinde dışarı yayılıyor. "Soğumadan ye."

Bakışları beni sabitliyor ama bir dilim almak için harekete geçmiyor. "Hiçbir davayı çözmeden bırakmadım. Asla bir cevap almadan çekip gitmedim. Asla. Bir şeyi nasıl yarım bırakacağımı bilmiyorum. Ama bana kabul edeceğin tek kefaretin bu olduğunu söylersen, bundan vazgeçecek gücü bulmaya çalışacağım. Her iki seçenek de beni kırık bir kalple baş başa bırakır ve yaptığım şeyle bunu hak ettiğimi düşünüyorum."

Düşüncesi bile çenemi geriyor çünkü yalanlar içinde boğuluyormuşsunuz gibi hissettiren bir durumda, yanınızda size can simidi atacak kimse olmadan olmanın nasıl bir şey olduğunu ilk elden biliyorum. İki çelişkili dünya arasında kalmak cehennem gibi. Umarım onun kendi dünyasında huzur bulacağı ve benim de onu kendi dünyamda tutabileceğim bir yol bulabilirim.

"Pizzanı ye, Memphis. Tüm hayatım boyunca senin gibi bir kadının gelip seni kırmasını beklemedim."

MEMPHIS

Beni kırmak istemediğini söylerken ne demek istedi? Uzun zamandır taktığım bu maskenin altında benden geriye kalan bütün parçalar var mı?

Tamamen kaybolmuş ve kafam karışmış durumdayım ve kırılganlık beni bir mengene gibi sarıyor. Sıcak koltukta olmamak ya da sorulara cevap vermek zorunda kalmamak hakkında söylediklerim gerçek. Araştırmacı gazeteci olarak kendime, kimsenin gerçek beni göremeyeceği ya da bilemeyeceği bir noktaya kadar korunaklı kalma izni verdiğimi fark etmemiştim.

Bu adam hariç.

Ne kadar lezzetli kokarsa koksun, bir şeyi daha itiraf etmeden pizzayı ısıramam.

Cannon tabağıma bir dilim koyarken ağzımdan kaçırdım, "Ofisinizdeki bilgisayara bir tuş vuruşu kaydedici yerleştirdim. Kullanmadığın bir bilgisayar ama bunu biliyorsun. Bunu yaptığım anda kendimi korkunç ve suçlu hissettim ve eğer beni Dom'a teslim etmek ve benimle ilgilenmesine izin vermek istersen, seni hiç suçlamam." İhanetimin ağırlığı kalkıyor ama uzağa gitmiyor, sadece omuzlarıma tünüyor.

Cannon'ın ela bakışları yüzümde geziniyor. "Sen bir şehit değilsin. Sıkıcı olma ve şimdi öyle davranmaya başlama." Sözleri ruhum için çarpık bir merhem gibi, çünkü alaycı olsa bile beni yatıştırıyor.

Beni Dom'a teslim etmeyecek.

Bütün gün merak ettim, çünkü eline fırsat üstüne fırsat geçti. Merak etme ve bekleme işkencesi, kaderimi onun seçmesine izin verdiğim gerçeğini kabullenmem için yeterliydi.

Ama Cannon haklı. Ben bir şehit değilim.

Pizza dilimini kaldırıyorum ve ikimiz de sessizce yiyoruz, aşağıya ya da uzağa bakmadan önce birbirimizi izliyoruz. Bu gariplik beni öldürüyor ama buna ben sebep oldum. Hepsi benim yüzümden ve aramızdakileri düzeltmek zorundayım. Bir şekilde.

Sonra aklıma bir fikir geldi.

"Dosyayı görmek ister misin?"

Cannon'ın dikkati bana yöneldi. Çiğnemeyi ve yutkunmayı bitirdikten sonra, "Ne dosyası?" diye sordu.

"Babam Casso ailesini araştırıyordu, sana söylediğim gibi. Neredeyse otuz yıl öncesine ait fotoğraflarla dolu bir dosyası vardı. Onları nereden bulduğunu ya da ne kadar zamandır sakladığını bilmiyorum ama Dom'a kafayı takmıştı ve onu alaşağı etmeye çalışıyordu." Geçen gecedan kalan yığından bir peçete alıp ağzımı siliyorum.

"Deneyebilirdi ama teflon Dom'a hiçbir şey yapışmaz. Bildiğim kadarıyla Dom onun adını bir kez bile anmadı. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama sanırım yanlış yere bakıyorsun." Cannon kutudan bir dilim daha çıkarıp birkaç parça malzemeyi ağzına attı.

"Gerçekten bunun mümkün olmadığını mı düşünüyorsun?"

Omuz silkiyor ve kocaman bir ısırık alıyor, ben de çiğnemesini ve cevap vermesini bekliyorum. "Dom cinayet de dahil olmak üzere pek çok şey yapabilir ama şunu söyleyebilirim ki

Hiçbir şeyi sebepsiz yere yapmaz. Ne kadar çarpık olursa olsun, kendi onur kurallarına göre yaşadığını bilmek için yöntemlerine katılmam gerekmiyor."

İki kadehe de şarap doldurup birini ona uzatıyorum. "Hiç bir gazeteciyi öldürttü mü?"

İçki için minnettarlıkla başını sallıyor, çoğunu geri yudumluyor ve sonra cevap veriyor. "Bilmiyorum. Uzun yıllarımı aile çıkarlarının dışında, işten mümkün olduğunca uzak durarak geçirdim."

"Neden geri döndün?" Tabağımdaki bir dilimi başka bir dilimle değiştiriyorum ve hamurlu kısmı karton kutuya geri atıyorum.

"İşin içine mi?" Taburesinde arkasına yaslanıyor. Tüm gün boyunca en rahat görüldüğü andı. "Enzo yüzünden."

Cannon'ı uzun zamandır ilk kez görüyormuşum gibi, onun ne kadar etkileyici olduğunu hatırlıyorum. Toprak, orman ve gökyüzü onun sürekli değişen gözlerinde yaşıyor. Sonra çenesindeki güçlü kaslar ve siyah saçlarının klasik bir şekilde yana doğru savrulması var.

Kendim ve hayatım hakkında bildiğimi sandığım pek çok şeyi değiştiren bu adamın görüntüsüne kendimi fazla kaptırmadan önce başımı sallıyorum ve odaklanıp sakinliğimi yeniden kazanmak için mücadele ediyorum. "Enzo? Neden?"

Cannon hiç vakit kaybetmeden kutudan attığım ekmeği alıyor, katlıyor ve cevap vermeden önce bütün olarak yiyor. "Dom onu potansiyel bir halef olarak görüyor. Her ne kadar gangster olmayı hiç istemesem de, Enzo'nun başa geçmesine izin vermem mümkün değil. Bu, bir çocuğun tam teşekküllü bir silahla oynamasına izin vermek gibi olur.

On yıl boyunca shoot-'em-up filmleri izledikten ve hayatın lanet bir video oyunu olduğunu düşündükten sonra otomatik silah. Katliam olurdu. Suçlu ya da masum ayrımı yapmazdı. Gücünü pekiştirmenin bir yolu olarak sokakları kana bulamak isterdi."

Hell's Kitchen'ın kaldırımlarına yayılmış cesetleri hayal ettiğimde omurgamdan aşağı bir ürperti süzülüyor. "Yüce Tanrım. Ne felaket ama." Birdenbire pizzam o kadar da iştah açıcı gelmemeye başladı ve yarısını yediğim parçayı onun tabağına koydum.

"Ve şimdi Rossettilerle savaş halindeyiz ve kimse güvende değil."

Mide bulantısı mideme ve kollarıma yayılıyor ve avuçlarımı kabaca ceketimin kollarına sürterek tüylerimin diken diken olmasını istiyorum. "Ne yapacaksın?"

Dilimizi bitiriyor ve kutuyu kapatıyor. "Kimse ölmeden önce etkisiz hale getirmeye çalışacağım."

"Nasıl?"

"GTR ve babasını saf dışı bırakarak."

Karşımdaki adama bakıyorum -kendi hayatını ya da sevdiği birinin hayatını kurtarmak için olmadığı sürece kimseye tetik çektiğini hayal bile edemeyeceğim adama. *İş oraya mı varacak?*

"Kulağa çok tehlikeli geliyor."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve Cannon bir an için daha genç bir Dom Casso'ya benziyor. "Bir gangster olmayabilirim ama bir gangster gibi düşünmeyi bilirim." Hızla ayağa kalkıp kalan pizzayı buzdolabına koyuyor ve bana döndüğünde gözleri kısılmış, ağzı büzülmüş. "Kim bilir, belki de Tehlike benim göbek adımdır."

Bu konuşma derin, karanlık bir duygu ve suçlama kuyusu olmalıydı. Ama öyle olmadı, yakınından bile geçmedi. Ve işte orada, masaya getirdiğim gerginliği hafifletmek için bir şaka yapıyor.

Gülümsedim ve o da bana göz kırptı.

"Bunu bana neden anlatıyorsun? Bana hiçbir konuda güvenmemelisin."

Gülümsemesinin en parlak kısmı kaybolur ve Cannon'ın yüzüne yeni bir ciddiyet damgası vurulur. "Bildiğim bir diğer şey de içgüdülerime nasıl güveneceğim. İster Drew Carson ister Memphis Lockwood olarak olsun, bana aşksın ve bana tekrar ihanet et men için tek bir şansın bile yok."

Adanın etrafında dolanıyor ve o yaklaştıkça göğsüm daha hızlı inip kalkıyor.

"İstesen de istemesen de artık benim kadınımsın." Ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrılıyor. "Ve söz veriyorum bunu sevdiğinden emin olacağım."

Önümde durduğunda ona hayretle bakıyorum.

Kim olduğumu dünyadan saklamakta çok başarılıydım. Korkularımı ve şeytanlarımı kendimden saklamakta daha da başarılıydım. Peki, Cannon *Danger* Freeman kalbimi nasıl buldu?

CANNON

Bir gangster olmayabilirim, ama ne istediğini bilen ve onu almaktan korkmayan bir adamım.

Memphis benim. İyi ya da kötü. Onu sahipleniyorum ve bundan sonra ne olursa olsun ondan vazgeçmeyeceğim. Kararımı verdim ve tüm lanet şehir üzerime gelse de bir şey değişmeyecek. Zorluklardan ya da hayatın belirsizlikle gelişmesini izlemekten korkmuyorum. Ben hazırım.

Getir bakalım.

Onu tabureden kaldırdım, yüzündeki ifadeye bayıldım. Şaşkınlıkla eşleşen bu yumuşaklık, zaten bildiğim her şeyi gereksiz yere doğruluyor. *Hepsi gerçektir.* Aklımda hiç şüphe yok. Makyajının ve peruğunun arkasına saklanmaya çalışabilir ama artık onun içini görüyorum.

Memphis'i yatak odasına taşıırken, geleceğimiz için yaptığım plan her adımda daha da sağlamlaşıyor. Babasını kim öldürdüyse adaletle yüzleşecek ve ben de bunun gerçekleşmesi için ona yardım edeceğim - onu öldürtmeden.

Hayatıma nasıl girdiği umurumda değil, sadece girmiş olması umurumda ve onu şimdi kaybetmeyeceğim.

Onu yatağın yanında ayaklarının **ü z e r i n e** indirdikten sonra avuçlarımı omuzlarına koyuyorum ve yüzlerimiz sadece birkaç santim açık olacak şekilde arayı kapatıyorum.

"Sana aşığım Memphis. Şu andan itibaren sadece sen ve ben varız. Artık yalan yok. Artık saklanmak yok. Dış dünyada kim olman gerekiyorsa o olabilirsin ve kendini güvende tutmak için ne söylemen gerekiyorsa söyleyebilirsin. Ama iş *bize* gelince, artık sır olmayacak."

Gözleri yeniden parlıyor ve rahatlama yüz hatlarını yumuşatıyor.

Bu açıklamayı yaparken bile ne yaptığımın farkındayım. Ona tüm geçmişimi, bugünümü ve en önemlisi geleceğimi a ç ı y o r u m . *Geleceğimizi.*

"Sen bana aitsin ve benimle kalacaksın. Biz bir takımız ve her şeyi birlikte halledeceğiz. Anladın mı?"

Bu sözleri söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim. Hayatımı anlayacak, benimle birlikte hayatta kalabilecek birini bulacağımı hiç düşünmemiştim. O yanımdayken kendimi her zamankinden daha güçlü hissediyorum.

"O kadar kolay olamaz," diyor.

Gözünden bir damla yaş kaçıyor ve elimi kaldırıp başparmağımla yakalıyorum. "Hayatta her şey zor olmak zorunda değil."

Dudaklarının birbirine bastırıyor ve elimden kurtuluyor. "Bana iki saniye ver, tamam mı?"

Etrafımda dolaşmasına izin veriyorum ve banyoya girip kayboluyor. Musluk açılıyor ve üç dakika sonra gerçek Memphis ortaya çıkıyor.

Peruk yok. Lens yok. Yüzü makyajdan arındırılmıştı.

"Çok güzelsin amına koyayım." Elim uzattım, o da elimi tutmak için odayı geçti.

"Ben de sana aşığım." Kelimeler dudaklarından dökülüyor, sanki kılık değiştirdiği için hissettiklerini söylemenin ne kadar kolay olduğunu yeni fark etmiş gibi. Bir ömür boyu gerçek Memphis'i sakladıktan sonra, onu görmeme izin veriyor ve ben bununla gurur duyuyorum.

"Güzel, çünkü öyle olmasaydın bu cehennem gibi garip olurdu." Başımı eğip dudaklarına yapışıyorum ve söyleyeceği her şeyi dilimin ucunda yakalıyorum.

Konuşma zamanı daha sonra. Şu anda ona masada tam olarak ne olduğunu göstermem gerekiyor. Geçen sefer birlikte patlamıştık ve bu sefer de farklı olmayacağını biliyorum.

Ağzını bırakıp dudaklarımı çenesinde gezdirdiğimde elleri omuzlarımı kavıyor, başı bir iniltiyle geriye düşerken dişlerimi boynundaki tendonlara sürtüyorum.

"O kadar güzel ki," diye fısıldıyorum köprücük kemiğine doğru, kulüp yeleğini ve tişörtünü kollarından aşağı iterken. Altında sütyeniyle birlikte kolaylıkla çıkardığım ipeksi bir atlet var. Ardından eteği çıkıyor ve külot gibi görünen küçük dantel parçası dışında çıplak karşımda duruyor. "Yatağa, bebeğim."

Oturup ortaya geçmeden önce bir adım geri çekiliyor ve kenara çarpıyor. Takım elbisemin ceketini omuzlarımdan kaydırıp arkamdaki sandalyenin üzerine atıyorum. Memphis'in bakışları parmaklarıma kilitleniyor ve kravatımı gevşeterek çözüyorum. Ceketimi takip ediyor. Sonra düğme düğme gömleğimi çıkarıyorum. Geçen her anla birlikte

Parmakları yatak örtüsünü kavırıyor ve ben buna bayılıyorum. Onun da en az benim kadar istekli olmasını istiyorum.

Gömleğimi, sonra kemerimi, ayakkabılarımı ve pantolonumu fırlatıyorum. İşim bittiğinde çıplak bir şekilde önünde duruyorum, sikim alt karın kaslarıma çarpacak şekilde yükseliyor.

Bir dizimi yatağa koyup ona doğru ilerlediğimde Memphis daha dik oturuyor. Ellerini uzatarak bana uzanıyor ve doğru kararı verdiğimi anlıyorum.

Başka ne olursa olsun, bu seçimi yaptığım için pişman olmayacağım. Onu seçtiğim için pişman olmayacağım. Bizi seçtiğim için.

Kollarımı ona sararken dudaklarına "Sen benimsin," diye fısıldıyorum. "Ve sen de benimsin," diyor. "Özür dilerim-"

Onu durdurmak için alt dudağını ısırdım. "Özür diledin. Ben de kabul ettim. Şimdi hayatımıza devam ediyoruz. Artık kirli küçük sırlar yok, bebeğim. Söz ver bana."

Alnı benimkine değecek şekilde eğiliyor ve bir ürperti vücudunu boydan boya dolaşıyor. "Söz veriyorum. Sen nasıl gerçeksinsin? Sen-"

Ben onun merkezine girerken başı yana düşüyor.

"Seni o kadar sert becereceğim ki kollarımda uyuyakalmaktan ve sabah gizlice kaçamamaktan başka çaren kalmayacak? Evet, planım bu."

Sessizleşiyor, parmaklarını saçlarımin arasından geçirmek için uzanıyor. "Ne olursa olsun, bundan asla pişman olmayacağım, çünkü sana sahip olmalıyım."

Sözlerindeki kaderci tonu sevmiyorum, bu yüzden onu mümkün olan en iyi şekilde susturuyorum - onu altımdaki yatağa sabitlenene kadar öpüyorum ve ellerim serbestçe dolaşıyor. Vücudunun her kıvrımını, her benini, yarasını ve kusurunu ezberliyorum çünkü onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Her ayrıntıyı, her hikâyeyi, yaptığı her yanlış dönüşü.

Daha önce boku yediğimi düşünüyorsam, yanılmışım. *Kutsanmışım.*

İnlemeleri kulaklarımda çınlarken ve tırnakları omuzlarıma batarken, bacaklarının arasına girip ziyafet çekiyorum. Amının her keskin tadı beni kararlılıkla dolduruyor. Orgazm çılgınlıkları attığında prezervatif takıp pozisyonumu alıyorum. Ve hayatımda ilk kez, sikişmiyorum ya da sevişmiyorum.

Daha fazlası.

Birbirimizi itiyor ve çekiyoruz. Bu değerli kadın benim bittiğim yerde başlıyor. Bu tutku, arzu, şehvet ve hayranlık. Almadan veriyorum ama yine de kazanıyorum.

Yavaşça içinde hareket ediyorum, her titreyişin tadını çıkarıyorum. Her nabzın. Her inleyişin. Ve hayatımda ilk kez seviştim. Kulağa çok klişe geliyor,

Ama arada lanet bir fark var ve ben bunu Şimdiye kadar bilmiyordum. Bu kadına kadar.

İyi ya da kötü, onun gitmesine asla izin vermeyeceğim. Bundan sonra ne olacaksa, ikimiz için de olacak.

Ve yaklaştığımda, aramızdaki gerilimin mümkün olduğunu fark etmediğim bir yüksekliğe ulaştığını hissettiğimde, adı dudaklarımdan dökölüyor.

"Memphis. Memphis. *Memphis*." Ve sonunda evdeyim.

MEMPHIS

Yanımda, Cannon uykuya dalarken nefes alış veriş i düzleşiyor. Ben de bir kenarda duruyorum, bedenim doymuş ve zihnim dönüyor.

Beni nasıl bu kadar kolay affedebiliyor?

Bunu bu kadar kolay yapabilen tanıdığım tek bir adam vardı, o da babamdı.

Cannon'ı severdi. Bundan hiç şüphem yok. Cannon'ın kızına davranış şeklini daha da çok severdi.

Bu gece garaj kapısı kapanırken, öfke ve suçlamalar bekliyordum. Patlamalar ve suçlamalar. Ama tek aldığım anlayış ve kabullenmeydi. Hak etmediğim halde güven. Ve tüm bunlara rağmen, beni hâlâ olduğum gibi istiyordu.

Cannon hakkında ne hissettiğimi zaten biliyordum ama bu gece her şeyi pekiştirdi. *Onu seviyorum ve onu incitecek hiçbir şey yapmamı gerektirecek hiçbir şey yok. Asla.*

Kendime söz verdim ve bu sözü tutmak için öleceğim. Bundan sonra ne olursa olsun, birlikte üstesinden geleceğiz.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum karanlığa ve yemin ederim ki kolu bana sıkıca sarılıyor. Aylar sonra ilk kez derin, rüyasız bir uykuya dalıyorum.

* * *

·Aramalarıma cevap vermediğine İNANAMIYORUM Memphis. Biyolojik annen olmayabilirim ama tanıdığın tek anne benim."

Annemi yemeğe çıkarmak şu anda yapmak isteyeceğim en son şey ama kendimi yarı samimi bir özür dilemeye zorluyorum. "Özür dilerim anne. Çok meşguldüm. Gizli görevdeydim."

Ona neden gerçeği, ya da en azından büyük bir kısmını söylediğimi bilmiyorum. Ona yalan söylemeliyim ama yalanlar bugün dudaklarımdan eskisi kadar kolay dökülmüyor. Ve bunun nedenini çok iyi biliyorum.

Çünkü gerçekler çok iyi hissettiriyor.

"Sen ve senin küçük soruşturmaların. Hiç saygın bir hobi bulamayacak mısın?" Üçüncü kadeh şarabını dudaklarına götürüp bitiriyor ve biz daha meze olarak sipariş etmekte ısrar ettiği salyangozu bile bitirmemiştik.

Onları katlanılabilir kılan tek şey olduğu için, yiyeceğim tek salyangozun üzerine limon sıkıyorum. Turunçgillerde aşırıya kaçmak dudaklarımı büzüyor ama akşam yemeği randevumdan daha fazla değil.

"Bu bir hobi değil anne. Bu benim işim."

Başını sallıyor ve kristali masaya koyarken eli titrediği için boş bardağı tabağa çarpıyor. Belli ki Anne bugün, bağımlılığından dolayı vücudunun ihtiyaç duyduğu şeyleri karşılayacak kadar içmemiş.

"Oh, gerçekten mi? Biri sana gizli görevde olman için para mı ödüyor? Çünkü Sandra Reddington geçen hafta teniste bana kanaldan izne ayrıldığını söyledi ve Jim sonunda geri döneceğinden umudunu kesti."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Jim Reddington benim çalıştığım Investigation Network'te üst düzey bir yönetici ve babamın da arkadaşıydı. Ona söylemesem de neden ayrıldığımı biliyordu ve doğrulamaya da çalışmadı. Toplantımızdan kalkıp elini sıktığımda bana ciddi bir gülümseme verdi ve *"Güvende ve mutlu ol Memphis. Baban da senin için bunu isterdi."*

Kanaldaki görevimin bir parçası olarak soruşturmayı yapmama izin vermeyi teklif etti, ancak reddettiğimde konuyu zorlamadı. Muhtemelen bunun halkın tüketimi için olmadığını ve reyting uğruna babamın başına gelenleri asla istismar etmeyeceğimi bildiği için. Ayrıca, eğer haklı olsaydım ve babam mafyanın karanlık dehlizlerine fazla daldığı için ölseydi ve bunun bedelini hayatıyla ödeseydi, istasyondaki hiç kimse güvende olmazdı.

Bu benim ve ihtiyacım olan adalet için. Kişisel bir arayışın başka bir hayata mal olmasına izin vermeyeceğim.

"Jim ve benim bir anlaşmamız vardı ve dahası, bu gizli bir anlaşmaydı. Sandra bu konuda hiçbir şey söylememeli."

Sunucu bize doğru bakmaya devam ediyor ama masadan uzak duruyor, sanki o da üvey annemle muhatap olmak istemiyormuş gibi. Akıllı adam.

Üvey annem bıkkın bir iç geçiriyor ve bir salyangozu servis tabağından alıp pek de çevik olmayan bir zarafetle tabağına yerleştiriyor. "Belki de ben

Eğer telefonuna cevap verip bana neler olup bittiğini anlattıysan arkadaşlarımdan haber istemek zorunda kalmam."

Karşımdaki kadının söyleyeceklerimi gerçekten önemseydiğini düşünseydim, ona daha fazlasını anlatabilirdim ama yıllar içinde ilgi alanlarımızın örtüşmediğini öğrendim.

Belki de bunca yıldan sonra biyolojik annemin akrabalarını aramanın zamanı gelmiştir. Babam beni çok sevdiğini ve ben dört yaşındayken vefat ettiğini, Cynthia'ya olan saygısından dolayı onun hakkında konuşmamamızı tercih ettiğini söyledi. İçgüdülerim üvey annemin bana söylediği her şeye isyan etmek yönündeyken, babamın talimatlarını doğrudan İncil'den geliyormuş gibi uyguladım.

Babama olanlardan sonra neden onun hakkında daha fazla düşünmediğimi bilmiyorum. Muhtemelen hiç almak istemediğim çağrıyı aldığım dan beri hayattaki tek odağım gerçeği bulmak ve ardından onun için adaleti sağlamak olduğu içindir.

Üvey annem bir sonraki salyangozunun çok lastikli ya da çok tuzlu olduğundan ve *buranın nasıl bu kadar kötü hizmet veren Michelin yıldızlı bir restoran olabileceğinden* bahsederken, *çünkü şarabımı üç dakika önce bitirdim ve kimse yeniden doldurmaya gelmedi.*

En azından, üvey annemin hemen ötesinden gelen ve sevgilisine buradan gitmeye hazır olduğunu söyleyen açık bir sese -Randi Brown'ın sesine- kulak misafiri olana kadar kendimden geçmiş durumdayım.

Üvey annemin omzunun üzerinden Randi'ye bakıyorum, bakışları bana odaklanıyor ve adımlarının ortasında duruyor. Göz göze geldiğimizde yüzümdeki tüm kan damlaları akıyor gibi hissediyorum.

Bu gece Memphis Lockwood'un canlı yayındaki muhabir kişiliğini takınıyorum. Kimse beni Drew olarak tanımamalı ama Randi'nin bakışları karşısında ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Sanki içimi görüyor gibi.

Ve hemen yanında da GTR Rossetti var.

Aman Tanrım. Aman Tanrım. Lütfen bir şey söyleme, Randi. Lütfen bir şey söyleme.

"Neden duruyorsun lan?" GTR ona soruyor, Randi'yi tekrar harekete geçirmek için itiyor.

Randi bakışlarını benimkilerden ayırıyor ve GTR ile kollarını kenetliyor. "Çünkü seni bekliyorum, kötü çocuk. Hadi gel."

Başımı eğip beni tanımaması için dua edemedim, üvey annem arkasını döndü ve parmaklarını havada şaklatarak

Sonunda iki adım yaklaşmaya cesaret eden garson.

"Yeniden doldurmam lazım. Hemen şimdi." Başını sallıyor ve bana dönüyor. "Bir dahaki sefere Memphis, beni *güzel* bir yere götürüyorsun."

Adım, üvey annemin sonsuz hayal kırıklığı ses tonuyla havada çınlıyor ve Randi'nin bunu fark etmemesi mümkün değil. Restorandan çıkarken omzunun üzerinden hızlı bir bakışla gözlerini bana dikeyor.

Siktir. Siktir. Siktir. Cannon'a söylemek zorundayım. *Hemen.*

Üvey annem menüde bile olmayan bir yemek siparişi verirken, telefonumu çıkarıp hızlıca bir mesaj yazıyorum.

L'Atelier'deyim ve GTR ile Randi buradaydı. Randi onlar çıkarken bana çok sert baktı. Sanki beni tanıdı. Annem onun önünde gerçek adımı kullandı. Yardım edin.

Kelimeleri yazarken, *boku* yediğimi fark ettim. Ya Randi GTR'a beni hatırlatan birini gördüğünü söylese? Böyle bir şeyin Dom'a ulaşması ne kadar sürer? Ve eğer Dom'a ulaşırsa...

Gerçek kimliğimi öğrendiği için beni öldürmeye geldiğini düşündüğümde inşaat alanında beni boğan buz gibi dehşet hissini hatırlıyorum. şimdi içimde yükseliyor ve diğer elimle telefonu sıkıca kavrarken parmaklarım kumaş peçetemin içine kıvrılıyor.

Gergin enerjiyi dağıtmak için bacağıml zıplıyor.

Üvey annem sunucuyu her konuda düzeltiyor.

Bir kez daha gerçek bir tehdit midemin çukuruna yerleşirken nefes alışım hızlanıyor.

Tanrı'ya cep telefonumun Cannon'ın beni kurtarmaya geldiğini söyleyen bir yanıtla çalması için dua ediyorum. Bu işte birlikte olduğumuzu söylemişti ve umarım ne yapacağını biliyordur.

İşte o zaman, beni kurtarması için babamdan başka bir erkeğe hiç güvenmediğimi fark ediyorum. Bu büyük bir şey. Çok büyük.

Ve umarım sonumuzun ölümle bitmesine neden olmaz.

Sevgili anneciğim çatalını kristal şarap kadehime vurarak beni o ana geri döndürüyor. "Memphis? Sipariş verecek misin? Seni bekliyoruz."

Ağzımın kenarlarını takınmaktan bıktığım sahte bir gülümsemeye dönüştürüyorum. Saklanmaktan yoruldum. Kılık değiştirmekten. Nasıl hissettiğimi gösterememekten.

Artık değişim zamanı. Sadece ben olma zamanı. Ama ensemdede bir huzursuzluk hissi belirliyor.

"Hâlâ karar veriyorum. Sen ne önerirsin?" Sunucuya bakma zahmetine girmeden soruyorum. Bunun yerine omzumun üzerinden bakıyorum ve GTR'nin bakışlarının beni delip geçtiğini görüyorum. O ve Randi çıkışa yakın bir yerde duruyorlar ve GTR telefonu ile konuşuyor.

Siktir. Siktir. Siktir. Lütfen şoförünle konuş, başkasıyla değil. Babanla mesela. Dom'a ateşkesi onarmak için nasıl büyük bir şey getireceğin hakkında.

Sunucu daha önce hiç duymadığım ve yemek istemediğim bir balığı ballandıra ballandıra anlatırken düşüncelerim yarışıyor ama ağzımdan "Ben alayım. Kulağa harika geliyor."

Telefonum titriyor ve kibar olmaya bile çalışmıyorum. Kaldırıp mesaja bakıyorum.

Yoldayım. Güçlü kal, bebeğim. Bunu başaracağız.

BEBEK. Çok küçük bir kelime ama çok büyük bir duygu yükü taşıyor.

Kelimeleri okurken, sıcak bir battaniyeye sarılmış gibi oluyorum. Sıcaklık ve endişe beni koza gibi sarıyor. Cannon'un sonumuzun ölüm olmaması için işleri nasıl halletmeyi planladığını bilmesem de, bunu yapacağına inanıyorum. Ona güveniyorum.

Kapıya tekrar baktığımda Randi ve GTR'nin gitmiş olduğunu görüyorum. *Tanrıya şükür.*

"Memphis? Beni dinliyor musun? Tabii ki dinlemiyorsun. Haftalardır aramalarımı görmezden geldikten sonra söyleyeceğim tek bir kelimeyi bile umursamanı neden bekleyeyim ki?"

Gözlerimi beni yetiştirmekle hiçbir ilgisi olmayan kadının yüzüne diktiğimde içimde bir şeyler kopuyor.

"Beni en son ne zaman nasıl olduğumu öğrenmek için aradın? Bilirsin, bir şeye ihtiyacın olduğu için değil. En son ne zaman işimin nasıl gittiğiyle ilgilendin? Ya da hayatımın?" Peçetemi yenmemiş salyangozumun üzerine fırlatıyorum. "Ya da kederimle nasıl başa çıktığımı? Aslına bakarsan, en son ne zaman *kendinden* başka bir şeyle ilgilendin?"

Görünüşe göre gerçeğin kapıları bir kez açıldı mı, herkes akıntıya kapılabilir. O anda annemdi ama bazen gerçekler acıtır.

Yaptırdığı botoks ve dolguların hakkını vermeliyim çünkü kaşları oynamıyor ama yüzünde hâlâ bir şok ifadesi var.

"Benimle böyle konuşmaya *nasıl cüret edersin?*" Öfkeli tonu, söylediği her kendini beğenmiş kelimenin içine işliyor. "Ben senin annene en yakın şeyim ve en azından bir ebeveynin kaldığı için mutlu olmalısın." Ne kadar klişe olduğunu göstermek zorundaymış gibi, gergin eliyle incilerini kavıyor.

Anneme en yakın olan şey.

Birkaç müşteri bu ünlü restoranda yarattığımız küçük sahneye bakarken sözler beynime kazınıyor ama izlemeleri umurumda değil. İnsanlar beni görürse daha güvenli olur. Daha fazla gözün üzerimizde olması daha güvenli, özellikle de Cannon buraya gelene kadar.

"Haklısın. Ama bazen yakın olmak yetmez. Beni hayatında hiç istemedin. Kızgınlığın ne olduğunu bilecek yaşa geldiğimden beri bana kızgınsın. Neden buradasın ki? Neden beni görmek istedin ki?"

Tek bir damla gözyaşı kapağını kapatıyor ve bir acıma hissi göğsümü delip geçiyor. "Çünkü benim de hiç ailem kalmadı Memphis. Hiç düşündün mü? bu konuda?" Masadan uzaklaşıyor, her iki bileğini saran Hermes bilezikler birbirine çarpıyor. Eski Louis Vuitton hızlı çantasını kaptığı gibi tuvalete doğru yürüyor.

Sonunda duygularımı ifade ettiğim için kendimi haklı hissetmek ve kendimle gurur duymak yerine, kendimi bir pislik gibi hissediyorum.

Sanırım hayatımın büyük bölümünde neden kişisel ilişkiler kurmaktan kaçındığıma şaşırمامak gerek. Gerçek ayırım yapmaz; herkesi incitebilir.

Başlangıçlar servis edildi ve annem hâlâ dönmedi. Keskin bir trüf sosuyla kaplı balığa bakıyorum ve gerçekten iyi anlaştığımız birkaç zamandan birini düşünerek bekliyorum. On bir yaşımdayken, ilk sütyenimi almam için beni Neiman'a götürmüştü ve alışveriş çılgınlığı yapmıştık. İçki içmeye başlamadan önceydi. *Belki de onu rehabilitasyona gitmeye ikna etmek için daha çok uğraşmalıyım.*

Bu fikri düşünürken, Cannon restoranın kapısından içeri girdiğinde ne kadar zaman geçtiğini fark ediyorum. Şef garsona el sallıyor ve keten kaplı masaya doğru ilerliyor.

Yanağıma bir öpücük kondurmak için eğilip, "Dişi aslan nerede?" diye fısıldıyor.

"Onu kızdırdım ve tuvalete kaçtı." Saati kontrol etmek için telefonuma bakıyorum. "Yirmi dakika önce."

Cannon'ın kaşları havaya kalkıyor ve oturduğum yerden kalkmama yardım etmek için ayağa kalkıyor. "Neden gidip onu kontrol etmiyorsun? Hesabı ben hallederim."

"Ödeyebilirim-" Çantama uzanıyorum.

"Memphis." İpek astarlı ceketinin yakasının arkasından bir hesap cüzdanı çıkarıyor. "Git anneni bul."

Emirlerine uyuyorum ama annem tuvalette değil. Her kabini kontrol ettim. Dışarı çıktığımda Cannon kapının yanında duruyordu.

Kollarımı belime doladım ve omuz silktilim. "Gitmiş."

"Siktir," diye fısıldıyor.

"Hanımefendi?" diyor yaşlı bir beyefendi. "Biraz önce dışarı çıkan mavi Chanel'li sarışını mı arıyorsunuz?"

İçimi bir rahatlama kaplıyor. "Evet. Onu gördünüz mü?"

"Sigara içmeye gittiğini söyledi," diyor adam, sonra kendini düzeltiyor. "Aslında lanet bir sigara."

Şok içinde başımı geriye attım. "Sigara mı? Teşekkürler." Cannon'a dönerek ekliyorum, "Bu garip, çünkü o sigara içmiyor. Ya da en azından ben içtiğini bilmiyordum."

Parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor. "Hadi, onu bulalım."

Ama kaldırırma vardığımızda ondan hiçbir iz yok ve endişem geçen her dakika daha da artıyor.

Aklıma gelen ilk şeyi soruyorum. Yine de, cevabı isteyip istemediğimden emin değilim. "Randi her şeyi anladiysa ve GTR'ye anlattıysa ... Dom'a söylemez, değil mi?"

"Hayır, söyleyeceğini sanmıyorum."

Cannon beni restoranın önüne park etmiş bir arabaya götürüyor ve tanımadığım bir sürücü arka kapıyı açıp binmemi sağlayınca duraklıyorum.

Cannon tereddüt ettiğimi fark etti ve şoföre el salladı. "Ben hallederim." Sonra kulağıma fısıldadı. "Warren seni Memphis olarak göremez. Ben seni korurum."

Cannon'ın ne kadar yetenekli olduğuna dair bir merak dalgası daha **ü z e r i m e** çöküyor ve içeri kayıyoruz. Araba trafiğe çıktığında, "Anneni ara. Belki de otele geri dönmüştür." Kolunu omuzlarıma doladı.

Cep telefonum hâlâ elimde, numarasını çeviriyorum ama cevap vermiyor. Ona bir mesaj atıyorum.

Özür dilerim anne. Restoranda seni üzmemiştim. Lütfen beni arayabilir misin?

Şükürler olsun, hemen cevap geldi.

Şu anda seninle konuşmak istemiyorum. Beni yarın ara, belki özür dilemene izin veririm.

Mesajı Cannon'a GÖSTERİYORUM ve yüzüme bakmadan önce okuyor. "Bu onun söyleyeceği bir şeye benziyor mu?"

Benzer ifadelerin birçok v a r y a s y o n u n u içeren önceki mesajları görebilmesi için kaydırıyorum.

ANNE: *Konuşmak için çok meşgulüm. Yarın ara.*

ANNE: *Lütfen beni aramak için daha uygun bir zaman seçebilir misiniz? Saat çok erken. Uyumaya gidiyorum.*

ANNE: *Neden sana söylediğim gibi beni aramadın?*

Telefonumu çantama geri koyarken Cannon "NOKTA YAKALANDI" diyor. Elimi tutmak için uzanıyor ve parmak eklemlerimi dudaklarına bastırmadan önce sıkıyor. "Yemek planladığın gibi gitmediği için üzgünüm."

Nezaketi, e n başta ona neden ihtiyacım olduğunu unutturmaya yetiyor. "En azından çıkarken *onlardan* bir iz yoktu. Bu konuda ne yapacağız?" Şifreli konuşmaya çalışıyorum, çünkü Cannon bu şoförün beni Memphis olarak görmesinden endişelenmiyorsa bile, yanlış bir şey söyleyerek daha fazla risk almak istemiyorum.

Cannon elimi tekrar sıkı. "Önce annenin oteline gidip sağ salim döndüğünden emin olacağız."

Annemle sorunlarım ne olursa olsun, onun sağ salim geri dönemeyeceği düşüncesi göğsümde bir korku akordu oluşturuyor. O haklı. Geriye kalan tek ebeveynim o ve her şeye rağmen onu da kaybetmeyi kesinlikle istemiyorum.

Cannon yüzümdeki endişeyi okumuş olmalı, çünkü diğer eliyle yanağımı kavrayabilmek için yeniden yanıma oturuyor. "Her şey yolunda. Sorun çıkarmayı bırak."

Başımı sallıyorum ve teninin sıcaklığını içime çekiyorum, şu anda düşündüğüm her şeyi söyleyebilmeyi diliyor ve söyleyemediğimiz için nefret ediyorum.

Bu şekilde yaşamayı nasıl başardı? Her zaman tetikte olmayı ve ağzından çıkan her kelimeye dikkat etmesi gerektiğini bilmeyi?

Oh, bekle. Ben *de* yıllardır tam olarak böyle yaşıyorum.

Ama bir şeyler değişti ve eskiden kolaylıkla girip çıktığım kişilikler şimdi acı verici bir şekilde kısıtlayıcı görünüyor. Ve nedenini çok iyi biliyorum.

Çünkü Cannon gerçek beni gördü ve beni olduğum gibi kabul etti. Daha fazlası değil. Ne eksik ne fazla. Kılık değiştirmek yok. Baş döndürücüydü. Hayır, bundan daha fazlası. Bağımlılık yapıcı. Özgürleştiriciydi. Ve onunla daha fazlasını istiyordum.

Plaza'ya vardığımızda, görevli kapıyı açtıktan sonra Cannon da ben de arabadan indik. İçerideki masada, görevliye kibarca gülümsedim.

"Merhaba, ben Memphis Lockwood."

Kadının kara kaşları aynı derecede kara olan dul tepe noktasına doğru kalkıyor. "Sizi daha önce görmüştüm. Televizyonda." Sanki izlendiğinden korkuyormuş gibi iki yanına bakıyor. "Çok üzgünüm ama araştırdığınız şeyle ilgili size bilgi veremem hanımefendi. Bu kurallara aykırı."

"Bu resmi bir iş değil, söz veriyorum. . ." İsim etiketine baktım. "Brianna. Annem burada kalıyor. Cynthia Lockwood. Yemekten dönerken yolda ayrıldık ve sağ salim döndüğünden emin olmak istiyorum. Şehre alışkın değil ve telefonu da çalışmıyor, bu yüzden ona ulaşamıyorum."

"Annen mi?" Brianna fena halde kuşkulu görünüyor ama hakkını yemeyelim, bilgisayara bir şeyler yazıyor.

"Evet, Cynthia Lockwood."

Aynı soyadına sahip olduğumuz gerçeğini göz önünde bulundurursak, Brianna'nın protokolü çiğneyip bana bir şeyler verebileceğini umuyorum. Başını bilgisayardan kaldırıp Cannon'la bana bakıyor.

"Teknik olarak bir misafirin otele kayıtlı olup olmadığını doğrulamam ya da yalanlamam gerekmiyor ve oda numaralarını da veremem. Ama bana nasıl görüldüğüne dair bir tarif verirseniz, yakın zamanda lobiden geçtiğini görüp görmediğimi söyleyebilirim."

Cannon bir kolunu kalçama doladı ve sıktı.

"Bu harika olur," diye cevap veriyorum, sonra da ona annemin mükemmel bir şekilde toplanmış sarı saçlarını ve bu gece giydiği mavi elbiseyi anlatıyorum.

"Onu gördüğümü hatırlıyorum!" Brianna neşeyle cıvıldıyor. "Yukarı çıkmadan önce durup daha yumuşak yastıklar ve minibarın yeniden doldurulmasını istedi."

"Teşekkür ederim," diyorum ona gülümseyerek, Cannon'ın kalçamdaki tutuşu sıkılaşıırken. "Bunu gerçekten takdir ediyorum."

Masadan ayrılırken ona baktım. "Konuşması için ona biraz para vermeyi denemediğine şaşırdım."

Ağzının bir kenarı yukarı doğru kıvrılıyor ve muhteşem gözlerinde bir parıltı belirliyor. "Yapmamı istedin mi?"

"Hayır, ama ..." Elini tutuyorum ve parmaklarımızı birbirine geçiriyorum.

"Sen tanıdığım en yetenekli kadınsın. Her şeye sahipsin kontrol altında." Döner cam kapının önünde duruyoruz ve içeriye giren her yeni misafirle birlikte temiz hava üfleniyor. "Ama eğer içeri atlamamı istersen, tek yapman gereken bana bir işaret vermek."

"Sanırım sana yeniden aşık oldum," diye fısıldıyorum, lobideki seslerden duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

Beni kendine daha sıkı çekiyor ve dudaklarını yanağıma değdirmek için eğiliyor. "Eğer tek gereken buysa, her lanet günde bana yeniden aşık olmanı sağlayacağım."

"Artık senin evine dönebilir miyiz?" Ses tonumu hafif tutmaya çalışarak soruyorum ama aslında ona bir ağaç gibi tırmanmak ve az önce söyledikleri hakkında tam olarak ne hissettiğimi göstermek istiyorum.

"Aynen öyle. Şimdi oraya gidiyoruz."

Ama şehir arabasındaki koltuğuma kayarken, cüzdanım vızıldamaya başlıyor. *Tanrım, anne. Zamanlaman berbat,* diye düşünüyorum.

Ama ekranda annemin numarası olan benim kişisel telefonum değildi.

Drew Carson'ın cep telefonundan Randi'nin numarasıydı.

Şoför trafiğe çıkarken Cannon'a gösteriyorum. "Ne yapacağım?" "Cevap ver."

Yutkunarak ekrana dokunuyorum ve telefonu kulağıma götürüyorum.

"Randi?" "Sana neler olduğunu ya da neden bana baktığını bilmiyorum. bu akşam restoranda farklı ama eve gitmen gerek. Dairenin kapısı kırılmış." Sesi, gerçek Randi tarzında, Cannon'ın da duyabileceği kadar yüksekti. "Polisleri aradım ama kim bilir ne kadar sürer."

"*Siktir*," diye fısıldıyor ve sonra şoföre adresimi söylüyor. "Ona yolda olduğumuzu söyle."

"Onu duydum," diyor Randi. "Ve bana bir açıklama borçlusun, Drew. Ciddiyim."

CANNON

Memphis'in hakkını yemeyelim, *"Evime kim girebilir ki?"* diye sormuyor. Sanırım ikimiz de onun varlığının şehrin her yerinde tehlike çanları çaldırıldığının farkındayız.

"Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum," diyorum arabayı kenara çekerken ve o kapının koluna uzanırken.

"Umarım haklısındır." Etrafına bakınıyor, muhtemelen burada olması gereken ya da en azından yolda olan polisleri arıyor. Ama henüz kimse yok. Aşırı yüklü NYPD'nin tipik bir özelliği.

"Yukarı gelmemi ister misiniz, efendim?" Şoför Yuri ön koltuktan soruyor. Böyle rastgele işler için onun numarasını el altında tutuyorum.

"Arabanın yanında kalırsan çok memnun olurum. Geldiklerinde polisleri yönlendirirsin."

Yuri başıyla kısa bir selam veriyor ama duruşundan polislerle iş yapmaktan hoşlanmadığını anlayabiliyorum. Geçmişi hakkında bildiklerime bakılırsa, bu beni şaşırtmıyor. Eski alışkanlıklar zor ölür ya da hiç ölmez.

Memphis çantasından anahtarlarını çıkardı ve ilk kapının kilidini açmam için bana uzattı. Sonra telefonunu çıkarıp ekranına dokunuyor.

"Gizli güvenlik kameralarım var," diyor çenesini lobinin tavanına doğru kaldırarak. "Burada ve dairemin yakınında. Yayınlarda bir şeyler görebilmeliyiz."

"Akıllı kız," diyorum, kapıyı açıp onu içeri sokarken.

Onun katına ulaştığımızda merdiven boşluğundaki berbat hizmet nedeniyle hâlâ kamera yayınının yüklenmesini bekliyordu. Randi, Memphis'in kapısının karşısındaki koridor duvarına yaslanıyor ve yüzündeki ifade ancak son derece sinirli olarak tanımlanabilir.

"Güzel. Geldin demek. Sonra görüşürüz." Koridorda sinsice ilerlemek için döner.

Memphis onu yakalamak için ileri atıldı. "Bekle, Randi. Özür dilerim."

Randi bana bir bakış fırlatıyor ve restoranda olanlar hakkında Memphis'e **h e s a p** sormak istediğini söyleyebiliyorum ama bunu yapmıyor.

Öfkeli olmasına ve kendisine yalan söylendiğini bilmesine rağmen Memphis'in kimliğini açığa çıkarmamayı gerçekten önemsiyor olabilir mi? Sanki ben konuşacak biriymişim gibi. Daha dün gerçekle yüz yüze geldim ve işte buradayım. Memphis'in insanlar üzerinde eşsiz bir etkisi var.

"Evet, her neyse. İyi şanslar, *Drew*. Umarım önemli bir şey almamışlardır." Randi köşeyi dönüp gözden kayboluyor ve Memphis'i elinde telefon, arkasından bakarken bırakıyor.

Kapı kolundaki ve kilitlerdeki hasarı kontrol etmek için kapıya yaklaşıyorum. "Bot izleri. Bir adam tekmelemiş. Cüssesine göre büyük ya da alışılmadık derecede güçlü biri."

"Sürgülerim ölü."

Kapıyı parmak izi bırakmadan açmak için gömleğimin manşetini aşağı çekmeden önce bir süre ona baktım. "Eğer biri kararlıysa, hiçbir sürgü onu durduramaz."

Başını sinirli bir şekilde sallayarak tekrar telefona baktı ve ekrana birkaç kez dokundu. Kapıyı açtığımda, diğer kamerasının olması gerektiğini düşündüğüm yere doğru bakıyor ... ve hiçbir şey yok.

Memphis bakışlarına karşılık veriyor, ağzı açık kalıyor. "O kamerayı filme alınmadan nasıl dışarı çıkarma şansları olabilir? Orada olduğunu bilmeleri gerekmez miydi?"

"Hadi, polisler gelmeden içeriyi kontrol edelim."

İçimden bir ses bir profesyonelle karşı karşıya olduğumuzu söylüyor. Birinin bunun amatör bir iş olduğunu düşünmesine neden olacak bot izi ve bariz zorla giriş izlerine rağmen, farklı bir sonuca varıyorum. Birisi amatör *görünmesini* istemiş, ki bu daha da açıklayıcı.

"Vay anasını." Oturma odasına girdiğimizde Memphis'in nefesi kesildi. Her yer paramparça edilmiş. Bu apartmanın soygun sırasında boş olamayacağı gerçeği göz önüne alındığında, çok cesurca.

Kanepenin minderleri kesilmiş, içleri patlamış. Kanepenin önündeki ve yanındaki masaların çekmeceleri meşe zemine atılmış, sınırlı içerik ahşabın üzerine yayılmış. Mutfak da aynı şekilde. Bütün çekmeceler ve dolaplar açık. Yiyecekler her yere dökülmüş. Buzdolabı ve derin dondurucu da didik didik edilmiş.

Birisi özel bir şey arıyordu. Tek soru şu.
Buldular mı?

Memphis yatak odası olduğunu tahmin ettiğim yere doğru ilerliyor ama elini tutuyorum. "Dikkatli ol. Önce ben gidiyorum."

"Ama-" Söyleyeceği şeyi yarıda kesti.

Sarsılmış olsa bile, tanıdığım çoğu erkekten daha cesur. Yine de, o tehlikeyi hissetmese bile, onun güvenliğini ciddiye alıyorum.

"İlk senin gitmen hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Aradıkları şeyi bulmuşlarsa, ne olursa olsun gitmiştir."

"Siktir. Siktir. *Siktir*." Küfür ediyor ama arkamdan geliyor.

Dairenin duvarları çıplak, bu da evin geri kalanıyla uyumlu, çünkü neredeyse hiç yaşanmamış gibi görünüyor. Bir sığınak gördüğümde tanırım. Buranın Memphis'in gerçek evi olmasını beklediğimden değil ve belki de bu şu anda gerçekten olumlu bir şey. Çünkü evine zorla girildiği için ihlal edilmiş hissetmek yerine neyin kaybolduğu konusunda endişeleniyor.

En azından ben öyle umuyorum.

Yatak odasına ulaşıyorum ve mutfakın bir tekrarı. Bütün şifonyer çekmeceleri açık. Kıyafetler yere saçılmış. Yatak takımları ve şilte parçalanmış. Yastıkların tüyleri her şeyin üstünde beyaz bir toz bırakıyor. Gömme dolap çöpe atılmış, banyo da öyle.

Ama neyse ki kimseden iz yok.

Uzaktan siren sesleri geliyor ve sarsılarak Memphis'e bakıyorum. "Polisler geliyor. Ne arıyorlardı ve buldular mı?"

Yerdeki dağınıklıktan bir şey kapıyor ve yatağa doğru koşarak yıkık şiltenin üzerine tırmanıyor. Metal bir tırnak törpüsü kullanarak yatağın üzerindeki havalandırma kapağını söküyor ve tüy yığınının üzerine atıyor.

"Onu bulamadılar!" Bir dosya klasörünü çıkarırken ses tonunda zafer çanları çalıyor.

Yatağın üzerinde ona katıldığımda siren sesleri daha da yükseliyor, vidaları ondan alıp havalandırma kapağını olabildiğince hızlı bir şekilde yerine takıyorum.

"Zamanımız tükeniyor. Bir çanta kap. Dosyayı göm, eğer varsa tercihen gizli bir bölmeye koy ve içine çöpe atılmamış kıyafetlerini ve başka neye ihtiyacın varsa doldur. Burada kalmayacaksın."

Yıkık kraliçe yataktan çıkması için ona elimi uzattım ve planı anlattım. Hata yapmaya yer yok ve aynı fikirde olmamız gerekiyor.

"Polislerin burayı incelemesi saatler sürer ama onlar gelmeden önce senin buradan gitmeni istiyorum. Çantanızı yan kapıdan arabaya götüreceğim, girişteki kameranızı biliyorlarsa muhtemelen bu şekilde gelmişlerdir. Yayınınızda tek bir yüz göreceğimizden şüpheliyim.

Yardım edin. Ama önce polisler e ifade ver ve bina yöneticisini ara. Kapı emniyete alınır alınmaz ve polisler buradan çıkar çıkmaz benim evime gidiyoruz. Anladın mı?"

Memphis başını salladı ve dosyayı bana doğru itti. "Bana iki dakika ver."

Sözünü tutuyor ve üç dakika sonra elimde bir bavulla apartmandan çıkıyorum. Yuri, tam bir ekip arabası y a n a ş ı r k e n onu bagaja yerleştirir.

MEMPHIS

Cannon'ın polislerle birlikte dönmesini dairemin dışında bekliyorum ama içimi kemiren bir şey var. Koridorda birkaç adım attıktan sonra Randi'nin kapısını çalıyorum.

"Randi, polisler buraya gelmeden önce otuz saniye konuşabilir miyiz?"

Tüm bu kargaşadan kaçınmak için gitmiş olabileceğini düşünüyorum ama sonra kapıdan tartıştığını duyuyorum.

"Neden? Bana biraz daha yalan söyleyebilesin diye mi?"

"Özür dilerim. Gerçekten üzgünüm. Yemin ederim iyi bir sebebim vardı." Gerçi ne olduğunu ona asla söylemeyeceğim.

Kapısı bir santim açıldı ve bağlı zincir yüzünün bir kısmını kapattı. "Arkadaş olduğumuzu sanıyordum, Drew. Ya da her kimsen. Lanet olası adını bile bilmiyorum. Arkadaşlık böyle yürümez." Başını sallıyor, gümüş ve siyah saçları uçuşuyor. "Sana hakkımdaki *her şeyi* anlattım ve sen sadece *yalan* söyledin."

"Biliyorum. Biliyorum."

Bir yanım ona nedenini söylemek istiyor ama ben aptal değilim. Tuttuğu şirket, hiçbir koşulda gerçekler konusunda ona güvenilemeyeceği anlamına geliyor. Ama yine de Randi'den hoşlanıyorum ve onun Rossetti ailesi kadar kötü bir şeye bulaşmasını istemiyorum.

Onun yerine, "Restorandaki adam bardaki adamla aynı kişi miydi?" diye sordum.

Randi çenesini kaldırdı. "Öyleyse ne olmuş? İstersem aynı adamla birden fazla kez yatabilirim."

"O iyi bir adam değil, Randi. Öyle olduğunu düşündüğünü biliyorum ama o tehlikeli biri. Lütfen onu bir daha görme." Özrümü kabul etmek zorunda değil ama en azından uyarıma kulak vermesi için dua ediyorum.

Bu onun boğazından bir kahkaha koparır. "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun? O tehlikeli mi? Kendi durumuna bir bak. Sen kiminle takıldın?" Dilini şaklatıyor ve gözleri başımın üzerinde hançer gibi dönüyor.

"Oh, bekle, bu doğru. Onun tam olarak kim olduğunu biliyorsun çünkü benden bilgi istediğinde sana bildiğim her şeyi anlattım. Güzel."

"Kızgın olduğunu biliyorum. Ama lütfen, sadece beni dinle."

Randi kapısını iterek kapatırken merdiven boşluğundan ayak sesleri ve erkek sesleri yankılanıyor. Avucumun içiyle durduruyorum.

"Lütfen, Randi. Sadece güvende ol."

"Kendi kışına dikkat et, Drew. Benimki örtülü." Ağırlığını kapıya doğru itti ve kapı çarparak kapandı.

Harika. Müthiş. Muhteşem.

Ama Randi'yi daha fazla düşünecek vaktim yok, çünkü tanıdık ve hiç de hoş karşılanmayan başka biri Cannon'ı takip ederek kapımın önünde duruyor.

Dedektif Clinton Cole.

"Memphis Lockwood. Buna ne dersin?" Başını yana eğdi, sanki görünüşümü zevkle inceliyormuş gibi. "Tam da geçen gece hiçbir şey bulamadığım yerde bir şeyler aradığımı düşünürken, işte Cannon Freeman'la buradasın. Şimdi kim bana neler döndüğünü anlatacak?"

CANNON

C ole, ekip arabasının hemen arkasında görünmesini beklediğim son kişiydi, ama kesinlikle oradaydı.

"Hırsızlık hakkında konuşabilir miyiz? Çünkü bana kalırsa şu anda önemli olan tek şey bu," diyorum ve Cole'un Memphis'in kimliğini neden sakladığına dair sorguya çekileceğinden emin olduğum konuşmayı kesiyorum.

Dedektif ondan bana bakıyor. "Çalışanınızın - yoksa kız arkadaşınızın mı - birden fazla kimliği hakkında konuşmak istemiyor musunuz? Tabii bunları zaten bildiğinizi varsayarsak. Belki de onu koruyucu gözetim altına almalıyım, söylediği kişi olmadığını öğrendikten sonra ona zarar vermeyi düşünme ihtimaline karşı."

Cole bütün bunları nereden çıkarıyor bilmiyorum ama sanırım NYPD dedektifini bu kadar kolay hafife almamalıyım. Ama kesin olan bir şey var ki o da Memphis'i hiçbir yere götürmeyeceği.

Memphis koridoru geçip yanımda durarak, "Güvendeyim, Dedektif," diyor. "Aslında, Bay Freeman'ın yanında olduğumdan daha güvende olabileceğim başka bir yer yok."

Dedektif kuşkuyla bakıyor ve devriyeye kapıya doğru el sallamadan önce birlikteliğimizi inceliyor. "Hiçbir şeyi berbat etmeyin. Olay yeri ekibi parmak izi ve fotoğraf almak ve kanıt toplamak için hâlâ yolda." Bize dönüp bakmak için duraklıyor. "En azından içeri girmeyecek kadar akıllıydınız."

"Aslında girdik," diyorum ona. Çünkü dikkatli olurlarsa ayak izlerimizin ve parmak izlerimizin bulunacağını biliyorum.

Cole, "Tabii ki yaptınız," diyor. "Dünyanın sahibi olduğunu düşünürken neden sağduyu ile uğraşasın ki? Hazır konu açılmışken, Dom'un bu olayla bir ilgisi var mı? Savcıya atacak başka bir kanıtım olsun isterdim, böylece bir mahkûmiyet daha alabilsin."

Hedeflerine ulaşmasını zorlaştırması gerekirken neden her şeyi ortaya döküyor, hiçbir fikrim yok. Gerçekten tek bir kişiyi bile suçlayacağımı mı düşünüyor?

bırakın aile reisini, Casso ekibinin bir üyesi mi? Her iki durumda da, ona gerçeğin bir parçasını veriyorum.

"Hayır. Dom'un bununla hiçbir ilgisi yok. Akşam yemeğinden eve dönerken komşumuzdan bir telefon aldık. Geri döndüğümüzde her yeri darmadağın bulduk. Bana rastgele gibi geldi."

"Doğru," diyor Cole, alaycı bir ses tonuyla. Sonra dikkatini Memphis'in üzerine yoğunlaştırır. "Neyi araştırıyorsunuz Bayan Lockwood?"

"Bu konuda konuşamayacağımı biliyorsunuz, Dedektif. Ama sanırım Cannon haklı. Haneye tecavüz tamamen tesadüfi görünüyor."

Cole çenesi gerilirken ona bakar. "Sırlardan arkadaş olmaz Memphis. Birbirimize yardımcı olabiliriz. Ne aradıklarına dair bir fikrin olmalı."

Muhtemelen insanların vermek istediğinden çok daha fazla bilgi almak için kullandığı yumuşak ses tonundan hoşlanmıyorum. Belki de gerçek işlerini bu şekilde hallediyordur. Ama neyse ki benim kız ısırmayacak kadar akıllı.

"Bilmiyorum. Bir şey alınıp alınmadığını anlamak için ortalık çok dağınıktı."

"Laptop mu?"

Hafifçe küfrediyor. "*Kahretsin*. Bakmadım bile." Memphis'in sesi o kadar içten geliyor ki keşke bakmayı akıl etseydim diyorum.

Cole bakışlarını ona diyor. "O zaman içeri girdiğinde ne arıyordun?" Kadının formunu tarıyor, bakışları çantasına takılınca duraksıyor. "Eğer olay yerinden bir şey aldıysan, bunu bilmem gerekecek."

"Onun bir şey taşıdığını görüyor musun Cole? Çünkü taşıyor. Yanılıyorsa düzelt ama burada kurban o değil mi? Suçlamalarını biraz hafifletir misin?"

Cole bana yan gözle bakarak bana inandığını söylüyor ama kanıt olmadan bunun bir önemi yok. Ayrıca, Memphis kendi dairesinden bir şey **a l d ı ğ ı** için yargılanacak değil ya. Cole balık tutuyor ve tekniğiyle oradan buradan bir parça bilgi toplayacak kadar da kurnaz.

Memphis üniformalı polislerin dairesine girip çıkmasını izliyor ve sonra kulüpte müşterilere karşı kullandığını gördüğüm cazibesini devreye sokuyor. "Gerçekten geri dönüp dizüstü bilgisayarımı kontrol etmek istiyorum, Dedektif. Bununla birlikte, birilerini çağırması için kapıcıyı aramalıyım."

kapıyı korumak için buradayım. Sakıncası yok, değil mi?" Gülümsüyor ama sahte gülümsüyor ve ben onun bana gerçek gülümsemesini seviyorum. "Uzun bir gün oldu."

Tanrım, çok iyi.

Sonunda polis yumuşadı ve Memphis'le benim daireye **g i r m e m i z e** izin verdi. Neyse ki dizüstü bilgisayarını hâlâ oradaydı.

* * *

ÜÇ SAAT SONRA, olay yeri teknisyenleri parmak izleri, bot izi ve enkazın fotoğraflarıyla ayrıldılar. Cole her an orada kalıyor ki bu hiç mantıklı değil. Adamın yapacak çok daha iyi işleri var ve benim varlığım mı onun dikkatini çekiyor yoksa Memphis mi bilmiyorum. Her iki durumda da, amacının ne olduğunu bulmamız gerekecek.

Kapıcı dairenin güvenliğini sağladı ve Memphis'e yeni bir anahtar seti verdi.

Çıkarken onun kurtarılabilir giysileri ve tuvalet malzemelerinden oluşan küçük bir çantayı daha yanımıza alıyoruz ve Cole da bizi kaldırıma kadar takip ediyor.

"Seni daha önce tanıdığımı düşündükten sonra aradım ve artık Investigation Network'te olmadığını öğrenince şaşırdım. Kişisel nedenlerle izne ayrıldığınızı söylediler."

Memphis cevap vermeden önce derin bir nefes alıyor. "Babam vefat etti."

İçgüdüsel olarak kolumu onun yanına doladım.

"Ve sen de onun ölümünü araştırıyorsun." Cole'un sözleri bir soru değil, bir ifadeydi.

Memphis ırkılmıyor ama ses tonu savunmacı. "Ölümünün intihar olduğuna karar verildi, Dedektif, o zaman neden bunu araştırayım ki?"

"Bu konuda da bazı aramalar yaptım. Dosyadaki dedektif, yaralanmanın kendi kendine olduğuna inanmadığınızı ve gerçeği bulacağınıza yemin ettiğinizi söyledi." Cole ağırlığını değiştiriyor ve yanımdaki kadını incelemek için kollarını kavuşturuyor. "Yani bana, babanın Yukarı Doğu Yakası'ndaki evine kıyasla bok çukuru olan bu dairede *yas tutmak* için ağı terk ettiğini mi söylüyorsun? Bana pek mantıklı gelmiyor."

Memphis'in duruşu ve vücut dili hiç değişmiyor. Aslında cevap bile vermiyor.

Tüm bu durumla işim bitmiş ve cehennem gibi bir günün ardından nihayet nefes alabileceğimiz eve gitmeye hazırım. "Bir şey mi anlatmaya çalışıyorsun, Dedektif?"

Memphis tekrar sesini buluyor ve hiç vakit kaybetmeden ekliyor: "Bence sadece götlük yapıyor."

Cole gülme cüretini gösterip bana sırtıyor. "Kendine akıllı ve küstah birini bulmuşsun Freeman. Umarım onunla ne yapacağını biliyorsundur."

Cevap vermek için ağzımı açmadan önce Memphis benden önce davranıyor.

"Kadın düşmanı saçmalıklarını kendine sakla Cole. Dairem az önce paramparça oldu ve nedenini anlayabilmek için gidip iyi bir uyku çekmek istiyorum. Sizden önce çözdüğümde sizi bilgilendirmeyi düşünürüm. NYPD'nin işini yapmasına ilk kez yardım etmiş olmayacağım."

Cole'un sırtışı kayboluyor ve ben de ona sert bir bakış atıyorum. "Sanırım o zaman irtibat halinde olacağız, Cole."

Ama uzaklaşırken, herhangi bir polisle -özellikle de Clinton Cole'la- bilgi alışverişinde bulunmak için temas kurmamın cehennemde soğuk bir gün olacağını biliyorum.

Casso dünyasında işler böyle yürümez.

MEMPHIS

Küçük İtalya'ya dönüş yolculuğu sessiz geçiyor, çünkü Cannon'ın her şeyi hallettiğine dair önceki yorumuna rağmen şoförün önünde rahatça konuşmanın güvenli olup olmadığından emin değilim. Ama iki bavulumu da onun dairesine taşır taşımaz ve kapı arkamızdan kapanır kapanmaz ona soruyorum, "Clinton Cole'un derdi ne? Gerçekten Dom'u alaşağı etmeye mi çalışıyor? Ve bunu sana söylerken bile ölmek mi istiyor?"

Cannon çantaları yatak odasına taşıyor ve ışıkları yakıyor. Onu içeride takip ediyorum ve içinde dosya olan çantayı açmak için yatağa uzanıyorum.

"Cole'a başka kimin ödeme yaptığından emin değilim ama sadece NYPD olmadığını tahmin etmek yanlış olmaz." Cannon boynunu ipek kravatındaki düğümün tersi yönde çekştirerek kravatını gevşetiyor ve başının üzerine çekiyor.

Gözlerim açılıyor ve parmaklarım manila klasörün üzerinde kayıyor. "Onun kirli olduğunu mu düşünüyorsun?"

İçten kahkahası odanın içinde gümbürdüyor. "Buna şaşırmış olamazsın."

"Cole'la ilk kez NYPD'nin iç işlerinde bir memurun karıştığı bir vurulma olayıyla ilgili soruşturma sırasında tanıştım," diyorum Cannon'a arka plan için. "Yani, evet, aslında bu beni şaşırttı. Hem de çok. İç İşleri'nde çalışan bir polisin kirli işlere bulaşacağını düşünmezdim."

Cannon'ın dudakları orantısız bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Çünkü hiç kimse tilkinin kümesi korumasına izin vermemiştir..."

"Touché." Dosyayı iki elimle kavrayarak kucağıma yerleştiriyorum. "Neden burada olduğumu görmek ister misin?"

Cannon'ın bakışları tuttuğum şeye kilitleniyor. "Kesinlikle, ama bunun için yemek yemen gerekecekmiş gibi bir his var içimde, ki yemeye fırsat bulamadın, ve muhtemelen içki. Haksız mıyım?"

Dosyanın içinde ne olduğunu ve özellikle de onun için ne anlama geleceğini **b i l d i ğ i m d e n** başımı sallıyorum. "*Tehlike*, şimdi sen söyleyince, biraz manicotti ve bir kadeh şarabı geri çevirmezdim."

Kendisine aptalca ve tamamen saçma olan göbek adıyla hitap etmeme göz kırptıyor ve bir süper kahraman gibi ellerini kalçalarına koyarak doğruluyor. Bir adam nasıl hem bu kadar güçlü ve kuvvetli hem de tüm bu çılgınlıkları bir saniyeliğine de olsa ortadan kaldıracak kadar eğlenceli olabilir?

Gözleri hâlâ parlıyor, "Geno'yu arayıp bizi ayarlamasını söyleyeceğim. Oturma odasındaki sehpayı kullanın, böylece her şeyi yaymak için daha fazla alanınız olur." Odasından çıkarken, iskeletlerle dolu dolapları karıştırarak uzun bir gece daha geçireceğimizi bildiğim için gerinirken boynumu öperek beni rahatlatıyor.

Cannon manicotti almak için aşağıya koşarken ben de kare sehpanın önündeki kanepeye oturup dosyayı açıyorum. Dom Casso'nun resim üstüne resimleri beni karşılıyor ama onlara verdiğim tepki değişti. Dom'un yüzünü görmek eskiden beni nefret ve intikamla doldururdu çünkü bana kayıp ve acıyı hatırlatırdı ama şimdi durum farklı. Şimdi yüzü bana sevdiğim birini hatırlatıyor.

Cannon yiyeceklerle döndüğünde, onları tezgâha koyuyor ve biraz almam için bana el sallıyor. Ben büyük bir kaptaki lezzetli ricotta dolgulu makarnadan kendime servis yaparken, o sehpanın üzerinde durup resimlere bakıyor.

"Aman Tanrım. Babanda neden bu kadar çok resim olduğunu öğrenmekten başka çaren yokmuş demek ki." Omzunun üzerinden bana bakıyor, sonra dönüp durduğum yerden göremediğim bir tanesini işaret ediyor. "Bunlar benim çocukluğuma ait. Bunları FBI dosyalarından ve kim bilir başka nerelerden almış olmalı."

Cannon bir fotoğrafı eline alıyor, ben de bir peçete kapıp tabağımı yanıma alıyorum ve hangisine baktığını görmek için yaklaşıyorum.

Ne kadar aç olduğuma şaşırarak bir lokma çiğneyip yutuyorum. "O adamın kim olduğunu hiç anlayamadım. Dom'la sadece bir fotoğrafı vardı."

"Benny Romano. Emekli oldu ve Boca'ya taşındı."

Cannon, Benny'yi iyi tanıyor gibiydi. Kendimi biraz garip hissediyorum, bu adamlar hakkında soru sormam gerekip gerekmediğinden ve **s o r s a m** bile cevap verip vermeyeceğinden emin değilim. Ama Cannon sorulmasına gerek kalmadan konuşmaya devam ediyor ve ben de tabağımın kalanını bitiriyorum.

"İster inan ister inanma, annem Dom'la şehir dışına çıktığında bana bakıcılık yaptı. Onunla Dom'un doğum günü partisinde tanışacaksın."

"Dom'un neyi?" Bir partiden söz edilmesi beni bir an için şaşırttı.

"Benimle geliyorsun, o yüzden tartışma."

Kavgalarımı seçecek kadar akıllıyım, bu yüzden konuyu kapatıyorum ve daha önce tanımlayamadığım zararsız görünümlü yaşlı adamı soruyorum. "Dom'un adamlarından biri miydi?"

Cannon'ın yontulmuş çenesi beni kesiyor. "Sana vereceğim bilgilerle ne yapacaksın? Çünkü sana hemen söyleyeyim, babanın ölümüne karıştıklarına dair inkar edilemez bir kanıtın olmadığı sürece Casso örgütünün tek bir üyesini bile yakalamana yardım etmeyeceğim."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve bu sorunun cevabını bulmaya çalışıyorum. "Dom'un bu işle bir ilgisi olmadığından gerçekten emin misin?"

"Yüzde yüz." Derin sesi kararlı ve emin. "Peki Casso ailesinden başka kimse yok mu?"

"Size söyleyebileceğim tek şey, Dom'un ya da onun emrindeki herhangi birinin emekli bir muhabiri, etrafı karıştırıyor ya da Dom'un hayatının bir albümünü yapıyor olsa bile, düşünmesi için tek bir neden bile düşünemediğimdir. Unutmayın ki hiçbir savcı Dom hakkında mahkumiyet kararı alamadı."

Midem bulanıyor çünkü istediğim yanıt bu değildi. "Kesin olarak bilmem gerek Cannon."

Benden uzaklaşıyor, bakışları sertleşiyor, tıpkı bana hâlâ yabancı olduğu zamanlardaki gibi, bakışları benimkileri delip geçiyor. "Ne yani? Gidip Dom'dan sana her iki şekilde de söylemesini mi isteyeceksin? Bunun iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?" Cannon savunmaya geçti ama hayatı boyunca Dom'la sorunlar yaşamış olsa da Dom hâlâ onun ailesi ve bu asla değişmeyecek.

"Gerçeği başka nasıl öğrenebilirim ki? *Gerçekte ne olduğunu bilmem gerek.*"

Son birkaç gündür yaşadığım sürekli stres, annemle yaşadığım saçmalıklar, kılık değiştirmem ve ardından evime zorla girilmesinden sonra kendimi toparlama ve mantıklı düşünme yeteneğimi kaybediyorum. Genelde bölümlere ayırabilirim, ancak havada çok fazla şey var, oyunda çok fazla parça var. Ve bir kez olsun kendimi kilitleyemiyorum.

Neden ona bu dosyayı göstermenin iyi bir fikir olduğunu düşündüm? Bana gerçekten bir şey söyleyeceğini? Aptalca, Memphis. Aptal.

Ellerim titreyerek fotoğrafları toparlamaya ve dosyaya geri koymaya çalışıyorum, savaş ya da kaç moduna geçiyorum ve kaçmayı seçiyorum çünkü *kırılmak* üzereymişim gibi hissediyorum ve bu kimsenin tanık olmasını istediğim bir şey değil. Aşık olduğum adam bile.

Onun görüş alanından çıkana kadar kendimi tutmalıyım.

"Ne? Şimdi de polise götürebileceğin bir bilgi vermeyeceğim için mi onlara bakmak istemiyorsun? Önemsemiğim insanları -size ya da babanıza hiçbir şey yapmamış olabilecek insanları- alaşağı edebilecek bilgileri?"

"Ben sadece Yapamam..." Sırtımı ona dönmüş kekeliyorum, parçalanmakta olan benliğime ne kadar kötü sarıldığımı görmemesi için dua ediyorum. Mantram bile buna dokunamıyor.

"Bununla nasıl başa çıkacağına dair daha iyi bir fikrin var mı? Bensiz çözebileceğini mi sanıyorsun?"

Bir yığın fotoğraf, makale ve notla birlikte çantamın beklediği tezgâha koşup çantamı alıyorum. Başka ne yapacağımı bilmiyorum.

Beynime sinsî bir fısıltı giriyor. *Belki de tüm bunlar bir hataydı. İddia ettiğî kadar kolay olamazdı. Hiçbir şey kolay değildir.* Yine de buna inanmak istemiyorum. Buna inanmam.

Yine de bir şekilde dengemi koruyor ve çenemi yukarı kaldırıyorum. "Şu anda bunu seninle yapamam." Konuşurken arkamı dönmeye zahmet etmiyorum. Eğer dönersem, ondan uzaklaşamayabilirim ve böylece özel olarak yıkılabirim.

Adımlarımı apartman kapısına doğru atıyorum ama Cannon hemen arkamda. Elini çelik panele vurarak, parmaklarım kolu kavramadan önce kapıyı açmamı engelliyor.

"Nereye gittiğini sanıyorsun sen?"

Vücudumu bir titreme kaplıyor. *Dışarı çıkmak zorundayım. Kırıldığımı göremez.* Bu düşünce kafamın içinde defalarca tekrarlanıyor ve ağzım beynimden hiçbir işaret almadan konuşmaya devam ediyor.

"Bilmiyorum. Ama babama ne olduğunun cevabının bu dosyada olabileceğini bilerek burada oturamam ve sen resimlere bakıyorsun ve bana bilmem gerekeni söylemiyorsun!"

Tanrım, şimdi tam bir sürtük gibi konuştum. Ama kendimi dizginleyemiyorum.

Son birkaç gün içinde o kadar çok anlık karar vermek zorunda kaldım ki, şimdi bunların kaçının yanlış olduğunu merak ediyorum. Daha da ötesi, onları düzeltmek için nasıl bir bedel ödemem gerektiğini merak ediyorum.

"Açıklamama izin verir misin? Çok inatçısın," diyor nefesi kulağımın dibinden geçerken.

Başka bir parçam, ona olabildiğince yakın olmak isteyen *büyük* parçam, arkama yaslanmamı söylüyor. Vücuduna bastırmamı. Güçlü kollarının beni sarmasına izin ver ki kırıldığımı görmek yerine beni bir arada tutabilsin.

"Neyi? Açıklanacak ne olabilir ki?" Sesim çatlamakla tehdit ediyor ve içimde savaşılan iki grup beni ikiye bölmekle tehdit ediyor.

Daha önce, kimliğim hakkında ona yalan söylemenin suçluluğu ortaya çıktığında, cevap arayışından vazgeçmeyi teklif ettiğimi biliyorum. *Ve bunda ciddi idim.* Ama o da bana yardım edeceğini söylemişti. *Bunu kastetti mi?*

Belirsizlik beni dizlerimin üstüne çöktürmeden önce Cannon omuzlarımdan tutup beni döndürerek yüzünü ona çevirdi.

"Hey!" diye bağırıyorum ama Cannon beni kollarının çemberine hapsederek ela gözlerinin yakıcı sıcaklığına bakmaktan başka bir şey yapmamı engelliyor.

"O dosyadaki fotoğraflara ne olacağını umursamamın tek nedeninin babana ne olduğunu öğrenmeni engellemek olduğunu mu sanıyorsun? Hayır. Memphis, seni korumaya çalışıyorum. Eğer bir şey olursa lanet olası aklımı kaçıırırım..." Derin bir nefes alıyor, muazzam bir acıya dayanıyormuş gibi dudağını ısıtıyor ve yüzündeki yoğunluk vahşileşiyor. "Sana bir şey olmasına *asla* izin vermeyeceğim. Nokta."

Cannon'ın duygu dolu sözleri beni kaçma ve saklanma içgüdüsünden daha fazla etkiliyor. Beni korkumun iskelet pençesinden **k u r t a r ı y o r** ve titremem azalıyor.

Çünkü o beni seviyor.

Onu seviyorum ve aramızda en ufak bir sorun çıktığında neredeyse onu terk ediyordum.

Ben böyle biri değilim. Ben böyle yaratılmadım. Yavaş, derin bir nefes alıyorum ve çantam güm diye yere düşüyor. Dosya da onu takip etti.

Kollarımı boynuna doladığımda, Cannon'ın yüzündeki ıstırap kayboluyor ve gözlerindeki sıcaklık yeni bir şekilde yanıyor.

İyi oldu. Çünkü neredeyse yaptığım şeyden daha iyisini hak ediyor. "Çok özür dilerim. Ben sadece-"

Dudaklarını dudaklarımda üzerinde gezdiriyor ve özrümün geri kalanını ben söyleyemeden susturuyor. "Bebeğim, seni korumak için yapmayacağım şey yok. Sadece izin ver." Alnı benimkine doğru eğildi. "Sen bile beni durduramazsın."

Beni kapıya sıkıştıran elleri saçlarıma saplanıyor, dudakları dudaklarıma çarpıyor, ağzımı alıyor ve her şeyi fethediyor.

Tüm korkuları.

Tüm endişeyi.

Ve sahip olduğumu sandığım son kontrol kırıntısını da.

CANNON

Hayatımda tanıdığım en çıldırtıcı kadın, ama o tamamen benim ve gitmesine asla izin vermeyeceğim. Memphis bacağını kalçama doluyor, ben öpücüğü daha da derinleştirirken bedenlerimizi birbirine kilitliyor, dilimde onun tadını hissetmek için yanıp tutuşuyorum.

Onu kaybetmeyeceğim.

Restoranda ondan mesaj almak ve GTR'nin ona dokunamayacağından emin olmak için olabildiğince hızlı bir şekilde oraya koşmak adrenalinimi yükseltti. Anıyı yeniden yaşarken, her şey sistemime geri dökülüyor. Bu kadını korumak için duyduğum aciliyet o kadar içgüdüsel ki, her zaman annemin yanında olmayı dilediğimi anımsatıyordu. Dom'un annemi hayal kırıklığına uğrattığı gibi ben de kızımı hayal kırıklığına uğratmayacağım.

Memphis'in parmakları kemerime saldırıyor, fermuarımı indirmeden önce onu koparıyor. Aletim serbest kalır kalmaz onu daha yukarı kaldırıyorum ve avuçlarımı bacaklarından yukarı ve eteğinin altına kaydırıyorum, külotunun lastiğini koparıyorum ve onu sırlıslam buluyorum.

"Tanrım, bebeğim. Şimdiden ıslanmışsın," diye mırıldanıyorum kulağına bir parmağımı içeri kaydırırken.

Parmağımı içeri ve dışarı pompalarken Memphis'in iniltisi odayı dolduruyor, başparmağımla klitorisiyle alay ediyor ve doğru noktaya her vurduğumda iç kaslarının nasıl gerildiğini seviyorum.

Ve işte böyle, gitmeye hazır. "Lütfen, acele edin. İstiyorum-"

"Ne istediğini biliyorum ve bunu sana verecek tek erkek benim. Nereye istersem. Ne zaman istersem." Elimdeki nem ıslanırken onun alev alev yanan su gözlerine bakıyorum. "Hoşuna gitti mi?"

Meydan okuma yüzünü aydınlatıyor. "Cidden, şu anda en çok ihtiyacım olan şey içimde olman. Acele et ve sik beni."

Otoriter sözleri yüzünden ağzımın kenarlarında bir gülümseme beliriyor. "İhtiyacın olan her şeyi alacaksın. Hem de hemen şimdi."

Diğer bacağını kalçalarım sarması için kaldırıyorum ve kapıyı kıcını desteklemek için kullanarak Memphis'i yavaşça sikimin üzerine indiriyorum. Lanet olası mükemmel santim santim, onun sıkı, ıslak sıcaklığının içine kayıyorum. *Lanet olası mükemmellik.*

Tırnakları omuzlarıma batıyordu.

"Sıkı tutun, çünkü bu biraz sert olacak."

Memphis'in dişleri alt dudağına saplanıyor, ben de ellerimle belini sarıyorum ve onu kaldırıp tekrar sikimin üzerine oturtuyorum. Çıgıllıkları, inlemeleri ve sızlanmaları duvarlardan sekene kadar tekrar tekrar.

Orgazmım taşaklarımı sıkmaya başlamıştı bile ve Memphis adımı haykırdığında kendimi daha fazla tutamadım.

"Becer beni, Cannon."

Ve boğuk bir çıgılla içine patlıyorum.

O zaman fark ettim ki prezervatif kullanmamışız.

Lanet olsun.

Göğüslerimiz kabarmış ve alınlarımız terden ıslanmış bir halde birbirimize bakıyoruz. O da aynı şeyi fark etmiş olmalı çünkü rengi soluyor.

"Özür dilerim. Bir-" Memphis araya girerek,

"Bu benim hatam" diyor. "Değil. Ama ben temizim. Söz veriyorum."

"Ben de. Ve kayıtlara geçsin, doğum kontrolündeyim. Sorun olmaz."

Ama ben bunu zaten biliyorum. Doğum kontrolünde olduğu gerçeğini değil, iyi olacağımızı. Ne olursa olsun, asla çocuğumun ya da annelerinin hayatının bir parçası olmayacağım. Annem beni bundan daha iyi yetiştirdi.

"Biliyorum. Her şey yoluna girecek." Dudaklarımı alnına bastırmak için eğildim. "Ama bir an için her şey biraz karışacak. Hazır mısınız?"

Memphis başını sallıyor ve bacaklarını etrafımdan açıyor, ben de onu kaldırıyorum ki ayaklarının üzerinde durabilsin.

İşlevsel olmaktan çok dekoratif olan cep mendilimi alıyorum ve temizlenmesi için ona veriyorum. Sonra çömelerek çantasını ve yere saçılmış resimler de dahil olmak üzere dosyayı alıyorum. İlk içgüdüsinün kaçmak olmasından nefret ediyorum ama uğraştığı şeylerin ağır olduğunu biliyorum. Beklese de beklese de yükünü hafifletmek için buradayım.

"Kaçmak yok. Bu konuyu konuşacağız çünkü bazı şeyleri açıklığa kavuşturmamız gerekiyor."

Dudaklarını birbirine bastırarak başını sallıyor ve ben de kanepeye geri dönüyorum.

Dosyayı sehpanın üzerine bırakıyorum ve o t e m i z l e n m e k için banyoya girerken ben de onu bekliyorum. Geri döndüğünde, odanın karşısına geçip

Benden birkaç metre uzakta duruyor ve bu çok uzak. Onu daha yakın istiyorum. I onu her *zaman* daha yakın istiyorum.

"Buraya gel." Deri koltukta yanımdaki koltuğa vuruyorum.

Ne yapacağının söylenmesinden nefret ettiğinden emin olsam da, tereddüt etmeden itaat ediyor. Bana her zaman gelebileceğini bildiğinden emin olmak için neredeyse her şeyi yaparım.

Ancak, konu intikamını almaya geldiğinde hala açıklığa kavuşturmamız gereken bir şey var.

"Babanı kimin öldürdüğünü bulmana yardım edeceğim ama bu bilgiyle ne yapacağımıza birlikte karar vereceğimize dair bana söz vereceksin."

Dudakları birbirine yapışıyor ve cevap vermeden önce tam otuz saniye boyunca sessiz kalıyor. "Tamam. Ama ya yanılıyorsan ve Dom yaptıysa ..."

"O yapmadı. On yılı aşkın süredir ne tetik çekti ne de ıslak iş yaptı Memphis." Muhtemelen araştırmaları ve incelemeleri nedeniyle, ıslak çalışmanın ne olduğunu sormuyor.

Tek bir kaşı kalkıyor ve başını eğiyor. "Ama eğer emri o verdiyse-"

"Önce kanıtların ne gösterdiğini bulalım, sonra oradan devam ederiz." Koyu renk saçlarından bir tutamı omzunun üzerinden itiyorum. "Şu anda sana ne bulursak bulalım onu hapse atacağımı söyleseydim, saçmaladığımı anlardın. Değil mi?"

Çenesini eğiyor ve ben devam ediyorum.

"Ama ben saçmalamıyorum. Tüm hayatım boyunca sınırdan yaşadım. Suçun sınırında. Saygınlığın sınırında. İki dünya arasındaki o çizgide nasıl yürüneceğini biliyorum ve seninle yapacağım şey de tam olarak bu. Bu bokta rehberin olmama izin ver. Çünkü yemin ederim, şu anda Dom'a koşup bu işle bir ilgisi olup olmadığını öğrenmek isteyerek kendini riske atmaya izin vermeyeceğim."

Stresini azaltmanın bir yolunu ararken, elimi boynunun arkasına kaydırıp kaslarını yoğuruyorum. Göz kapakları bir anlığına titriyor ve vücudu bunun doğru bir hareket olduğunu doğrulayacak kadar gevşiyor.

"Ama emri onun verdiğini öğrenirsek ne yapacaksın?" Hareketlerim yüzünden gözleri bulanıklaşsa da sesi güçlü.

Benden korkmamasına sevindim, çünkü bu benim istediğimin tam tersi. İsteddiği her lanet şeye sahip olmasını istiyorum, ama sadece biz

güvenli bir şekilde yapabilir. Yüz yüze otururken ikinci bir el ekleyip köprücük kemiğine ve kollarının üst kısmına masaj yaptığımda başı dönüyor.

"Sonra Dom'a gideceğiz ve ona bir ultiatom vereceğim."

Meraklı gözlerinden biri açılıyor. "Ne tür bir ultiatom?"

"Tetiği çeken adamın adını verecek ve o adam öyle ya da böyle adaletin karşısına çıkacak. Sonra Dom istifa eder ve emekli olur."

"Yoksa ne olur?"

"Bebeğim, mafya sana seçenek sunmaz. Eğer Dom'a karşı bir hamle yaparsak, bu onun *tek* seçeneği olur."

Memphis'in omuzları geri çekilir. "Sence bunu kabul edecek mi? Emekli olup savcılığa verebileceğimiz bir isim mi verecek? Tetiği kim çektiyse hapse mi girecek?"

Memphis sadece birkaç santim geri çekildi ama ben onu geri çekip düğümlemiş kasları üzerinde çalışmaya devam ettim. "Önce kanıtların üzerinden geçelim. Tam olarak neyle çalıştığımızı öğrendiğimizde tüm bu soruları cevaplayacağız." Gerçekten dinlediğinden emin olmak için onu itip kakıyorum ve ekliyorum, "Ve artık kaçmak yok."

Cevap vermeden önce bir süre dudağını ısırdı. "Bunu yapmamalıydım. I . . . Son zamanlarda çok oldu. I . . ."

Sözünü bitirdiğinde elini iki elimin arasına alıyorum. "Ne yaptın?"

Cevap vermeden önce tüm vücudu titriyor. "Savaş ya da kaç arasındaki savaşı kaybettim." Bakışları kucağına düşüyor. "Kırıldığımı görmeni istemedim. Bu kimsenin görmesini isteyeceğim bir şey değil."

Yemin ederim kalbim sıkışıyor ve elimde olmadan onu kucağıma çekip çenesini gözlerimin içine doğru eğiyorum.

"Bana atacağın her şeyle başa çıkabilirim. *Her şeyle*. Eğer kırılacağını düşünüyorsan, bana söyle ve seni bir arada tutayım. Bu böyle bir şey. Sen ve ben. Gerçek bir şey." Bir damla gözyaşı kapağının üzerine düşüyor ve başparmağımla gözyaşını siliyorum. "Senin gözyaşlarınla bile başa çıkabilirim."

Dudaklarına bir öpücük konduruyorum ve o anın tadını çıkarıyorum. Onu kendime doğru tutuyorum. Sıcaklığını hissediyorum. Benim olduğunu bilmek.

Omzuma doğru fısıldıyor, "Sen benim için hak ettiğimden daha iyisin. Teşekkür ederim."

Bakışlarıyla bir kez daha buluşabilmek için geri çekiliyorum. "Hayır. Bu tam olarak hak ettiğin şey. Ben senin takımındayım. Anladım. Şimdi resimlere bakalım ve

Bakalım ne bulacağız, böylece bu konuyu kapatıp ikimiz de hayatlarımıza devam edebiliriz. Anlaştık mı?"

Dudaklarında hayalet gibi bir gülümseme beliriyor. "Anlaştık."

Bir öpücükle daha mühürlüyorum ve birkaç dakika içinde, yığını karıştırırken sehpa neredeyse görünmez oluyor.

"Baban Dom'a karşı oldukça ilgiliydi. Bunu kesinlikle kabul ediyorum." Sadece ona ait düzinelerce fotoğraf var. Onları solumda bir sıraya diziyorum. Dom arabalara binerken ve inerken. Dom halka açık yerlerde. Restoranlarda. Karısının cenazesinde.

"Şüphelerimin beni neden buraya getirdiğini anlayabiliyorsun," diyor Memphis, masaya dönmeden önce yan gözle bana bakarak.

"Kesinlikle. Ama kamera açısının ve tarzının hep aynı olduğunu fark ettin mi? Sanki bu fotoğrafların çoğunu aynı fotoğrafçı çekmiş gibi?"

Memphis bana yaklaşıyor ve ben de teninin kokusunu alarak ona doğru eğiliyorum.

"Bekle. Haklısın." Bakışlarımı karşılamak için kayıyor. "Ben hep babamın Dom'un fotoğraflarını bulabildiği kaynaklardan bir araya getirdiğini düşünmüştüm ama-" Yığındaki bir sonraki fotoğrafı, Dom'un bir restorana girerken çekilmiş fotoğrafını ve ardından Benny Romano'nun bir sokak köşesinde çekilmiş fotoğrafını alıyor. "Bunlar kesinlikle aynı kişi tarafından çekilmiş. Bu ne anlama geliyor?"

Beni asıl meraklandıran fotoğrafların yaşları. Yarısından fazlası yirmi yıl önce çekilmiş ve son birkaç yıl içinde eklenmiş gibi görünen bazı aykırı değerler de var. "Babanıza bu dosya birinden miras kalmış olabilir mi? Ona bırakan bir arkadaşından almış olabilir mi? Bu fotoğrafların çoğu gerçekten çok eski."

Sol elinin parmak eklemleri sıkılmaktan bembeyaz olurken, yanıma doğru eğilerek bir başka siyah-beyaz baskıya uzanıyor. "Bunları nereden buldun baba?"

Başparmağımı onun gergin elinin üzerinde gezdirerek kendi elimle kapatıyorum. "Ona sormak istediğini biliyorum ama söz veriyorum, cevabı bulacağız."

İnliyor, hayal kırıklığını serbest bırakıyor. "Haklısın." Ve sonra devam ediyor.

Teker teker her bir parmak izine bakıyoruz. Ona konum bilgilerini veriyorum, tanıdığım adamların isimlerini teyit ediyorum ve yanlış bildiği birkaç tanesini düzeltiyorum. Birinin ya da tanımlayamadığımız bir şeyin yan profilini yakalayan resimlerden bir yığın yapıyoruz.

"Bunların fotoğraflarını çeksem sorun olur mu? Kimden yardım isteyebileceğimize dair bir fikrim var. Belki biraz içerik ve cevap bulabiliriz."

Memphis dönüyor, beni incelerken dizleri benimkilere çarpıyor. Soru zararsız gibi görünse de, çok daha büyük olduğunu biliyorum.

Bu bir test. *Bana güveniyor musun?*

Beklediğimden daha kısa sürede, "Bunu güvenli bir şekilde yapabilir misin?" diye sordu. "Seni asla riske atmam."

Kaşları birbirine çarpıyor. "Ben değil. *Seni. Seni* tehlikeye atmak istemiyorum, Cannon."

İçimde büyüyen ve şekillenen her şey açılıyor. Başparmağımı yanağında gezdirmek için elimi yüzüne götürüyorum. Tehlikeli ama onu seviyorum.

O bu riske değer. Her şeye değer.

"Sana *tehlike* hakkında ne demiştim, bebeğim?" Göz kırptığımda hatırlıyor ve yüzündeki endişenin bir kısmının kaybolmasına bayılıyorum.

Şakacı bir şekilde gözlerini deviriyor. "Evet, o senin göbek adın."

"Bu doğru. Ayrıca, bundan sonra ne olursa olsun, yemin ederim ikimize de bir şey olmasına izin vermeyeceğim. İstersen bana bencil de, ama seninle çok daha fazla zamana ihtiyacım var. Senin tüm o çekici yönlerini ortaya çıkarmam bir ömür sürecek. . ." Boynunun kıvrımına ıslak bir öpücük konduruyorum ve o da ciyaklıyor. "Seksi." Bir *hmm* ile bir öpücük daha alıyor. "Geveze."

"Hey!"

Kıkırdıyorum ama sözümü bitiriyorum. "... güzel katmanlar."

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve oradaki aşk büyüleyici. "Ben de daha fazla zaman istiyorum, Cannon. Çok daha fazla."

* * *

Sonraki hafta kulüpte tam bir tımarhane olsa da ve hâlâ hırsızlık olayıyla ilgili polisten haber beklesek de, Memphis ve ben bir şekilde rutine oturuyoruz.

İş. Seks. İtalyan yemeği. Araştırma. Çıkmaz sokak.

İşlerin iyi olmasından şikayet edemem, ama bize sadece orada burada zaman kırıntıları bırakıyor ve yeni bir şey bulamıyoruz.

Öte yandan, seks sihirli. Benim ona aç olduğum kadar o da bana aç.

Her gece yeni bir şey. Mutfaktaki tezgahta. Duşta. Garaja park ettiğim Chevelle'imın arka koltuğunda ve arabamın gerçekten bunun için yapıldığına tanıklık edebilirim.

Samur saçlı, turkuaz gözlü bomba Memphis Lockwood dnyama girdi ve annemin öldürülmesinden ve Creighton'la aramızın açılmasından bu yana ilk kez, Rossettilerle aramızdaki gerginliğin artmasına rağmen bir nebze huzurluyum.

Havada bir şey var ve savaş yaklaşıyor.

şimdilik tavana bakıyorum ve başparmağımı kadınının kolunda aşağı yukarı gezdiriyorum, korkuyu başka bir gece için bir kenara itiyorum ve sadece telefonda arkadaşı Ariel'in yeni bebeği hakkındaki övgülerini dinlerken ne kadar muhteşem göründüğüne odaklanıyorum.

Bu görüntü zihnimde dönüp dururken, başka bir gün savaşmak üzere uykuya dalıyorum.

MEMPHIS

"*Salud, chindon!*"

Kapıdan girer girmez elime bir içki tutuşturuldu. Zamanında gelmemize rağmen görünüşe göre geç kalmışız ve insanlar Dom'un sağlığının devamına kadeh kaldırmaya başlamış bile.

Cannon daha fazla bilgi almak için kime sorabileceğimize dair bir fikri olduğunu söylediğinde, bunun Dominic Casso'nun yetmişinci doğum günü partisine katılmamızla aynı zamana denk gelmesini beklemiyordum, bu parti *The Godfather*'dan fırlamış gibi görünen bir İtalyan restoranında düzenleniyor.

Oda tanımadığım insanlarla dolu ama peruğumu düzeltme isteğimi bastırıyorum. Kılık değiştirmek canımı sıkarsa da bu gece Drew Carson rolündeyim. Tek istediğim *kendim* olmak. O her kimse.

Ama Dom, Cannon'ın hayatının bu kadar büyük bir parçasıyken, yakın zamanda kılık değiştirebilir miyim bilmiyorum. Özellikle de insanlar Dom'un 100 yıllık sağlığına kadeh kaldırıyorsa.

Bir dakika. Neden bu kadeh kaldırmanın İtalyanca anlamını biliyorum? Ben İtalyanca bilmiyorum. Açıkçası, herkes *salud*'un ne anlama *geldiğini* biliyor, ama diğer kelimeyi kariyerim boyunca bir yerlerde osmoz yoluyla falan öğrenmiş olmalıyım.

Cannon kalabalık tarafından yutulduğunda bunu daha fazla düşünme şansımı kaybediyorum. Erkekler ve kadınlar ona sarılmak için öne çıkıyor, her iki yanağını da öpüyorlar ve acaba İtalya'dan mı geliyorlar yoksa gerçekten bu kadar coşkulu mu selamlıyorlar diye merak ediyorum.

Cannon beni herkese Drew olarak tanıtıyor ve onlar bana doğru gelirken isimlerini bir kenara not ediyorum. *Gina. Anthony. Rudy. Elisa.*

Bildiğimden tamamen farklı bir dünyadan gelen insanlarla gülümserken, el sıkışırken ve havadan sudan konuşurken elimdeki içkiyi -sanırım Bellini-yudumluyorum. Temellerine kadar yıkmayı planladığım bir dünya.

Planlamak mı? Geçmiş zaman gibi mi? Kalabalığı tanıdık yüzler var mı diye tararken kendi düşüncelerimi sorguluyorum.

Biri hemen yanımda beliriyor ama yüzünde gülümseme yok.

"Seni gerçekten buraya o mu getirdi? Vay canına. Bu oldukça iddialı bir ifade," diyor Tanya alaycı bir sırıtışla. Dost mu düşman mı olduğunu anlamak zor.

"Teal nasıl?" Diye soruyorum, çünkü Cannon'la olan ilişkimin geldiği son noktadan bahsetmektense konuyu saptırmak daha güvenli geliyor.

Tanya bana öldürebilecek bir bakış atmak yerine ifadesini yumuşatıyor. "O ... ihtiyacı olan yardımı alıyor. Sonunda." Tanya, kır saçlı bir adamla sırtını sıvazlayan bir kucaklaşmaya dönüşen el sıkışmalarından birini yaparken Cannon'a bakıyor.

"Çok üzgünüm Tanya. Neyle uğraştığın hakkında hiçbir fikrim yoktu. I-"

"İşe alındığın için senden nefret ettiğimi düşündün. Biliyorum. Teal telafi etmesi gereken tek kişi sensin. Aslında seninle konuşmak istiyordum çünkü böyle bir sürük olduğum için üzgün olduğumu söylemek istedim ama çok meşguldük. Ne olursa olsun, bunların hiçbiri senin hatan değildi. Sen sadece benim hayatım darmadağın olurken boktan bir durumun içine girdin."

Omuz silkiyor ve içkisinden bir yudum alıyor.

"Seni suçlamak kolaydı." Dudakları hüznü bir gülümseme oluştururken saçları yüzüne düşüyor. "Umarım beni affedersin. Belki yeniden başlayabiliriz."

Tüm vücut dili bana en azından samimi olmaya çalıştığını söylüyor.

"Teşekkür ederim, Tanya. Bunu takdir ediyorum. Ve tabii ki seni affediyorum." I

bardağımın kenarından süzülen buğuya bakıyorum. "Benim annem bir alkolik. Bağımlılıkla başa çıkmanın ne kadar zor olduğunu anlıyorum. Ölmek bilmeyen bir canavar gibi olabiliyor. Ve kişi yardım almaya istekli olmadığında, hatta bir sorunu olduğunu kabul etmediğinde ..." Sözümü kesiyorum. O da bu hayatı en az benim kadar biliyor.

Tanya ciddiyetle başını sallıyor. "Tam bir karmaşa. Senin de bununla uğraşmak zorunda kalmana gerçekten üzıldüm. Kimsenin başına gelmesini istemezdim, özellikle de tamamen berbat olmayan birinin."

Tanya'nın ağzının köşesi kalkıyor ve az önce bağ kurup kurmadığımızı merak ediyorum. Birbirimizin saçını örmekten ve yemek tariflerini değiş tokuş etmekten ışık yılı kadar uzak olduğumuzu düşünsem de, aramızdaki arkadaşlık olabilecek en kötü şey değil.

"Aynen. Teal konusunda yardımcı olabileceğim bir şey olursa bana haber ver. Ciddiyim."

Başını sallıyor ve buzlu suya benze y e n bir yudum daha almak için bardağı dudaklarına götürüyor. "Bunun anlamı çok büyük. Burada iyi eğlenceler. Cannon'la ne kadar çabuk evleneceğiniz ve mükemmel küçük bebekler doğurmaya başlayacağınızla ilgili garip bir sohbetten kurtarılmaya ihtiyacınız olursa bana işaret edin, yardımcı olmaya çalışırım."

Şaşırtıcı teklifi için teşekkür edemeden kalabalığın içinde kayboluyor.

Cannon'ın kolu kalçalarım dolanıyor ve ben ona ne söyleyeceğimi unutuyorum. Beni yanına çekti ve kulağıma fısıldamak için başını eğdi.

"Az önce Tanya'nın senden özür dilediğini mi duydum?" "Sen de benim kadar şaşırdın mı?"

Kimsenin görmeyeceği kadar hızlı bir şekilde boynumu öpüyor. "Hiç de değil. O iyi bir insan. Teal'i kovarken onun şirret ağına takılman benim hatamdı. İşe aldığım herkesten nefret ederdi. Bir de buna senin muhteşem olduğunu ve sana aşık olmaktan kendimi alıkoyamadığımı eklersek, boktan bir durumda olan her kadının sinirlenmesi için bir neden olur. Onun için seni hedef tahtasına koymamalıydım."

"Tüm bu özürler bir gecede. Onlarla ne yapacağımdan bile emin değilim." Omzumu göğsüne yaslayıp bağımlılık yapan kokusunu içime çekiyorum.

"Onları cebine koy derdim ama giydiğin elbisenin zaten sahip olduğundan daha fazla yük taşımak için yapılmadığından şüpheleniyorum. Bu gece harika görünüyorsun bebeğim. Seni eve götürene kadar bekle."

Flört etmesine ve oyun oynamasına bayılıyorum. Çocuksu bir hınzırlığı var ve ben her seferinde buna bayılıyorum.

"Seni buna zorlayacağım."

"Sana meydan okuyorum, ama önce kendini hazırla. Konuk listesinin yarısı daha gelmedi bile." Konuşmasını bitirir bitirmez tüm vücudu kaskatı kesiliyor ve tam boyuna doğru dikleşiyor.

"Ne oldu? Neyin var?" Bakışlarını restoranın girişine kadar takip ediyorum, siyah saçlı bir adam ve çarpıcı bir esmer kapıdan içeri giriyor. Odadaki bütün kafalar sanki dönmüş gibi onlara bakıyor.

"Creighton ve Holly burada."

Creighton Karas ve Holly Wix. Cannon'ın eski en iyi arkadaşı ve patronu, Cannon'ın aslında Dom için çalıştığını ve Creighton'ın tüm eylemleri hakkında ona rapor verdiğini öğrendiğinde onu kovan kişi. Ve şu anki üvey kardeşi, çünkü ikisi de Dom'un farklı kadınlardan olan gayrimeşru oğulları.

Avucumu düz karnına koydum ve eğildim. "İyi misin?"

Cannon'ın çenesi kalkıyor ve diğer adamın dikkati ona odaklanıyor. Aralarında sessiz bir konuşma geçiyor, ancak birbirlerini yarım ömür boyu iyi tanımalarından kaynaklandığını tahmin edebileceğim bir konuşma.

Herkül gibi görünen bir çabayla Cannon dikkatini ondan ayırıyor ve bana bakıyor. "Ne dedin?"

"Araya girmemi ister misin? Böylece onunla uğraşmak zorunda kalmayacaksın?"

Yüzü düşünceli olan Cannon cevabını normalden daha uzun süre düşünmüş gibi görünüyor. "Crey benimle konuşmak isterse, konuşur. Hiçbir şey ve hiç kimse o adamı istediğini elde etmekten alıkoyamaz."

Ses tonuna ve saygısına bakılırsa, Cannon'ın Creighton'la barışmak istediğine bahse girmeye hazırım, hem de çok. İçinde bastırılmış bir sürü duygu var ve onun iyiliği için, keşke böyle halka açık bir yerde olmasaydık.

"Benden ne yapmamı istersen yaparım. Tek yapman gereken bana söylemek." Benimle geçirdiği uzun geceler için en azından bunu yapabilirim, babamın son soruşturmasını araştırıp bir sonuca bağlayabiliriz.

Cannon eğilip dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Tam olarak ne yapıyorsan onu yapmaya devam et."

Onun cevabı benim için yeterince iyi ve ona gece boyunca onu besleyeceğini umduğum bir gülümseme veriyorum. "Pekâlâ o zaman. Kaynaşmak ister misin?"

"Cannon! Yıllar oldu, evlat! Nasılsın bakalım?"

İkimiz de dosyadaki bir resimden tanıdığım bir adama döndük. *Benny Romano*. Bronzlaşmış teni kırışıklıklarla kaplı, sanki tüm hayatını güneş kremi sürmeden dışarıda geçirmiş gibi.

"Benny, çok uzun zaman oldu. İyi görünüyorsun." Cannon adama sarılmak ve sırtını tokatlamak için dönüyor, etrafımda olup biten her şeye bakarak bunun oldukça standart olduğunu düşünüyorum.

"Sen ne zaman yaşlandın evlat? Bana yaşlı *olduğumu* düşündürüyorsun ve ben bu saçmalığa inanmıyorum." Gülüyor ve bu kahkaha bir hıçkırık ve öksürük nöbetine dönüşüyor. "Kahretsin. Affedersiniz."

"Sen yaşlı değilsin Benny. Asla yaşlı olmayacaksın."

"Çok doğru, çünkü sadece hissettiğin kadınlar kadar gençsin." Gri gözleri bana dönüyor. "Bu arada, kim bu tilki? Onu kolundan çalmak istedim."

Elini uzatıyor ve içgüdüsel olarak elini tutuyorum.

"Tatlım, sen acıyan gözler için bir vizyonsun. Neden bu ayak takımıyla takılıyorsun?"

Lacivert Hawaii gömleğinden mi yoksa girişken kişiliğinden mi bilmiyorum ama gülümsüyor ve kahkaha atıyorum. "Belki de ayaktakımını seviyordur. Onu kendim seçtim."

Gözleri parıldıyor gibi. "O zaman doğru yere geldin. Çünkü hepimiz biraz tehlikeliyiz, bebeğim."

Tehlikeli kelimesini duyunca gözlerim Cannon'ınkilere kayıyor ve aramızdaki şakanın kısa bir süreliğine tadını çıkarıyorum. "Mükemmel, çünkü ben tehlikeyi severim, Benny."

"Ha! Eminim öyledir, bebeğim." Kıkırdayarak hırıldıyor. "Eminim öyledir."

"Benny... Florida'dan Cannon'ın arabasını çalmak için gelmediğini söyle bana.

kız. Onun için çok mücadele etti, onu burnumun dibinden kaptı."

Dom'un alçak, sert sesi neşemi kaçırıyor ve bedenimi kaskatı kesilmemesi için eğitiyorum. Benny avucumu bırakıyor ve mafya babasına elini uzatmak için dönüyor.

"Dominic. Yetmişlik sende hiç de fena durmuyor." Benny boştaki elinden sarkan bardağı kaldırıyor. "Erken bir mezarın ötesine geçmenin şerefine. Seni görmek güzel dostum."

Cannon beni onlardan uzaklaştırarak, "Bırakalım da siz ikiniz yetişin," diyor. "Seni sonra buluruz, Benny. O gömleği nereden aldığın hakkında daha fazla şey duymak isterim."

"Bugünlerde ukala çocuklar var. Bebek bakıcılığı yaparken seni daha çok dövmeliydim," diye şaka yapıyor Benny çenesini kaldırarak.

CANNON

Restoran tıklım tıklım dolarken Memphis'i Benny ve Dom'dan uzaklaştırıyorum. Andre's, kırmızı-beyaz pötikareli masa örtüleri, pirinç armatürler, küçük kırmızı bardaklarda mumlar ve havada asılı duran taze fesleğen ve domates sosu kokusuyla tamamlanmış, şehirdeki tipik eski usul İtalyan mekânı.

Bildiğim kadarıyla Dom ben hayatta olduğumdan beri buraya geliyor. Annemi her Çarşamba öğle ya da akşam yemeği için buraya getirirdi ve Dom'un bolca iş yaptığı arka köşedeki kabinde oturlardı ama asla Çarşamba günleri değil. Çarşambalar onun için her zaman kutsaldı.

Ben de çocukken annemle buraya geldiğimi hatırlıyorum. Ama her zaman ön tarafta otururduk, mafya işlerinden uzakta. Dom'un beni gördüğünden emin olmak ve benimle ilgilenmesini sağlamak için böyle yapardı.

İşe de yaradı. O öldüğünde, bana kötü bir borç gibi miras kaldı. Ama onunla hiç yaşamadım. Hayır, gayrimeşru çocuklarının hiçbirisi karısının tepkisinden dolayı evine giremezdi.

Evet, bu doğru. Dom'un dört farklı kadından dört gizli gayrimeşru çocuğu vardı, üstelik hep aynı kadınla evliydi. Ve karısı ölmeden önce bir kez bile hamile kalmamış.

Karma tam bir sürtük.

"Bize bakan kadın kim?" Memphis soruyor ve ben de kendimi hafıza şeridinin arka sokağındaki yolculuğumdan sürükleyerek onun incelikli bakışlarını odanın diğer ucundaki, bakışlarında hiç de incelik olmayan kadına doğru takip ediyorum.

Greer Karas. Ya da daha doğrusu Greer Westman. "O Creighton'ın kız kardeşi," diyorum Greer'in bakışlarıyla buluşup başımı hafifçe sallayarak. "Ve hayır, o ve ben hiç akraba değiliz. Teknik olarak Creighton'ın üvey kız kardeşi. Diğer yarısı."

Memphis çenesini bana doğru kaldırıyor ve gözlerini kırıştırırken lensleri kayarak su rengi bir parıltıyı ortaya çıkarıyor. "Bir dakika. Ne?"

Kalçasını sıkıyorum ve onu bara doğru yönlendiriyorum, böylece erimiş ve sadece yarısı bitmiş içkisini yerine koyabiliyor. "Gelmeden önce sana çarpık aile ağacı hakkında bilgi vermeliydim. Dom'un dört çocuğu var. Hepimiz yarı

Hayatımızın çoğunda bunu bilmesek de kardeşiz. Creighton'la aramızda birkaç ay var. Cav daha genç. Greer'in kocası ve onu daha önce mutlaka görmüşsünüzdür. Artık bir Hollywood yıldızı."

"Whoa. Vay be. Vay be. *Cav. Cavanaugh Westman* gibi mi? Dom'un çocuğu olduğunu nereden bilebilirdim ki?" diye fısıldıyor ve etrafımızdaki konuşmalar ve coşkulu selamlaşmalar için şükrediyorum çünkü Memphis'in fısıltısı yaşadığı şok nedeniyle bağırma sınırında sayılabilir.

"Çünkü soruşturmanızda bulabileceğiniz herhangi bir kayıt yok. Hiçbirimiz için yok, belki Eden hariç. En küçüğümüz o. Dom muhtemelen ona herkesten daha çok babalık yapmıştır."

Memphis hemen o çok iyi kullandığı maskesini şok olmuş yüzüne geçirir. "Tamam, t a m a m . Bir Eden buldum. Ve sonra Creighton. Ve seni. Ama ünlü bir Hollywood aktörü değil." Ben barmene ikimiz için de sipariş verirken kafasını çeviriyor.

"Eğer süper yıldızı bir an için görmek istiyorsan Greer'in yanında olacak."

Memphis'in bakışları tekrar bana dönüyor ve sağlıklı bir dozda yan gözle bakıyor. "Pek çok ünlüyle röportaj yaptım. Yıldız çarpmışa dönmeyeceğim. Sadece ikiniz arasında bir benzerlik olup olmadığını görmek için ona şahsen bakmak istiyorum."

"Doğru," diye cevap veriyorum gözlerimi devirerek. "O evli. Yani, tabii ki öyle."

Memphis kravatımın düğümünü kavramak için uzandı. "Dinle beni, Danger. Ben sadece senin için ateşliyim. Anladın mı? Dublörden Hollywood yıldızına dönüşen biri değil."

Arkamızdan bir boğaz temizleniyor, ardından bir kıkırdama geliyor. "Kocam için herhangi bir rakibim olmadığını bilmek güzel."

Hemen bakışlarımı kaldırıp Greer'inkilerle çarpıştırıyorum. "Uzun zaman oldu. Hâlâ benden nefret ediyor musun?" Cevabının her iki yönde de olabileceğini bilerek soruyorum.

Bir zamanlar, Cav'le ilişkiye girdiklerinde Greer'in hayatına müdahale etmem emredilmişti. Garip bir durumdu, çünkü ben aynı anda hem Creighton'ın hem de Dom'un emirlerini yerine getiriyordum ve Cav herkesin emirlerini görmezden geliyordu. Cav yıllardır Dom'a cevap vermemişti.

Cav'i ve şöhretinin ona sağladığı özgürlüğü kıskanıyordum. Bu onu Dom'un erişiminden daha da uzaklaştırmış ve onu ihmalkâr babamıza bağlayan iplerin çoğunu, sonra da hepsini kesip atmıştı.

Büyürken Cav ve ben birbirimizin varlığından neredeyse hiç haberdar değildik. Dom'un piçi olduğumu da kesinlikle bilmiyordu. Sadece Creighton'ın

şimdiye kadar Holly, Greer ve Cav'e söylemiştir. Tabii ki ben kendim söylemedim.

"Kapa çeneni. Senden nefret etmiyorum Cannon," diyor Greer, bakışları benimkilere kilitlenmiş bir halde. "Yine de seni özledik. Özellikle Cey, sana kendisi söylemese bile. İkinci baltaları gömmek zorundasınız, tercihen en kısa zamanda ve birbirinizin göğsüne değil."

İkimizi de iyi tanıyor.

"Seni görmek güzel Greer. Burada olmana rağmen mutlu görünüyorsun."

Gülümsemesi biraz kayıyor ama toplum içindeyken düşüncelerini gizleme becerisi hiçbir zaman ağabeyininki kadar iyi gelişmemişti. "Gelmek istemedim. Cav'in de gelmesini istemedim. Ama o yapılacak en doğru şeyin bu olduğu konusunda ısrar etti." Komplocu bir tavırla eğiliyor. "Dürüst olmak gerekirse, bence sadece Akademi Ödülü'nü Dom'un yüzüne vurmak istedi."

Memphis'e döndüğünde boğazıma bir kıkırdama takılıyor.

Kahretsin. Onları tanıştırmalıydım ama yine de yanımda değer verdiğim birinin olması benim için çok yeni bir şey.

Ben daha hatamı düzeltmeden, onlar benim yerime yapıyorlar.

"Merhaba, ben Greer. Cannon'ın herhangi bir arkadaşıyla tanışmak gerçekten çok güzel." Gülümseyerek yaptığı girişle, bilgi almaya çalışıyor. Bir yanım ona Memphis hakkındaki gerçeği söyleyebilmeyi diliyor ama bu mümkün değil.

"Merhaba, tanıştığımıza memnun oldum-" Memphis söze başlıyor, ama onun benim için ne ifade ettiğinin yanlış anlaşılmasını istediğimden araya giriyorum.

"Greer, bu Drew, benim kız arkadaşım. Drew, bu Greer. Ona kız kardeşim derdim ama aramızda kan bağı yok."

"Bence bu odada ikimiz akraba olmasak da bir sürü ortak kan var. Ayrıca, bu iğrenç olurdu." Greer bakışlarını benden Memphis'e kaydırıyor. "Sizinle tanışmak çok güzel. Birinin sonunda yakalanamayan Cannon Freeman'ı yakalamayı başardığını görmek beni çok şaşırttı. Biriyle asla ciddi bir ilişki kurmayacağına yemin etmişim."

"Belki de hepimiz gibi o da *doğru* kadını bekliyordu." Cavanaugh Westman karısının arkasından yaklaştı ve selamlamak için bana başını sallamadan önce bir kolunu karısının ortasına doladı. "Cannon. Uzun zaman oldu." Elini uzattı ve ben de sıktım.

"Öyle. Nasıl gidiyor? Akademi Ödülü için tebrikler." Gözlerindeki gururu görebiliyorum ama övünmüyor. Bu onun tarzı değil.

"Teşekkür ederim. Beklenmedik bir şeydi, bu da onu çok daha iyi yapıyor." Ve kendisi hakkında söyleyeceği tek şey bu. Onun yerine, karısının ellerine bir öpücük kondurur.

ve bana soruyor, "Nasılsın? Bir arkadaşından duyduğuma göre sevgili babamın yerine Yukarı On'u yönetiyormuşsun."

Birinin bunu herkesin içinde yüksek sesle söylediğini duymak asla alışamayacağım bir şey.

"Hangi arkadaşmış o?"

Cav'in dikkati benden Memphis'e kayıyor. "Silas Bohannon. Benzer çevrelerde çalışıyoruz."

Greer dönüp kocasına baktı. "Silas burada mı? Windsor mu?" Bakışları tüm odayı tarıyor. "Tanrı aşkına, umarım bu ikisi eninde sonunda kafalarını kışkırlarından çıkarıp birlikte olurlar."

"Windsor kim?" Memphis soruyor. Bunu sindirmek onun için çok zor olmalı ama henüz tökezlemedi ya da sendelemedi. Sarsılmaz bir kadın.

Greer ona dedikoduları anlatmaktan büyük mutluluk duyuyor. "Windsor Reed. O ve Cav, *Casablanca*'nın yeniden çevriminde rol arkadaşlarıydılar."

"Vay canına. *Şu* Windsor." Memphis kelimeleri alttan alta bir şokla söylüyor. Windsor Reed Hollywood kraliyet ailesindendi ve Silas Bohannon daha çok bir Hollywood döneği olduğu için ikisi birbirine hiç uymuyor gibiydi.

"Windsor iyi bir insan. Bo da öyle," diyor Cav karısını sıkmadan önce. "Ama Greer bu işe karışıp onları bir araya getirmeye çalışmayacak. Ya sen bebeğim?"

Greer gözlerini deviriyor ve bana onun asi yönünü hatırlatıyor. İstedikini elde edene kadar zorlayacağını hiç sanmıyorum. Korkunç zeki ve inatçı bir kadın ve Creighton Karas gibi bir ağabeyi varsa, hesaba katılması gereken bir güç.

"Tabii ki karışmayacağım." Göz önünde parmaklarını çaprazlayıp arkasına geçiriyor. "Bir açıklık görmediğim sürece."

Memphis güldüğünde ben de gülümsüyorum.

"Crey ve Cav'in Dom'a vermek için bir araya geldiği hediye bekleyin. Destansı bir şey. Aklını kaçırarak."

"Neymiş o?" Memphis soruyor ama biri arkamdan itip kakıyor, züccaciye dükkânına girmiş boğa gibi kalabalığı yarıyor.

Kimin hıyarlık yaptığını görmek için döndüğümde, Enzo'nun yüzünde boktan bir ifade olduğunu görünce hiç şaşırmadım.

"Burası tıklım tıklım. Bu kadar çok Casso piçinin burada sıkışıp kalmasına şaşırmadım."

Cav, Enzo'yu görür görmez sertleşiyor ve hala şehirde yaşarken bu pislikle kaç kez karşılaştığını merak ediyorum. Umarım çok değildir.

"İçkiyi bırakmak isteyebilirsin, Enzo. Zaten biraz kırmızı görünüyorsun." Kazmam hedefine ulaştı ve kızarmış yüzü kıpkırmızı oldu. Alkolizmden mi, tansiyonundan mı yoksa boktan bir insan olmasından mı bilmiyorum ama hiç de sağlıklı görünmüyor.

Burnunun ucuyla bana bakmaya çalışıyor ama ben daha uzunum ve umursamıyorum. Lanet olsun.

"Dom için bir içki alacağım. Yolumdan çekilir misin?" Cümlesi saçmalık, çünkü Andre'nin sahibi Andre Canali

Dom'un içkileri doğrudan ona gidiyor. Dom bu mekanda bizzat bu adamın servis etmediği hiçbir şeyi yemiyor ve içmiyor ve yirmi yılı aşkın süredir de içmiyor. Bu bir güven jesti olarak başladı, çünkü Andre Dom'un burada kendini rahat hissetmesini istiyordu. Andre, Dom'a bizzat yemek servisi yaparak, Dom'a bir şey olması halinde kendi hayatının da tehlikeye gireceğini kabul etmiş oldu. Doğal olarak, yıllar geçtikçe arkadaş oldular ve bu alışkanlık yerleşti.

Bu da Enzo'nun kulak misafiri olmaya çalıştığı ve diğer her şeyde olduğu gibi bunda da berbat bir iş çıkardığı anlamına geliyor.

"Keyfine bak, Enzo." İçkilerimizi bardan alıp geri çekiliyorum ve Memphis'i kalabalık alandan uzaklaştırıyorum. Greer ve Cav de bizi takip ediyor.

"O bok çuvalını hiç sevmedim," diyor Cav, adam gereksiz yere dirsek atarak ilerlerken Enzo'nun kafasının arkasına doğru keskin bir bakış fırlatarak.

"Organizasyonda gerçekten üst düzey biri olamaz, değil mi? Adam sadece . . ewww," diye ekliyor Greer.

Cav ona bakıyor. "Muhtemelen burada konuşulacak en iyi şey değil, ne demek istediğimi anlıyorsanız." Sonra benim gözlerimle karşılaşıyor ve bu, eski alışkanlıkların zor öldüğünün kanıtı. Cav, bazı konuların toplum içinde asla gündeme gelmeyeceğini bilecek kadar ailede zaman geçirdi ve miras planlaması da bunlardan biri.

"Peki, bahsettiğin şu muhteşem hediye neydi?" Memphis bir profesyonel gibi konuyu değiştirir ve Greer boynunu bükerek kalabalığın üzerinden kapıya doğru bakar.

"Bir araba. Süper tatlı, bomba gibi bir araba. Ama henüz gelmediler. Onlara yemek ve pasta sonrası için çekim yapmalarını söyledik. Banner ve Logan'ın gittikleri her yere neredeyse geç kaldıkları düşünülürse, umarım burası boşalmadan önce gelirler."

"Ne tür bir araba?" İçimde yükselen kıskançlık duygusunu bastırmaya çalışarak soruyorum. Sadece bir koleksiyoncu olduğum için değil, sık kullanmadığım araçlara ayırabileceğim daha fazla yerim olsaydı, favorilerim olan birkaç araç yerine bir filom olurdu. Ama aynı zamanda Creighton ve Cav bana sormadan hediye birliktede aldıkları için. Benim de bu işe biraz para yatıracağımı biliyor olmalılar.

"Bir 1964 Ferrari 275 GTB. Bir usta tarafından tamamen restore edildi. Kırmızı ve şık, sadece fotoğraflarını gördüm ama yine de çok kıskandım," diyor Cav.

Cav'in omzunun üzerinden odayı taradığımda Creighton ve eşi Holly'nin hâlâ partiye katılanlar tarafından kuşatılmış olduğunu ve restoranın girişini zor geçebildiklerini görüyorum. Dom'a türünün tek örneği bir şey vermeleri için ısrar ederdi. Bu sadece Creighton'ın tarzı. Yıllardır sürdürdüğümüz dostluğu kaybettiğimiz için içime bir pişmanlık acısı daha saplanıyor.

Tüm bu süre boyunca kardeşi olduğumu hiç bilmiyordu. Bu bağı kaybetmenin etkisi şimdi zamanım ve bakış açım varken daha da büyük görünüyor.

Dom'un sesi kalabalığın arasından yükseliyor ve Creighton'ın adını söyleyerek ona doğru ilerliyor, herkese geri çekilmelerini ve oğlunun kapıdan girmesine izin vermelerini söylüyor.

Onun oğlu. Cav ve ben ikinci planda kalırken, onun herkesin önünde sahiplendiği kişi.

Daha önce hiç umursamamıştım. Annem beni çok iyi eğitmişti. *"Dom'u mutlu etmek için her zaman elinden geleni yap. Önemli olan tek şey bu."*

Ama artık yetişkin bir adamım ve beni umursamayan birini mutlu etmeye çalışmaktan bıktım.

"Kulağa inanılmaz geliyor," diyor Memphis yanımdan. "Sanırım onun da arabalarla ilgilenmesi mantıklı."

Ama Greer ve Cav benimle aynı yöne bakıyor, Dom'un Creighton'a sarılmasını ve sanki uzun zamandır kayıp olan oğlu geri dönmüş gibi onu alkışlamasını izliyorlar, oysa ben iki hafta önce öğle yemeği yediklerini biliyorum.

"Bu çok garip." Greer kocasının yanına kıvrılıyor. "Özür dilerim bebeğim. Neden başka kimseye değil de Crey'e karşı böyle olduğunu bilmiyorum." "Neyse ki Eden'a karşı da böyle," diyor Cav. "Aksi takdirde, Bishop onu görmek için New York'a dönmesine asla izin vermezdi."

Üvey kardeşimizden bahsettiğinde bakışlarımı *diğer* üvey kardeşime çeviriyorum. "Eden gerçekten geliyor mu? Belki de son anda fikirlerini değiştirmişlerdir diye düşünmüştüm."

New Orleans'ta kalmaya karar verdim. Bishop'ın şehri pek sevmediğini biliyorum."

Üvey kız kardeşimin kocası dev gibi bir adam, uzun saçlarını genellikle topuz yapıyor ve her tarafı mürekkeple kaplı; bunların bir kısmını dövme sanatçısı olmayı öğrenirken kendisi yapmış. Şimdi NOLA'da Voodoo Ink adlı bir yerde müthiş bir müşteri listesi var.

"Burada olacak," diyor Greer. "Holly ve Creighton'ın Nashville'de yaptıkları Rose'un vaftiz töreninden beri iletişim halindeyiz."

Creighton'la konuşabilmek için beş dakika boyunca yalvardığım ve hoş karşılanmadığım bir vaftiz töreni. En gurur duyduğum an değildi ama onu mahvedecek bir rakibin haberini almıştım.

Bir e-posta gönderebilir miydim? Tabii ki.

Mesaj atabilir ya da arayabilir miydim? Kesinlikle.

Bunun yerine, kendimi Tennessee'ye uçarken buldum ve davet edilmem gereken bir aile kutlamasına daldım - kovduğu yardımcısı olarak değil, sahip olduğunu bilmediği kardeşi olarak.

Konuşmamız kısa sürdü. Aile gününü bölmeye cüret ettiğim için kızgındı ve haklıydı da. Sonraki sözleri beni bir balık gibi avladı.

"Eğer bir daha bir aile toplantısında sözümü kesersen, öleceğini söylemek için bile olsa, seni bu lanet ülkeden demiryoluyla attırırım. Sen benim için zaten ölüsün, Cannon. Hainlere böyle olur."

Ona üzgün olduğumu söylemeden oradan ayrıldım. O zamandan beri ona söylemek istediğim tek şey buydu ama gururum beni susturdu.

Yanımdaki sıkılı yumruğuma narin bir dokunuş dolanıyor ve Memphis'in parmaklarını benimkilerin arasından geçirebilmesi için yumruğumu gevşetiyorum. Sahte kahverengi gözlerine bakıyorum ve destekleyici olmalarına rağmen keşke su rengini görebilseydim diyorum ama yine de gülümsüyorum. Zoraki bir gülümseme gibi başlıyor ama bir anda gerçek oluyor.

"Teşekkür ederim," diyorum ona, neden bu kadar minnettar olduğumu açıklamaya gerek duymadan. Anlıyor. Beni anlıyor.

Ve sonra Dom'un sesi diğerlerinininkini bastırıyor.

"Küçük kızım geri döndü!"

MEMPHIS

Dominic Casso'yu durduğu yerde şışleyebilirim. Tüm arkadaşlarının ve ailesinin önünde. Hemen hapse atılmam ya da daha büyük olasılıkla oracıkta vurularak öldürülmem hiç umurumda olmazdı. Çünkü yaşlı adamın çocuklarıyla ilgili her heyecanlı çıkışında Cannon bıçaklanmış gibi yanımda kaskatı kesiliyor.

Ne aşşğılık bir baba. Anlaşılan çocuklarına eşit davranması gerektiğini unutmuş.

Cannon ve üvey kardeşı Cav, görünüşe göre onları hiç umursamayan babanın minyon bir kadını kucaklayıp yarı yaşındaki bir adamın gücüyle yerden kaldırmasını izlerken küçük grubumuzdaki dördümüz de sessizliğe bürünüyoruz.

Greer nefesinin altından benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle "Siktiğimin siki," diye fısıldıyor.

Onunla göz göze geliyorum ve dayanışma içinde başımı sallıyorum. Ondan hoşlanıyorum. Onunla iyi anlaşacağımızı bilmek için hakkında başka bir şey bilmeme gerek yok.

Kardeşı Dom'un gözünde altın çocuk, kocası ise sonradan akla gelen biri.

Ne kadar adaletsiz değil mi?

Ama bir mafya babası septuajer kulübüne yeni katılmışken onu değiştirmeye çalışmanın pek bir faydası olacağını sanmıyorum. Bu yine de denemeyeceğim anlamına gelmiyor ve onun da aynısını yapacağına dair bir his var içimde.

"Araba teslimatının gecikmesini ve bu gece parlak yeni bir oyuncak almamasını uman başka kimse var mı?" Kendime çenemi kapatmam gerektiğini hatırlatmadan önce kelimeler ağzımdan çıkmıştı.

Neyse ki Cannon kolunu bana dolamadan önce elimi sıktı. O ve Cavanaugh Westman gülüyor, Greer da kıkırdıyor.

"Bu kesinlikle ayarlanabilir. Banner'ın tüm kirli sırlarını biliyorum ve şantaj yapmaktan çekinmem." Greer bana göz kırptıyor ve ben de fikrimi teyit ediyorum. -Ondan kesinlikle hoşlandım.

Cannon tekrar, "Seni görmek çok güzel Greer. New York seni özledi."

Uzanıp Cannon'ın omzunu kardeşçe bir hareketle itiyor. "Yani beni özledin ve bunu söyleyemeyecek kadar gururlusun."

"Hiç de gururlu değilim. Seni çok özledim. O zamandan beri hiçbir şey eskisi gibi olmadı." Cannon sözünü yarıda kesiyor çünkü odadaki fil tam yanımızda duruyor.

"Greer. Cav. Burada olduğunu umuyordum. Holly'yi görmeye gel. Seni çok özledi ve gelemeyeceğinden endişelendi."

Ünlü milyarder ve Cannon'ın eski en iyi arkadaşı ama hâlâ üvey kardeşi olan Creighton Karas birkaç adım ötemde duruyor ve içimde bir duygu seli kasırga gibi dönüyor. Sanki Cannon ve ben onun için tamamen görünmeziz.

Hayatım boyunca ne yapacağım konusunda hiç bu kadar kararsız kalmamıştım.

Greer kardeşine soruyor, "Crey, Drew'la tanıştın mı? Cannon'ın kız arkadaşı."

Koyu renk gözleri Cannon'ı tamamen atlayarak bana dikildi. Yüzü bomboş, hiçbir duygu belirtisi göstermiyor.

"Arkadaşlarına dikkat etmelisin." Ve sonra dönüp uzaklaştı.

Oh. Benim. Lanet olsun. Tanrım.

Yanımda, Cannon elini benimkinden çekip Creighton'ın peşinden iki adım atıyor ve Creighton kalabalığı yararak geçerken biri tarafından engelleniyor.

"Ne sikim bir herif," diyor Greer.

"Bebeğim-" Cav'in sesi endişe ve uyarı doludur.

Greer başını sallar. "Hayır. Bu yersizdi. Konuşup anlaşmaları gerek. Bu saçmalıktan bıktım. Cannon'ın yaptığı şeyi seçme şansı yoktu ve eğer Crey, Cannon onca yıl yanında çalışmasaydı bugün olduğu yerde olacağını düşünüyorsa, çıldırmış demektir."

Kalabalığın içinde tekrar Cannon'ı arıyorum, kısmen Creighton'a yetiştiğini ve şu anda kavga edeceklerini umuyorum ama o kadar şanslı değilim.

O gitti.

* * *

GREER ve kocası partide dolaşırken beni kibarca yanlarından ayrılmamaya davet ediyor ama Holly ve Cannon'la konuşacaklarını varsaydığım için

Creighton, saygıyla reddediyorum. Beni daha sonra bulacaklarına dair söz vererek yanımdan ayrılıyorlar ve Greer şehirden ayrılmadan önce akşam yemeği ve bir şeyler içmek için bir araya gelmemiz gerektiğinde ısrar ediyor. Ona bunu çok istediğimi söylüyorum ve bara geri dönmeden önce telefon numaralarımızı değiş tokuş ediyoruz.

Bu gece fazla içmeyi planlamıyorum ama ya bir içki daha içerek zamanımı dolduracağım ya da bir köşede takılıp terk edilmiş olmanın tuhaflığını hissetmiyormuş gibi yapacağım.

Ve beni rahatsız eden terk edilme kısmı değil. Hem de hiç. Eğer Cannon Creighton'ın peşinden gitmeseydi, onu y i n e de ona doğru iterdim. Bu ikisinin konuşmak ve baltaları gömmek için biraz zamana ihtiyacı olduğu açık. Umarım Greer'in dediği gibi bunu gerçek anlamda yapmazlar.

Barda, Boca'lı Benny gürültülü Hawaii gömleğiyle yanıma sokuldu. "Hey, güzel kız. Sana bir içki ısmarlamama ne dersin?"

Açık bar olduğu için son söylediğine gülüyor ama ben yine de kibarca sırtıyor ve başımı sallıyorum. Biraz zaman öldürmek için bir arkadaşına ihtiyacım olabilirdi.

"Çok memnun olurum efendim."

Başını sallıyor ve hala kenarlarda asılı duran gri parça hareketle birlikte dalgalanıyor. "Ben efendim değilim. Sadece Benny. Başka bir şey beni yaşı hissettiriyor ve bu saçmalığa inanmayı reddediyorum."

Adam bir günlükse yetmiş beş yaşında, hatta muhtemelen biraz daha yaşlı, ama ona soracak değilim.

"Tavrını sevdim, Benny. Bir süre uzak kaldıktan sonra New York'a dönmek nasıl bir duygu?"

Kuşatılmış barmenlere işaret ederken başını iki yana eğiyor. Biraz zaman alacağını bildiğimden, etekli popomu bir tabureye kaydırarak gelecek sohbeta hazırlanıyorum ve Benny de aynısını yapıyor.

"Her şey çok değişmiş. Burada olduğunu hatırladığım binalar gitmiş ve yerlerine yeni bir şeylerin iskeletleri gelmiş. İnsanların telefonlarına bakarak yürümediği eski günleri özlüyorum. Gerçek New Yorklular gibi kaldırıma bakıyorlardı, bilerek göz temasından kaçınıyorlardı ama en azından dikkatsiz oldukları için size çarpmıyorlardı."

Gülmekten kendimi alamıyorum çünkü gerçek bu. Işık yandığında yaya geçidine adım atan bir kadına neredeyse bir taksinin çarptığını görüyordum, çünkü telefonuna bakmakla o kadar meşguldü ki fark edemedi.

"Belki de bu, en güçlü olanın hayatta kalmasının yeni bir versiyonudur, ancak bu sefer sadece farkında olanlar hayatta kalıyor ve farkında olmayanlar kendilerini gen

Havuz."

Benny'nin kahkahası buruşan bir bakkal çuvalı gibi ses çıkarıyor ve hemen ardından bir ciğerini öksürmeye başlıyor. Barın üzerindeki düzenden bir *Dom* 30. kez 40 yaşına giriyor su şişesi alıyorum, kapağını açıyorum ve önüne koyuyorum.

"Teşekkürler, güzelim." Yaşlı adam cebinden çıkardığı bir mendille ağzını siliyor ve mendili katlayıp bir kenara koymadan önce üzerindeki kan lekesini kaçırmıyorum.

Lanet olsun. Bu hiç iyi değil.

Şişeden bir yudum aldı ve iğrenmiş bir yüz ifadesi takındı.

"Suda bir sorun mu var?" Acaba ona bozuk bir su mu verdim diye merak ederek soruyorum.

"İçinde viski yok. Sorun da bu zaten."

Bu sefer gülümsüyorum ve kıkırdıyorum. "Yolunda giden bir adam gibi konuşuyorsun."

"Hepimiz öyleyiz. Ama bazen, eğer doğru kadın karşımıza çıkarsa, değişime yer açarız." Bana düşünceli bir bakış fırlatıyor ve o anda beni bilerek aradığını anlıyorum.

"Aklında bir şey varmış gibi konuşuyorsun, Benny. Anlat bakalım.

Ben."

Dişleri takma olabilir ama sırtışı gerçek. "Açık sözlüsün. Bunu seviyorum. bir kadında. Cannon'ın sana nasıl bağlandığını anlıyorum."

"Beni de ondan uzak durmam için uyaracak mısın? Çünkü bunun için artık çok geç."

Bir anda Benny'nin tüm yüzü soğuk, sert bir maskeye dönüşüyor ve sanki başka bir insana bakıyor gibiyim.

"Oğluma karşı kötü bir niyetin varsa, asla çok geç değildir. Özel bir cehennem yaşadı. Asla kendi kimliğine sahip olamadı. Hep emirleri uyguladı. Şimdiye kadar ufukta özgürlük yoktu ve ona prens gibi davranmayacak bir kadın tarafından emilmesine izin vermeyeceğim. Önce onu yerin dibine sokacağım."

Vücudumun her bir santimetresi ürperiyor. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Göğsümden soğuk terler boşanıyor.

Benny iyi vakit geçiren biri değildi. Benny bir katildi.

Bunu nasıl bildiğimi bilmiyorum ama iliklerime kadar hissediyorum.

Belli belirsiz "Önce onu toprağa gömeceğim" demiş olsa da, benden bahsediyor. Kan kusan ve muhtemelen bu gezegende kaç günü kaldığını bilen bu yaşlı adam beni öldürmekle tehdit ediyor ve ciddi.

Eğer Cannon'la nasıl başladığımızı bilseydi, muhtemelen beni burada, hiçbir şey görmediklerini, benimle hiç tanışmadıklarını ve birbirlerine mazeret gösterdiklerini söyleyecek olan bir restoran dolusu tanıgın önünde öldürürdü. *Maıya harika değil mi?*

Şu anda iki seçeneğim var. Ya kaçacağım ya da onunla yüzleşip müttefikim olmasını sağlayacağım. *Tanrı biliyor ya, bir tane işime yarayabilir.*

Taburede daha dik oturarak onun soluk bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Onu senden önce toprağa gömerdim, Benny."

Yüzündeki katil maskesi sanki hiç orada olmamış gibi kayboluyor. Bir kez daha, neşeli yaşlı bir adam yanımdaki tabureye oturuyor ve dudakları ukala bir sırıtışla kıvrılıyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Senden hoşlanıyorum, Drew. Ve inan bana, senin gibi genç ve hayat dolu güzel bir çiçeği kesmek zorunda kalmaktan nefret ederim, ama mecbur kalırsam keserim."

Daha önce hissettiğim o ürpertiler? İntikam duygusuyla geri döndüler. Yüzünde bir gülümsemeyle bana bu sözü vermesindeki bir şey, bir katilin boş maskesinden bile daha rahatsız edici.

"Ben de bundan gerçekten nefret ederim. Özellikle de Cannon'a aşık olduğum ve onun için sadece en iyisini istediğim için."

Barmen sonunda önümüzde durdu ve Benny sek bir viski sipariş edip bana işaret etti.

"Ben de aynısından alayım."

Barmen tekrar gözden kaybolurken Benny'nin ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrılıyor.

"Ne?" Ona gülümseyerek soruyorum.

"Sende bir şeyler var. Özellikle de gözlerini kırptığında gözlerinin turkuaza dönüşmesi."

Lanet olsun. Renkli lens taktığımı biliyor. Görünüşe göre bara sığınmak berbat bir karardı. Aslında benim bu partiye gelmem bir numaralı yanlış karardı.

"Neden kendini saklıyorsun, evlat? Cannon bunu biliyor mu?"

Başımı salladım. "Evet. Her şeyi biliyor."

"Güzel, çünkü-"

"Çünkü beni öldürmek zorunda kalmaktan nefret edersin."

"Birinde anladım." Bakışlarını bana dikeyor ve tuhaf bir istekte bulunuyor. "Şu lense bir saniyeliğine çekebilir misin? Gözlerinin gerçek rengini görmek istiyorum."

Neden ona şaka yaptığımı bilmiyorum ama orta parmağımı **k o n t a ğ ı n** üzerine koyup bir saniyeliğine yana doğru kaydırıyorum ve sonra tekrar yerine oturana kadar birkaç kez göz kırparak yerine bırakıyorum.

"Lanet o l s u n . Yirmi beş yıldır bu renk göz görmedim. Ve sadece bir kadında."

Kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyor ve uzuvlarım ağırlaşıyor, sanki vücudum bir şeylerin yaklaştığını biliyor gibi, ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikrim olmasa da. "Hangi kadın üzerine?"

Barmen geri dönüyor ve içkilerimizi barda bize doğru uzatıyor.

Benny, bakışlarımla bir kez daha buluşmadan önce bronzlaşmış ve yaşlılık lekeleri olan pençesini viski bardağına doluyor. "Ölü biri."

CANNON

"Ne zaman şapkanı ringe atacaksın ve Dom çekildiğinde Enzo'ya gerçek bir **r a k i p** olacaksın?"

Görünüşe göre gecenin sorusu buydu. Önce Creighton'ın peşinden giderken yoluma çıkan Junior Gallo'dan, sonra da tuvalette işerken beni bulan Paulie Salerno'dan.

Tek istediğim Memphis'e dönmek, onun iyi olduğundan emin olmak ve Creighton'ı uzun zamandır yapmamız gereken İsa'ya gel konuşmasını yapmaya zorlamak.

Ama tabii ki ne istediğimin bir önemi yok.

Bu saçmalıktan bıktım usandım. Belki de herkesin sonunda *benim* ne istediğime önem vermesini sağlamak amacıyla ailenin başına geçmeliyim.

Yukarı On'u yönetmek için tekrar bir araya geldiğimden beri, *içinde* olmadığım ama aynı zamanda *dışında* da olmadığım bir belirsizlik aşamasındayım, çünkü en büyük yasal Casso nakit ineğinin başındayım.

Yine de kimse bana nasıl *d a v r a n a c a ğ ı n ı* bilmiyor ve Dom'un herkesin önünde kabul etmediği piç çocuk muamelesi yapıyorlar, bu da beni meraklı sorular için adil bir oyun haline getiriyor. Benden bu kadar.

"Ben kendimin adamıyım Paulie. Zamanı geldiğinde ne istersem onu yaparım."

Paulie dağıtıcıdan bir kâğıt havlu çıkarıp bana bakıyor. "Sen kendi adamın değilsin. Hiçbir zaman da olmadın. Her zaman krala hesap verdin ve kontrolü ele almadığın sürece de vereceksin." Bunları bir nedeni olmadan söylemesine imkan yok.

Banyoda konuşmamıza kulak misafiri olacak başka kimse olmadığından emin olmak için ahşap kabinlere doğru yürüyorum ve iki kapıyı da tokatlayarak açıyorum, ama temiz olduğumuzu görsem bile fazla bir şey söylemeyeceğim. Andre'nin tuvaletlere dinleme cihazı yerleştirmiş olma ihtimali var. Aslında çok büyük bir ihtimal.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup Paulie'nin karşısına geçiyorum. "Senin amacın ne? Sen ve Junior buraya gelmeden önce bu konuyu konuştunuz mu? İkiniz de cevap vermekte zorlanıyorsunuz. Madem Enzo'nun gitmesini bu kadar çok istiyorsunuz, neden ikiniz de kontrolü ele almaya çalışmıyorsunuz?"

Paulie'nin çenesi bir o yana bir bu yana kayarken, birkaç yıldır kaptan olduğunu ama nedense Dom'un Enzo'yu ona tercih ettiğini hatırlıyorum. Paulie ayrıca birinin kendisiyle bu şekilde konuşmasına da alışık değil, tabii bu kişi Dom değilse.

"Dom kendi kanının yönetimi ele geçirmesini istiyor."

Ona bakıyorum, parçaları birleştirmeye çalışırken hızla gözlerimi kırptırıyorum.

İmkânı yok.

"Bana Enzo'nun da Dom'un piçi olduğunu mu söylüyorsun?"

Paulie'nin paranoyası yüzünden gözleri kapıya kayıyor, sanki az önce söylediklerimin şeytanı çağıracağından korkuyor.

"Dom'un değil. Sanırım hepimiz onun tohumlarını yeterince uzağa saçtığı konusunda hemfikiriz."

Sabrım tükeniyor. "O zaman kan hakkında ne diyorsun? Enzo'nun akrabalığı falan yok."

Paulie yaklaşıyor ve başparmağıyla burnunu bir kez daha silerek kıpırdanıyor. "Enzo öyle olduğunu söylüyor. Dom'un yeğeni olduğunu kanıtlayan bir DNA testi varmış."

Ne oluyor lan? "Testi ne zaman yaptırdı ve benim bundan nasıl haberim olmadı?"

"Sence neden Enzo'ya yaptırdı?" Paulie, sözlerinin altında kişisel hayal kırıklığının yattığını söylüyor. "Hatırladığım kadarıyla o zamanlar Dom'un kararlarından haberdar değildin. Ya da şimdi."

"Benimle dalga geçiyor olmalısın. *Bu* yüzden mi o salak Dom'un iki numarası oldu? Enzo'nun muhtemelen sahtesini yapması için birine para ödeyecek kadar akıllı olduğu bir DNA testi yüzünden mi?" Başımı sallıyorum ve bana söylediklerini değerlendiriyorum. "Dom'un bir kız kardeşi vardı. *Ölene kadar lanet bir rahibeydi.* Enzo, Dom'un bir çocuğu olduğuna nasıl inandı?"

Paulie'nin gümüş tonlarındaki kara kaşları saç çizgisine kadar yükseliyor. "Görünüşe göre, ailesinin yoluna çıktığı için manastıra katılmış ve bebeği evlatlık verdiği için kimsenin bundan haberi olmamış. Enzo o bebeğin kendisi olduğunu iddia ediyor."

"Lanet olsun. Bu her şeyi değiştirir."

Paulie yavaşça başını sallar. "Kesinlikle öyle, işte bu yüzden adamımız olduğunu bilmemiz gerekiyor. Çünkü Cav ve Creighton'ın seninle birlikte olma ihtimali yok."

organizasyonu yönetmek için hayatlarını bırakıp gidecekler. Kimse bir kadının peşinden gitmez, yani Eden yok. Geriye sen ve Enzo kalıyor. Ve sanırım hepimiz besin zincirinin tepesinde kimin olmasını tercih edeceğimizi biliyoruz." Paulie derin bir nefes çekiyor ve aynı yavaşlıkta bırakıyor. "Enzo hepimizin ölümüne neden olur. Bunu sen bile görüyorsun."

Gerçek bu. Enzo'nun bizim ve muhtemelen tüm Casso adının ölümü olacağından hiç şüphem yok, özellikle de Dom Rossettilerle savaşa gireceğimizi ilan ettiğinden beri. Enzo sırf bir şeyi kanıtlamak için GTR'ın babasını öldürmek için ağzından köpükler saçıyor.

Ve işte tam da o zaman kıyamet kopacaktı.

"Lanet olsun," diyorum tekrar, lavaboya yaslanmak için dönüyorum. Yansımama bakıyorum. Her gün gördüğüm aynı yüz, ama şimdi cevaplamam gereken başka bir soru var.

Karşımda bir gangster mi var, yoksa hâlâ yapabiliyorken ailesiyle bağlarını tamamen koparması gereken bir iş adamı mı?

Paulie yanıma geldi ve omzuma vurdu. "Bunu bir düşün, Cannon. Seni destekleyeceğiz. Sana saygı duyacağız. Seni takip edeceğiz. Bizi yeni bir seviyeye taşıyabilirsin. Bazı önemsiz şeylerden kurtulabiliriz. Yasal bir iş yapabilir miyim bilmiyorum ama bizi o yöne götürmek istersen bir şans veririm ve itiraz etmem." Bakışları aynada benimkilerle buluşuyor.

"Bunun için teşekkürler, dostum."

"Düşünmen gereken çok şey var. Bil ki burada söz konusu olan sadece senin hayatın değil. Benny gibi Boca'da emekli olacak kadar uzun yaşamak istiyorum. Bunun gerçekleşmesi için tek umudum sensin."

Geri çekilip partiye dönüyor ve beni tezgâha yaslanmış, nadir bir sessizlik dakikası boyunca berbat düşüncelerimi toplarken bırakıyor.

En azından banyo büyük ölçüde sessiz. Zihnim bir isyan alanı.

Ne yapacağım ben şimdi?

Banyonun kapısı açılıyor ve şu anda görmek istediğim son kişi içeri giriyor.
Enzo.

Siyah-beyaz lekeli tezgahı itiyorum ve o işlemek için pisuvara dönerken ben de kağıt havlu dispenserine doğru adım atıyorum.

Ona söyleyecek hiçbir şeyim olmadığına karar vererek kapıya yöneliyorum. Elim kapı tokmağına değer değmez Enzo sessizliği bozuyor.

"Paulie ve Junior'ın ne istediği umurumda değil. Bu aile benim. Onu benden almana izin vermeden önce seni öldürürüm."

"Git kendini becer, Enzo." Kapıyı çekip açıyorum ve Dom'un içine doğru adım atarken arkamdan çarparak kapanmasına izin veriyorum.

"Bir sorun mu var?" diye soruyor babam ve ben yolundan çekiliyorum. "Bir şey yok."

Koyu renk gözleri üzerimde keskinleşiyor ve söylediklerimin tek kelimesine bile inanmadığını biliyorum.

"Bu gece konuşulanları duyuyorum. Çok fazla konuşma."

Omuz silkiyorum ve ceketimi düzeltiyorum. "Ne hakkında?" Aptal rolü oynamak benden beklediği bir rol.

"Lanet olası doğum günümde olmaması gereken konuşmalar. Ama Pazartesi, sen ve ben oturacağız. Gelecek hakkında konuşacağız. Tüm hayatımı bir şeyler inşa etmek için harcamadım ki şimdi başkalarının benim kararlarımı vermesine izin vereyim. Anladın mı beni?"

Evet, efendim, anlıyorum yanıtını beklediğini biliyorum ama ona bunu vermeyeceğim. Bu gece olmaz. Doğum günü olması umurumda değil.

"Pazartesi o zaman. İzninizle, kadını bulmam gerek."

Dom'un ifadesi ürpertici bir bakışa dönüşüyor. "Evet, Drew gülüyor. Onunla ne halt ettiğini biliyor olsan iyi edersin çünkü o iyi bir parça ve başına kötü bir şey gelmesini istemem."

Önümdeki adam dışında her şey düşüyor. Oda sessizleşiyor. Partiye katılan herkes ortadan kayboldu. Sadece ben, Dom ve odada asılı duran Memphis'e karşı belirsiz tehdidi. Kabul edemeyeceğim bir tehdit.

Bakışlarını yüz ifademde hiçbir saygısızlık olmadan karşılıyorum. Paulie'nin söyledikleri ne olursa olsun, önemli olduğunda ben kendimin adamıyım. Ve kimsenin Memphis'e dokunmasına izin vermeyeceğim.

Sesimi alçaltıyorum ama her kelimenin net çıktığından emin oluyorum. "Eğer senin emrinle ona bir şey olursa, seni kendim emekli ederim."

Dom'un bakışlarında bir şey kıvılcımlanıyor ve bunun öldürücü bir öfke olma ihtimali var. Ya da saygı da olabilir. Şu anda Memphis'in yasak bölge olduğunu ona bildirmekten başka hiçbir şey umurumda değil.

"Seni iyi kandırmış." Eli Paulie'ninki gibi omzuma iniyor ama Dom ne demek istediğini anlatmak için sertçe sıkıyor. "Benimle bir daha asla böyle konuşma yoksa bedelini ödersin *evlat*."

MEMPHIS

"*Ölü bir kadın.*"

Başka bir insanda hiç görmediğim renkteki gözlerim, emekli bir mafya tetikçisinin yirmi beş yıl önce ölmüş bir kadında hatırladıklarıyla mükemmel bir uyum içinde.

Bu vahiy beni sersemletti.

Hayatım boyunca kahverengi gözlü babamın nasıl olup da kahverengi gözleri olmayan bir kızı olduğunu merak ettim ama bunu hep gizemli biyolojik anneme bağladım. Yoğun merakıma rağmen babamın istekleri nedeniyle hiç aramadığım annem. Ama ya . . .

Hayır. Bu imkansız. Yine de içimdeki muhabirin daha fazla bilgiye ihtiyacı var. "Adı neydi?"

Benny viskisini yudumlarken bir yandan da yüzümü inceliyor, kendi cevaplarını arıyor. "Neden bilmek istiyorsun?"

Çok fazla şey belli etmek istemediğim için koltuğumda rahatça kayıyorum ve kadehimi dudaklarıma götürüyorum. "Uzun boylu, esmer ve yakışıklı bir adam sana seninki gibi gözleri sadece bir kadında gördüğünü söylese bilmek istemez miydin?" Dalkavukluk beni her yere götüremeyebilir ama umarım şu anda sahip olduğumdan daha fazlasını, yani sadece cevaplanmamış sorulara sahip olmamı sağlar.

"Yeterince adil, ama sadece güzel bir kadın sorduğu için. Adı Regina'ydı ve çok güzeldi. Uzun siyah saçları, delici turkuaz gözleri vardı. Eğer saçlarını siyaha boyar ve lenslerini çıkarırsan, kardeş olabilirdiniz. Senin şu anki yaşından fazla yaşamadı. Gerçekten üzücü bir hikaye."

Saçımı siyaha boyasaydım...

Bu söz karşısında kulaklarımda kan uğulduyor. Peruk taktığımı fark etmediği için mutlu olmalıyım ama gerçek beni görebilmesi için parmaklarım peruğu koparmak için kaşınıyor. Biyolojik annemi hiç tanımamış olan beni.

Ama babam her zaman New York'ta bir daire tuttu.

Bu devam etmek için çok az, ama daha önce hiç sahip olmadığım kadar fazla. Beynimden milyonlarca soru geçiyor ama ben sadece bir tane soruyorum.

"Nasıl öldü?"

Benny öksürüyor ve mendiliyle ağzını tekrar siliyor. Mendili yeniden katlayıp saklayana kadar cevap vermiyor. "Öldürüldü."

Kalbim her zamankinden daha sert çarpıyor, her atış göğsüme çıplak bir yumruk gibi çarpıyor. Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama Greer'in neşeli sesi beni durduruyor ve minnettar mı yoksa kızgın mı olduğumu bilemiyorum.

"Drew! Nereye kaybolduğunu merak ediyordum. Seni tanıştırmak istediğim biri var."

Benny'nin bakışlarını kırıp Greer'e bakıyorum ama yüzü sesiyle uyuşmuyor. İfadesi endişeyle kaplı ve beni kurtarmaya çalışıp çalışmadığını merak ediyorum. *Kurtarılmak istiyor muyum?*

Parlak bakışları benden Benny'ye sıçırıyor. "Ah, özür dilerim. Bölmek istemezdim."

"Sorun değil, tatlım. Sadece eski tarih hakkında konuşuyorduk. Eminim yetenekli baldızınla tanışmayı tercih eder. Bayan Süperstar Dom'a 'Mutlu Yıllar' şarkısını söylemezse hepimiz büyük hayal kırıklığına uğrayacağız." Sanki gerçekten sudan daha kolay içiliyormuş gibi içkisini yudumluyor.

Döndüğümde country müziğin en gözde yıldızlarından Holly Wix'in Greer'in yanında durduğunu görüyorum.

Nasıl oldu da onu daha önce fark etmedim? Doğru ya, sinir krizi geçiriyordum ve Benny'nin biyolojik annemin kim olduğunu bilip bilmediğini ve *belki de öldürülen bir kadın olabileceğini* merak ediyordum.

Çocukluğumdan beri geliştirdiğim bölümlere ayırma becerimi kullanarak sorularımı bir kutuya tıkıyorum, bar taburesinden kalkıyorum ve Creighton Karas'la birlikte restorana gelen muhteşem esmere elimi uzatıyorum.

"Benim için bir zevk. Müziğinizin büyük bir hayranıyım. Sizi bir keresinde Los Angeles'ta bir konserde izlemiştim. İnanılmazdınız." Kelimelerim, hissettiğim gibi dağınık değil de tutarlı çıktığı için şükrediyorum.

Holly elimi tutmak yerine iki kolunu birden uzatıp bana doluyor. "Aman Tanrım, Cannon sonunda huysuz kıçını idare edebilecek birini bulduğu için çok minnettarım. Ailemize hoş geldin. Seni çok uzun zamandır bekliyorduk."

Narenciye ve güneş ışığı kokusu etrafımı sarıyor, ürpertiye kovalıyor. Omzunun üzerinden Benny bana bir çene hareketi yapıyor, içkisiyle birlikte taburesinden kayıyor ve kalabalığın içinde kayboluyor.

Yürütmeyi durdurma kararı mı aldım yoksa hayati bir şey öğrenme şansımı mı kaybettim emin değilim ama şu anda bunu düşünecek vaktim yok.

"Teşekkür ederim," diyorum kelimeleri bulmakta zorlanarak.

Greer gülümsüyor ve gülüyor, Holly'nin beni kucakladığını görmekten mutlu olduğu belli. "Ah, kızım, bana teşekkür etme," diyor Holly kolları etrafımdan çözülürken

ve o da geri adım attı. "Greer bana senden bahsettiğinde duyduğuma çok sevindim. Yıllardır bu anı bekliyordum. Haberin bile yok."

Greer sesinde umutla, "Belki şimdi sonunda barışıp kankalıklarını geri kazanabilirler," diye ekliyor. "Her ne kadar inkâr etse de Creighton'ın Cannon'ı kayıp bir uzuv gibi özlediğini biliyorum."

"Elbette özlüyor. Crey'in Cannon'ı arayıp bir şey söylemek için kaç kez telefonunu eline aldığını ve sonra numarasını sildiğini fark edince bıraktığını biliyor musun? Ayrılık acısı çeken bir genç kızdan daha kötü." Holly başını sallıyor ve koyu renk dalgaları omuzlarının etrafında dans ediyor.

Gerçekte televizyondakinden bile daha güzel ve bu kesinlikle bir sürpriz. Hayatımda pek çok ünlü insanla tanıştım ve onları kameraya hazırlayan ağır makyaj katmanları olmadan her zaman farklı görünüyorlar.

"Crey'den bahsetmişken, nerede o?" Greer dönüp restoranı tarayarak soruyor.

Aynı anda, gümüş çatal bıçak takımı bir yerde bir bardağın üzerinde şingirdiyor. Sohbetin **u ğ u l t u s u** azalırken, tüm kafalar kaynağı bulmak için dönüyor.

Bu Dom'dur. Akşam yemeği için kurulmuş, her biri yaklaşık on metre uzunluğunda, etrafta dolaşan ve ayaküstü sohbet eden elli kadar kişiyi ağırlayacak kadar geniş dört masadan birinde durmaktadır.

Oda sessizleştğinde ve herkesin dikkatini çektiğinde, tebaasını inceleyen bir kral gibi yüzüne bir gülümseme yayılıyor, sanırım o da böyle hissediyor. Burada o bir tanrı. Kimse ondan üstün değil. Her konuda son söz onun kararı. Yıllarca böyle bir güce sahip olmanın bir insanın aklını başından alıp almayacağını merak etmek gerekir ve Dom'un hiçbir şeyi umursamadığına bakılırsa, kesinlikle aldığını düşünmek zorundayım.

"Ailem ve dostlarım, bu akşam geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Sanırım birçoğunuz bu doğum gününü görece kadar yaşayacağımdan şüphe ediyordu ama yanıldığınızı kanıtladığım için mutluyum."

Herkes Dom'un sözlerine gülerken, bakışlarım kalabalığın üzerinde gezinerek Cannon'ı bulmaya çalışıyor ve onu çıkışa yakın bir yerde görüyorum. Creighton'dan bir düzine metre uzakta ama diğer adamın sırtı Cannon'a dönük.

Keşke onlar için bir şeyleri düzeltebilseydim. Greer ve Holly'yi dinledikten sonra, arkadaşlıklarındaki kırılmanın onarılmasının çok önemli olduğuna her zamankinden daha fazla ikna oldum.

"Şimdi lütfen oturun, yiyin ve için çünkü yeni bir dönemin eşiğindeyiz. Bir dahaki sefere bir araya geldiğimizde gelecekle ilgili planlarımı paylaşacağım. Ama bu gece, bu gece *kutluyoruz!*" Dom kadehini havaya kaldırıyor ve kalabalık da alkışlayarak aynısını yapıyor.

Biri "Salud" diye sesleniyor ve herkes bir yudum alıp yerlerine oturmak için birbirlerinin etrafında manevra yapmadan önce bunu haykırıyor.

Greer'in kocası Cav yanıma geliyor ve başını öne eğiyor ama benim duyabileceğim kadar yüksek sesle konuşuyor. "Dom onun masasına oturmamızı istiyor. Sen, ben, Eden, Bishop, Holly ve Creighton."

"Ama ne hakkında-" Greer bana bir bakış fırlattı ve ne düşündüğünü biliyorum. *Cannon*, bir kez daha dışlanan oğul.

Onun diğerleriyle birlikte oturamayacağı düşüncesi kalbimi sıkıştırıyor. Tek gayrimeşru çocuk o değil ki. *Hepsi* gayrimeşru.

Göğsümdeki acının canı cehenneme. Karnımda öfkeden doğan bir ateş tutuşuyor ve Dom'a doğru yürüyüp Cannon'a böyle davranarak bir pislik olduğunu söylemek istiyorum. Eğer Cannon'a saygı duyamıyor ve ona diğer çocuklarıyla eşit davranamıyorsa, o zaman Dom, **C a n n o n**'un Yukarı On gibi önemli bir şeyi yönetmesini hak etmiyor demektir.

Benim param var. Cannon'ın da parası var. Kendi kulübümüzü açabiliriz. Dom'un ve saltanatının canı cehenneme. Hayatımın geri kalanını Cannon'ın bu lanet olası odadaki herkes için en önemli kişi olması gerekirken önemsizmiş gibi görmezden gelinmesini izleyerek geçirmeyeceğim.

Vay be. Oraya gittim.

Hayatımın geri kalanı. Cannon'ı o kadar uzun süre yanımda istiyorum. Bunun farkına varmak korkutucu olmalı. Korkutucu. Dehşet verici.

Ama öyle değil. Sadece *doğru* hissettiriyor.

Düşüncelerim göz önüne alındığında, kendimi toparlamam için bir an bile geçmeden adamın kendisinin yanımda durması mantıklı geliyor. Yüzüne bakıyorum, bu gece normalden daha yeşil olan ela gözlerinin her varyasyonunu not ediyorum.

"İstersen gidebiliriz," diyorum ona.

Cannon'ın yüz ifadesi şaşkınlıkla buruşurken kolunu bana doluyor ve avucunu sırtımın küçük kısmına koyuyor. "Gitmek istiyor musun?"

"Dom seni tüm üvey kardeşlerinle aynı masaya oturtmayacaksa, evet, istiyorum. Çünkü bu saçmalık." Ses tonumdaki öfke yüksek ve net bir şekilde ortaya çıkıyor. "Sana böyle davranmasına izin vermeyeceğim. Bugün olmaz. Bir daha asla."

Yüz ifadesi bir gülümsemeyle yumuşuyor ve bu gülümseme tüm yüzünü değiştiriyor. "Bu konuda benim için savaşmaya hazır bir öfke gibi görünüyorsun."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Senin için hemen hemen her konuda savaşa girerim. Sen benim adamımsın, Cannon. Buna seyirci kalmayacağım ve onun-"

"Cannon."

Dom'un sesi tiradımı böldü ve bir sonraki sözlerinin onu öldürmek istememe neden olmayacağını umarak sustum.

"Gel aileyle otur."

İçimi bir rahatlama kapladı. *Tanrı'ya şükür.*

"Emin misin?" Cannon yanımda sertleşiyor. Bunu ne kadar çok istediğini tahmin edebiliyorum. Bunun onun için ne kadar önemli olduğunu.

Dom yanındaki son iki boş koltuğa el sallıyor. "Ait olduğun yer orası. Hadi gelin. Yemek bir dakika içinde hazır olur."

Böylece kendimi Holly Wix'in uzun masasının karşısında, Cannon yanımda otururken buldum.

Mutfağın kapıları açıldı ve garsonlar salatalarla dolu ağır tepsiler taşıyarak bir sıra halinde dışarı çıktılar.

Masanın iki yanını da tarıyorum ama Creighton'dan iz yok. Holly de oturduğu yerde kıpırdanıyor, kocasını arıyor. Önüme bir salata konur konmaz, uzun boylu, siyah saçlı adam karısının yanında belirliyor, eli Cannon'ın karşısındaki sandalyenin arkasında.

İki adam birbirlerine bakarken tüm vücudum hareketsiz kalıyor.

"Crey, otur. Yemeğini ye." Holly'nin sesi Güneyli aksanından bir parça taşıyor, bu da onu lirik ve tatlı kılıyor, ama kocası eski en iyi arkadaşına bakarken mermer bir blok gibi hareketsiz duruyor.

Parmak eklemleri beyazlaşır ve odadaki herkes nefesini tutmuş gibi görünür.

CANNON

Daha ergenlik çağındayken biriyle arkadaş olmanız emredildiğinde, bu bir iş değildir. Bu sizin hayatınızdır.

Creighton Karas'ı yirmi yılı aşkın süredir tanıyorum ve ona bir kez bile kardeş olduğumuzu söylemedim.

Asla. Bir kere bile.

Ama o bana bakarken, yüz hatlarında düzinelerce duygu uçuşurken, bunların başında öfke ve ihanet gelirken, aramızdaki uçurumdan bıktım. Herkesin bizi bir dövüş kartındaki ana olaymışız gibi izlemesi umurumda değil. Söylemem gerekeni söylüyorum, çünkü kelimeleri tutmaktan yoruldum.

"Üzgün değilim Crey. Her şeyi tekrar yapardım. O yirmi küsur yılı hiçbir şeye değişmem. İstersen hayatının sonuna kadar benden nefret edebilirsin ama ben yine olsa yine yaparım."

Creighton'ın yüzü bir anda duygudan yoksun, kibar bir maskeye dönüşür, sandalyesini çeker, takım elbise ceketinin düğmelerini açar ve oturur. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diyor ve Holly'ye bir şeyler söylemek için dönerek beni dışarıda bırakıyor.

Yanımda Memphis elini dizime koyup destek olmak için sıkıyor ve ben masayı devirip onu benimle konuşmaya zorlamak istiyorum. Ama Creighton Karas'ın ne kadar soğuk ve sert olabileceğini herkesten iyi biliyorum. Onun da benim gibi duygularını bir zindana kapatarak büyümekten başka şansı yoktu.

Aynı şekilde yetiştirilmemiş olabiliriz - ben Dom'un cömertlikle ilgili sonradan düşündükleriyle, o ise zengin akrabalarıyla lüksün kucağında - ama ikimiz de bizi bugün olduğumuz adamlara dönüştüren duygusal terörizmi yaşadık.

Masanın diğer ucundan Eden bana gülümseyerek el sallıyor. *Kardeşlerimin en az üçte ikisi var olduğum için mutlu.* Kendime bunun benim için yeterli olduğunu söylüyorum ama saçmaladığımı biliyorum.

Çünkü şu anda Creighton'a daha önce hiç olmadığım kadar ihtiyacım var. Enzo ve Creighton'la olan bu lanet karmaşa hakkında başka kiminle konuşabilirim?

Dom bizden birinin ailenin başına geçmesini mi istiyor? Kimse beni Creighton'dan daha iyi tanıyamaz. Kimse içinde bulunduğum durumu onun kadar iyi anlayamaz.

Ve yine de, tavsiyesini her şeyden çok istediğim kişi, emirlere uyduğum için bana tamamen kapalı.

Emirlere uymaktan bıktım.

Bu gece, yönetimi devralmadığım sürece kendi kendimin adamı olamayacağıma dair tüm bu yorumlarla birlikte, kararımın kolaylaşmak yerine zorlaştığını görüyorum.

Çekip gidebilir miyim ve her şeyi Enzo'ya bırakabilir miyim? Kaptanlar onu desteklemezse, nasıl liderlik edebilir ki?

Yapamayacağını ve içlerinden birinin onun yerine geçmek için ayaklanacağını düşünmeyi çok isterdim ama durumun böyle olmadığını biliyorum. Enzo gücü kazandığı kadar çabuk kaybetme riskine girmez. Hayır, hakimiyet gösterisi yapardı. Kanlı bir gösteri. Tüm muhaliflerini idam etmek ve liderlik hakkını sorgulayan herkese meydan okumak gibi.

Ve bu dünyada, erkekler bunu takip eder.

Salatamı yerken Dom'un bakışları üzerimde ve kafamın içine girmek istediğini biliyorum. Ona *bunu istemediğimi* söylesem ne derdi?

Bana anında sırtını dönerdi. *Öyle değil mi?* Ve neden umurumda olsun ki? Ben yetişkin bir adamım ve babamın onayına ihtiyacım yok.

Ama yine de içimden bir ses başka bir soru soruyor. *Ama sonunda onların saygısını kazanmak iyi hissettirmez miydi?*

Yıllardır besin zincirinin en altında yer alıyorum. Kimse benimle ne yapacağını bilmiyor. Bir kez olsun, herkesin tam olarak nerede durduğumu ve sadakatlerinin nereye ait olduğunu bilmesi gerçekten çok güzel olurdu.

Memphis'in elini masanın altında buldum ve parmaklarımızı birbirine doladım. *Ama bunu ona yapabilir miydim?* O bir gangsterin karısı olmak için yaratılmamış. *Karısı.*

Yemek boyunca bu kelime zihnimde yankılanıyor. Masanın geri kalanı gibi havayı gevezelikle doldurmak yerine sessiz kalmamı kimse fark etmiyor, kafamın arkasını deldiğini hissettiğim gözler dışında.

İşte o zaman anlıyorum. *Bu gece kenara itilen ben değilim.* Sağ omzumun üzerinden bir bakışla, Enzo'nun onun liderlik etmesini istemeyen kaptanların bulunduğu masadan bana doğru hançer gibi baktığını doğruluyorum.

Enzo aileden olduğunu söylüyor ama Dom tüm aileyi aynı masaya oturtmuş. Bu Dom'un bir açıklama yapma şekli mi?

Babamın bakışlarıyla karşılaşıyorum ama masanın diğer ucundaki Eden ve Greer ile gülüşmek ve hikayeler anlatmakla o kadar meşgul ki onu anlayamıyorum.

Sandalyeleri sayıyorum. Bir tarafta beş. Diğer tarafta dört.

Eğer Enzo'yu bu masada, *ailesiyle* birlikte isteseydi, bir sandalye için daha yer vardı.

Bu bir açıklama. Hayatım üzerine bahse girerim. *Şimdi, bu konuda ne yapacağım?*

Greer telefonunu çıkarıp gülümsediğinde ana yemeği bitiriyorduk. Creighton'a başıyla selam verdi ve o da ayağa kalktı.

"Dom, eğer istersen hepimizin doğum günü hediyesi burada ve görmem için hazır."

Yaşlı adamın yüzü Noel sabahındaki bir çocuk gibi aydınlanıyor ve ben *hepimizin* hediyesinin beni kapsamamasına duyduğum kıskançlığı bastırmaya çalışıyorum.

"Tabii ki görmek istiyorum. Andre'nin dana parmağını her zaman yiyebilirim." Bir o yana bir bu yana bakıyor. "Nerede? İçeri mi getiriyorlar?"

Crey kapıyı işaret ediyor. "Dışarıda. Kesinlikle içeri girmesini istemezsin."

Dom yarı yaşındaki bir adamın çevikliğiyle yerinden fırlıyor. "O zaman dışarı çıkıyoruz." Katılımcıların geri kalanına işaret etmek için kollarını uzatıyor. "Haydi, hediyemi alma vakti geldi. Gidip ne olduğunu görelim."

Tüm kalabalık kapıya doğru yöneliyor ve Memphis'le ben Dom'dan birkaç kişi gerideyken bir kadının "Mutlu yıllar Dom!" diye bağırıldığını duyuyoruz.

Kaldırım kenarına vardığımızda, devasa siyah bir kamyonu bağlanmış beşinci tekerleği açık bir römork kaldırımın kenarına park edilmişti. Açık kasanın üzerinde, üzerinde dev bir kırmızı fiyonk bulunan bir örtünün altında korunaklı bir araba var. Banner ve Logan Brantley yüzlerinde kocaman gülümsemelerle römorkun önünde duruyor.

Banner, hiç şüphesiz Greer'ı görebildiği için -ki o da kaldırımdan koşarak en iyi arkadaşına sarılır. Logan da sırtıyor olmalı çünkü bu projeden *para* kazandı. Restorasyonları ucuz değil. Bilirdim, çünkü şu anda benim için bir tane üzerinde çalışıyor. Kentucky'de olması önemli değil. O en iyisidir.

Dom yürüyüş yolunun kenarında durmuş arabaya bakıyor. Dönüp Creighton'a bakıyor, gözleri kocaman ve onu hiç görmediğim kadar heyecanlı. Hediyeden dışlanmış olmanın öfkesini bastırıp anı kucaklıyorum.

Dom mutlu ve bu çok sık gördüğümüz bir şey değil.

"Pekâlâ, görelim bakalım!" Dom küçük kalabalığın başında bağırıyor.

Creighton karavanın üzerine çıkıp Banner'a elini uzatan Logan'a başıyla selam veriyor. Birlikte kapağı yavaşça kaldırmaya çalışıyorlar, böylece hepimiz açılışın tadını çıkarabiliyoruz. Parlak kırmızı boya ışığı yakalayıp Ferrari logosu ortaya çıkar çıkmaz Dom'un ağzı açık kalıyor.

Yaşlı adam neye baktığını anladığında yetmiş yaşındaki bir çocuktan çok yedi yaşındaki bir çocuk gibi ellerini çırpıyor. "Bu bir 275 GTB. *Vay anasını.*"

Dom elini mükemmel bir şekilde cilalanmış ve parlatılmış arka çeyrek panelde gezdirmek için ilerlerken, caddenin karşısına park etmiş, camları içerisi görünmeyecek kadar koyu renkli siyah bir Charger'a gözüm takılıyor.

O arabanın içinde, o renkli camların arkasında Clinton Cole'un ya da arkadaşlarından birinin oturduğuna ve tüm partiyi gözetlediğine bahse girmeye hazırım.

Her aile, doğum günü ve tatil toplantınızın polisler tarafından izlendiği ve fotoğraflandığı mafyaya hoş geldiniz.

"O bir 1964'lü," diyor Logan. "Creighton ve Cav hep bir tane istediğini söylediler, biz de senin için bulduk ve onu parlatmak için biraz uğraştık."

Logan'ı tanıdığım kadarıyla, arabayı bu hale getirmek için harcanan çabayı olduğundan çok daha az gösteriyor ama Dom parmak uçlarını boyanın üzerinde gezdirmekle o kadar meşgul ki bunu umursamıyor.

"Hayatımda geçirdiğim en güzel doğum günü. Bundan sonra hiçbir şey asla-" Dom'un başı yana kayarak sözlerini yarıda kesiyor ve silah sesleri patlıyor.

MEMPHIS

"Aşağı!" Dom bu kelimeyi bağıyor ve tüm kalabalık onun talimatlarına uymadan önce bir anlığına donup kalıyor.

Otomatik silah sesleri havayı doldururken ve her yer cam kırıklarıyla doluyken kendimi Cannon'ın üzerine atıyorum ve ikimiz de yere yuvarlanıyoruz. Bizi kamyonun lastiklerine doğru götürürken beni korumaya çalışıyor ve ben de elimi Dom'a uzatarak onu yakalamaya ve sipere yaklaştırmaya çalışıyorum. Cannon ne yapmaya çalıştığımı anlıyor ve babasının kolundan tutup onu bize doğru çekerken beni aşağı itiyor.

Dom'un yüzü bembeyaz kesilmişti ve elinde bir silah vardı ama biz lastiğin arkasında toplanırken o yanımızda donup kalmıştı.

Sokağın bizim tarafımızdan silah sesleri yükseliyor ve ben kimin kime ateş ettiğini görmek için başımı bile kıpırdatmak istemiyorum. Her patlama beni sağır ederken, Cannon'un çarpan kalbinin gümbürtüsüne şükrederek daha küçük bir topun içine büzülüyorum.

Onu kaybedemem. Onu kaybetmeyeceğim. Ne olursa olsun.

Lastikler gıcırdayıyor ve barutun keskin kokusu yanan lastiğin kokusuna karışıyor.

Bir an için tek duyduğum kulaklarımdaki çınlamayla birlikte kanın vınlaması.

Hareket etmeye çalıştığımda Cannon'ın beni kavrayışı sıklaşıyor. "Hayır, yerde kal. Geri gelebilirler. Bazen geri geliyorlar."

Ancak daha fazla lastik gıcırtısı yerine, insanlar bağırmaya başlarken uzaktan siren sesleri geliyor.

"Gotta. Takip et. Onları."

Cılız, hırıltılı sözler Dom'dan geliyor ve yaşlı adamın yüzünü görmek için yer değiştiriyorum. Yaşayan bir insanın yüzünün bu kadar griye döndüğünü hiç görmemiştim. Ellerinden biri ceketinin yakasını kavırıyor.

Aman Tanrım. Olamaz.

"Cannon! Cannon! Bir ambulansa ihtiyacımız var. Hemen!"

"Birden fazla ambulansa ihtiyacımız olacak."

"Dom'a bir tane lazım. Hemen şimdi. *Hemen şimdi!*"

Diğer insanlar yardım için bağıyor ama Cannon'ın dikkati babasının üzerinde.

Dom gözlerini kapamadan önce "Kalbim," diyor.

Yardım için bağıarak a y a ğ a kalkıyorum ama bağıışlarım kaosun içinde kayboluyor. Burası bir savaş alanı. Kan, giysileri ve kaldırımı lekeliyor. "Bulabildiğim her otobüs bu tarafa geliyor."

Sese doğru baktım, Clinton Cole'un yanında durduğunu görünce afalladım.

Bana.

"Yardım geliyor," diyor.

"Kim . . ." Dom gözlerini açıyor ve Cannon onu kucağına alıyor.

"Kim olduğunu gördün mü?"

Benny, Cannon'ın yanında dizlerinin üzerine çöküyor. "O lanet olası piç GTR'ydi. Rossettileri öldüreceğiz. Her birini. Onları yerin dibine sokacağız."

"Kahretsin, haklısın. Öldüreceğiz." Dom, Cannon'ın bakışlarıyla karşılaşılıyor ve ambulansın gelmesine yetecek kadar dayanamayacağından korkuyorum.

"Hepsini öldüreceğim." Enzo tökezleyerek Benny'nin yanında durdu, gömleği kan içindeydi, bir elini böğrüne dayamıştı, diğerinde ise bir silah vardı. "O zaman buna layık olduğumu anlayacaksın."

"Savaş ilanlarınızı önünüzde bir polis olmadığı zamanlara saklayın, pislikler," diyor Cole, Enzo bir tarafa doğru eğilip ayakta kalmak için Cole'a tutunurken.

Eden bize doğru koşuyor ve kendini Cannon'ın kollarına atıyor. "Greer ve Crey vuruldu. Yardıma ihtiyacımız var. Şimdi!"

CANNON

Hastanelerden nefret ediyorum. Onlarla ilgili her şeyden. Beyaz duvarlardan, endüstriyel zeminlere ve dezenfektan kokusuna kadar. En çok da içeriye umutla girip, doktorun size kötü haberi vermek için dışarı çıkmasıyla umudunuzun kırılmasından nefret ediyorum.

Burası ameliyattaki annemle ilgili haber beklerken oturduğum hastane değil ama öyle de olabilir.

Dom kapatılmadı ama kalbi stresi kaldıramadı. Creighton, Enzo ve diğer dört kişi vuruldu. Greer uçan camları yakaladı ama neyse ki kurşun yemedi. Rossettiler fiçidaki balıklar gibi üzerimize ateş ederken geri kalanımız nasıl yara almadan kurtuldu, asla anlayamayacağım.

Tanrı'nın lütfu sanırım.

Bekleme odasının tamamı, hayatım boyunca tanıdığım ya da çoğunu tanıdığım insanlarla dolu ve aynı haberi bekliyorlar.

Kral hayatta kalacak mı?

Memphis, zorlukla ayakta duran Holly ile birlikte tuvalete gitmek için kalkıyor ve Benny yanıma oturuyor.

"Kalp sorunları yaşadığını biliyorsun, değil mi?" diye sordu. "Ne?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır. Hiçbir şey söylemedi."

Benny başını sallayarak bir elindeki kâğıt kahve fincanını sallıyor. "Son bir yıldır düzenli olarak doktora gidiyordu. Doktorun tavsiyelerini dinlemeyecek kadar inatçıydı. Kesinti süresini kafasında bir türlü oturtamadı. Böyle hassas bir zamanda zayıflık göstermek istemedi."

"Ve tüm bunları sana o mu anlattı? Kahretsin, kimseye anlattığına inanamıyorum." *Zayıflık göstermemek*, Dominic Casso'nun yaşadığı inanç olabilir. Ve muhtemelen tesadüfen ölür.

"Bana söyledi çünkü burada başkasına söyleyecek kadar uzun kalmayacağımı biliyor. Ama sen de bilmeyi hak ediyorsun evlat," diyor Benny.

"Ne demek istiyorsun?"

Bakışları benimkilerle buluşmadan önce yere düşüyor. "Benim gibi yaşayıp sonsuza dek mutlu olamazsın. Karma bir sürtüktür ve

her zaman hakkını alır. Akciğer kanseriyim. Ölümcül. Belki altı ya da sekiz ay, eğer şanslıysam."

"Tanrım, Benny. Neden hiçbir şey söylemedin?"

Omuzlarını silkiyor, mavi Hawaii gömleğinin altında omuzları her zamankinden daha kemikli görünüyor, şimdi gerçekten bakıyorum. "Kimsenin yapabileceği bir şey değil. Buna karşı koymuyorum. Bunu hak ediyorum. Yaptığım onca korkunç şey için daha beterini hak ediyorum."

Benny'nin Dom'un emriyle son verdiği hayatlar hakkında konuştuğunu hiç duymadım. Ondan hiç pişmanlık duymadım. Benden bir cevap almaya ihtiyacı yokmuş gibi görünüyor, çünkü devam ediyor.

"Dom bunu atlatacak ve atlatır atlatmaz ona bıraktığını söylemelisin. Sen bundan daha iyisin evlat. Bu hayata ihtiyacın yok. Bu hayat sana göre değil."

"O zaman kimin için?" Soruyorum, çünkü kesinlikle bilmiyorum. "Enzo gibi kaybedecek bir şeyi olmayan serseriler. O kadını aldın ve gerçekte kim olursa olsun, bundan çok daha fazlasına değer."

Bakışlarımı onunkilere çevirdim. "*Gerçekte kim olduğu önemli değil* de ne demek?" Benny'nin parmakları hâlâ içmediği kâğıt kahve fincanının etrafında kıvrılıyor. "Unutuyorsun, hayatım boyunca her türden insanı inceledim. birçok yönden. Onda doğru olmayan bir şeyler var."

"Onu rahat bırak, Benny. Her şey kontrolüm altında," diyorum ona, umarım bu onu meraklı olmaktan alıkoyar, ama olmuyor.

"Gözlerini gördüm evlat. Onları saklamasının tek nedeni kimsenin kim olduğunu bilmesini istememesi. Kimsenin onu hatırlamasını istemiyor. Ona, eğer sana kazık atarsa, icabına kendim bakacağımı söyledim."

Sandalyem rahatsız ve her geçen saniye daha az tahammül edilebilir hale geliyor. Konuşmamızın gizli kalmasını sağlamak için daha yakına kayıyorum. "Tanrı aşkına, ihtiyar. Sakın onun saçının teline dokunayım deme. Onun kim olduğunu ve neden saklandığını çok iyi biliyorum."

"Bundan emin misin? Çünkü böyle gözleri olan gördüğüm son kadın, hâlâ bitmemiş bir kan davasını başlatan bir katliamda öldürüldü."

"Sen neden bahsediyorsun be?"

Öksürüyor ve kesik kesik nefes alıyor, sonunda sığ nefesini yakalıyor. "Bu sadece bir his, ama içgüdülerim hayatımı birden fazla kez kurtardı ve bu sefer de yanıldığını sanmıyorum."

Bilmem gerekiyor. "Hangi kadın?"

Holly ve Memphis bize doğru yürüyor ve Benny sessizleşiyor. Ben tekrar sormadan bir doktor bekleme odasına giriyor.

"Karas ailesi burada mı?"

Yerimden fırlayıp Holly ve Memphis'e doğru gidiyorum. Holly kolunu uzattı, ben de tuttum. Cav hemen arkasında.

"Evet," dedi. "Biz Karas ailesiyiz. Lütfen Tanrım, bize onun iyi olduğunu söyle."

CANNON

Holly, Creighton'ın başucunda toplanıyor, iyileşme sürecinden çıktığından beri son birkaç saattir bilinci gidip geliyor. Bir mermi dalağını delmiş ama onarmayı başarmışlar ve prognozu mükemmel.

Neyse ki acil serviste Greer'in kolunu kesen uçan cam parçasına dikiş atıldı ve Cav ile birlikte Holly'ye biraz zaman tanımak için Creighton'ın odasından ayrıldılar.

Dom ve Enzo hala ameliyatta ama sadece Dom'la ilgili gelişmeler var. Atardamarı tamamen tıkalıydı ve bypass ve stent üzerinde çalışıyorlar.

Tüm bunlar olurken Memphis kaya gibiydi. Sakin, soğukkanlı, Holly'ye ağlayabileceği bir omuz sunuyor ve Cav ile Greer'in ihtiyaç duydukları her şeye sahip olduklarından emin oluyor. Sanki benim hiç olmadığım kadar ailenin bir parçası gibi ve bundan çok memnunum.

Ne zaman bir tur daha atsa, bir kişiden diğerine geçse, yanımda duruyor, yanıma kıvrılıyor ve ikimiz de ıkmaya devam etmeye hazır olana kadar onu tutmama izin veriyor.

Saat gece yarısına yaklaşıyor ve hastanenin koridorları sessizleşti. Sadece önlüklü hemşireler ya da önlüklü hastalar sanki nöbetimizi bozmak istemiyormuş gibi sessizce arkamızda yürüyor.

"Dom hakkında yeni bir bilgi verdiler mi?" diye soruyor.

Ben.

Kolumu omuzlarına doladım ve onu kendime doğru çektim. "Henüz değil. Ameliyattan her an çıkabileceğini umuyorum."

"Endişelenmemize gerek var mı?"

Onun sıkıntılı ses tonuna bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Bir o tarafa bir bu tarafa bakıyor, konuşmadan önce gerçekten yalnız olup olmadığımızı iki kez kontrol ediyor. "Rossettiler. Tekrar deneyecekler mi? Burada güvenliğe ihtiyacımız var mı? Peki ya ayrıldığımızda?"

Beynim aynı yönde çalışıyor ama hastanede olduğumuzdan beri bunu kasıtlı olarak kendime saklıyordum. "Rossettilerin bize burada ulaşmaya çalışacak kadar cesur olduklarını sanmıyorum."

"Peki ya ayrıldığımızda ne olacak? Eden otelle ilgili bir şeyler söyledi ama bu pek akıllıca bir fikir gibi görünmüyor."

Bir hademe koridorda bir temizlik arabasını itiyor ve ikimiz de konuşmamıza devam etmeden önce onun geçmesini bekliyoruz. Bir yanım Memphis'in artık benim kadar farkında olmasından nefret ediyor ama diğer yanım da memnun. Konu güvende olmak olduğunda biraz paranoya iyi bir şeydir.

"Kimse otele gitmiyor," diyorum elini sıkarak. "Yeterince güvenli değil."

Yorgun görünüyor ve gecenin onu yıprattığı belli. "O zaman hepsi nereye gidecek?"

"Dom'un taş evine. Şehirdeki en güvenli yerlerden biri. Primo ve Warren cipleriyle dışarıda bekliyorlar, yani ulaşım da sorun olmayacak."

Memphis dönüp omzunun üzerinden Eden, Bishop ve diğerlerinin haberleri beklediği oturma alanına doğru bakıyor. "Dom olmadan buradan ayrılacaklarını mı düşünüyorsun?"

"Ben ne dersem onu yapacaklar."

Alnı şaşkınlıkla çatıldı. "Yapacaklar mı?"

Başımı sallıyorum, yüksek sesle itiraf etmeyi hiç beklemediğim sözler söylemek üzereyim. "Evet, çünkü Dom ve Enzo'nun ikisi de görevde olmadığı için Casso ailesinden ben sorumluyum."

MEMPHIS

Casso ailesinden Annon sorumlu. Bunun farkına varmak beni neden şaşırttı bilmiyorum ama vücudumda titreşen şok dalgaları tam da bundan kaynaklanıyor.

Bir doktor Creighton'ın odasına girip Holly'ye yaklaşırken elimi bırakıyor. "Ne dediğini dinleyeceğim, tamam mı?"

Holly'nin şu anda ona benden daha çok ihtiyacı olduğunu bilerek elini bırakıyorum. "Git. Ben bekleme odasında bir şeye ihtiyacı olan var mı diye bakacağım. Ne yapman gerekiyorsa yap."

Creighton'ın odasına girip Holly'nin sandalyesinin arkasında, elleri Holly'nin omuzlarında durmadan önce dudakları alnımı okşuyor. Holly u z a n ı y o r ve destek için Cannon'ın elini sıkıyor.

Güzel. Bundan sonra umarım Creighton Karas, Cannon'ı hayatından çıkardığı için bir pislik olduğunu anlar, özellikle de Cannon'ın onun için yapamayacağı hiçbir şey yokken.

Bekleme odasına geri dönmeden önce birkaç dakika daha onları i z l i y o r u m . İçeride herkes sarkmaya başlamıştı. Daha doğrusu, sarkmaya *başlamayı* çoktan geçmişlerdi. Cav bir kanepede oturuyor ve Greer kollarında arkasına yaslanmış, gözleri kapalı.

Dikişleri için ağır kesici verdiklerini ve muhtemelen onu bayılttıklarını varsayıyorum. Bishop iki kolunu kavuşturmuş bir şekilde bir köşede duruyor. Eden odada volta atmayı bırakıyor ve diğer aile üyelerini kontrol etmek için koridorda bir kez daha yürümek üzere dışarı çıkmadan önce Greer'in iyi olup olmadığını soruyor. Benny ayaklarını sehpaye uzatmış ve göğsüne bir *National Geographic* dergisi yaymış uyuyor.

Bu insanları çok az tanıyorum ama şimdiden benim için çok değerli oldular çünkü Cannon için ne kadar önemli olduklarını biliyorum. Onlar Cannon'ın umutsuzca yakın olmak istediği ailesi, ama geçmişi göz önüne alındığında, alabileceği her şeyi almaya istekli. Creighton ve Dom'dan alabileceği tek şey kırıntılar olsa bile.

Ona nasıl davrandıklarını düşündüğümde içimde bir öfke alevi tutuşuyor. *Bu hiç adil değil.* Tam orada, New York Presbyterian'ın ameliyat bekleme odasında bir yemin ediyorum.

İstediği her bir parçam mı? Onun olacak. Hiçbir şeyi saklamıyorum. O her şeyi hak ediyor.

"Uyandı!" Eden'ın sesi bekleme odasının sessizliğini deliyor ve hepimiz harekete geçmeden önce bir an donup kalıyoruz.

Benny sarsılıyor ve dergi yere yuvarlanıyor. Cav, Greer'i sabit tutuyor, böylece yeni dikişlerini sarsamıyor.

"Kim uyandı?" Bishop karısının arkasında durmak ve cam pencereden bakmak için duvarı iterken sorar.

"Creighton! Holly'nin elini tutuyor ve konuşuyor!"

CANNON

"Burada ne halt ediyorsun?"

Creighton'ın kalın sesi sanki bir ağaç ö ğ ü t ü c ü s ü n d e n geçirilmiş gibi geliyor. Ameliyat sırasında entübe edildiği için boğazı yırtılmış olmalı ama hastane yatağında sırtüstü yatıyor olması bile beni görünce duyduğu tiksintiyi hafifletmiyor.

"Crey. Aman Tanrım. Tanrı'ya şükür konuşuyorsun. Gelip gidiyordun ve senden doğru düzgün tek bir kelime bile alamadım." Holly bir elini kocasının solgun yanağında gezdiriyor.

Creighton'ın bakışları karısının yüzünde sabitleniyor ve bana bakmadan önce parmaklarını karısının elinin etrafında kıvırıyor. "Ne oldu lan?"

"Arabadan ateş açıldı," diyorum, çok fazla konuşmak istemiyorum çünkü şüphesiz bir doktor ya da hemşire bu tarafa doğru geliyor.

"Hatırladın mı Crey? Hepimiz kaldırımdaydık, arabayı açıyorduk ..." Holly hafızasını zorluyor ve Creighton yüzünü buruşturuyor.

"Lanet olsun. Kurşunlar püskürtmeye başladı. Vurulmanı istemedim." Yatarken bile karısını koruma duygusu güçlüdür. "Sen iyi misin? Tanrım, yaralandın mı?"

"Hayır, iyiyim," der, daha fazla strese girmesini önlemek için ona güven verir. "Kendin için endişelenmen gerekirdi çünkü darbe alan sendin. Üzerindeki o kanı gördüğüm andan beri aklımı kaçırıyorum. Bunu bana bir daha asla yapma. *Asla*. Beni duyuyor musun, Creighton Karas? Nasıl olduğu umurumda değil-"

Kendini kaybetmek üzere olan Holly'yi rahatlatmak için yüz ifadesi yumuşar. "Şşşt. Ben iyiyim. Söz veriyorum. Bir daha vurulmayacağım."

"Tabii ki vurulmayacaksın. Bunu kabul edemem. Güvenlik için ne kadar para harcamanız gerektiği umurumda değil. Bunu bir daha yapmayacağız."

Holly yüzünü onun göğsüne gömerken Creighton'ın bakışları bana kaydı. "Sanırım bunun Dom'la bir ilgisi var?"

"Elbette," diyorum ona, bir sonraki adımda ne yapacağını merak ederek. Her hareketine tapan babasını inkâr mı edecek?

"Nerede o?" Holly başını kaldırdığında, Creighton'ın yeni keşfettiği renginin bir kısmı yüzünü incelerken kayboluyor. "Siktir."

"Ameliyatta," diye ekliyorum hemen, çünkü tepkisinden en kötüsünü düşündüğü belli oluyor. "Kalp krizi. Kurşun yarası değil. Yemin ederim o öldürülemez. Bunu da atlatacaktır."

Creighton doğrulmaya çalışıyor ama bunun akıllıca bir hareket olmadığını anlayınca yüzünü hafifçe buruşturarak vazgeçiyor. "Başka kim var?"

Ona burada kimin olduğunu söylüyorum, iyi olduğundan emin olmak için bekliyorum ve partide vurulan diğerlerinin isimlerini sayıyorum, Creighton'ın diğer kurbanların kim olduğunu bilmesini beklemiyorum ama konuşuyoruz. Çok uzun zamandır yapmadığımız bir şey.

Sonra odaya bir doktor giriyor ve ben kapıya doğru dönüyorum.

"Bay Karas, sizi uyanık görmek büyük bir zevk. Ben Dr.-" Ben kapıya ulaştığımda doktor konuşmasına başlıyor.

"Cannon. Bekle."

Creighton gitmemi engellemek için doktorun sözünü kestiğinde, göğsümde umuda çok yakın bir his yükseliyor.

"Evet, Crey?"

"Seninle konuşmak istiyorum. Yalnız konuşmak istiyorum. Kimse bu lanet hastaneden ayrılmadan önce."

Yavaşça çenemi eğiyorum. "Sorun değil."

Memphis, Eden, Bishop, Cav ve Greer ile birlikte dışarıda bekliyor.

"Tanrı'ya şükür uyanık," diye fısıldıyor Greer. "Ne yapacağımı bileceğimi sanmıyorum."

Hayatlarımızı kontrol etmeye çalışan o patronluk taslayan, yönetici piç olmadan yapabileceğimiz çok şey var."

Diğerleri gülüyor ama ben bir kıkırdama bile çıkaramıyorum. Patronluk taslayan, yönetici piçin hayatımı kontrol etmeye çalışmamasının nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyorum. Kulağa ne kadar harika gelse de en iyi arkadaşımı özlüyorum.

Memphis kolumun kıvrımından içeri kayıyor ve iki eliyle beni sarıyor. "Bunu Creighton'la düzeltmek için bir şansın olacak. Yemin ederim, aranızdaki bu şeyi geçmişte bırakmazsa onu kendim vuracağım."

Ona bakarken, keşke koyu kahverengi lensler yerine deniz mavisi gözlerine bakıyor olsaydım diyorum.

"Bu doğru mu?"

Başını sallıyor. "Senin için yapmayacağım şey yok, Tehlike. Umarım bunu biliyorsundur. Benden ne istersen -bugün, yarın ya da daha sonra- buradayım. Sadece ne yapmamı istediğini söyle, ben hallederim."

Güvenlik ve Brownstone hakkında yaptığımız konuşmayı düşünüyorum. Holly hariç herkesi buradan çıkarmalıyım çünkü Creighton'ın yanından ayrılmasının m ü m k ü n olmadığını biliyorum. Diğer herkesin güvenli bir yere kapatılması gerekiyor.

Primo'ya mesaj atıyorum ve birkaç dakika sonra o ve kardeşlerinden biri lobiye geçip benim ve Memphis'in önünde duruyorlar.

"Evet, efendim?" Ses tonundaki saygı yeniydi. Durumu biliyor.

Dom ve Enzo görevde olmadığı için emirleri ben veriyorum.

Bu bilgi kararlarımı sağlamlaştırıyor.

"Tempo'ya anahtarlarını ver. O ve Warren ben, sen ve Holly hariç tüm aileyi Brownstone'a geri götürüyorlar. Yolda daha fazla güvenlik görevlisi var ve Creighton, Dom ve Enzo'ya göz kulak olmak için kaleyi tutuyoruz. Biz sonraki adımlarımızı belirlerken diğer herkes Brownstone'da güvende olacak."

Kardeşi pantolonunun cebinden anahtarları çıkarırken Tempo'nun çenesi geriliyor. "Keşke misilleme yapabilseydik. Onlara karşılık veremeyecek kadar zayıf olduğumuzu düşünürlerse bize daha sert s a l d ı r m a z l a r m ı?"

"Dom ailesini riske atmaz. Onlar bizim önceliğimiz. Onları buradan çıkarıp güvende olduklarından emin olacağız. Herkes gitmeden önce Dom ve Enzo hakkında bir güncelleme daha isteyeceğim."

Tempo ilk başta cevap vermeyince, kendimi açıkça ifade ettiğimden emin olmak için ona dik dik bakıyorum. "Sana verilen emirleri yerine getirmekle ilgili bir sorunun mu var?"

Soluk mavi gözleri buz gibi bir hal alıyor. "Hayır, efendim. Onları güvende tutacağım."

Omzumun üzerinden Memphis'in Eden'in yanında durduğu yere bakıyorum.

"Gerekirse hayatın pahasına. Anladın mı beni?"

Tempo başıyla kısa bir selam verdi. "Anlaşıldı efendim."

Kardeşler geri çekilirken, bekleme odasına bir cerrah girer. "Lorenzo Angelini'nin ailesi?"

Kimse öne çıkmıyor ve kimsenin çıkmaya niyeti olmadığı anlaşılınca ben çıkıyorum. "Buradayım."

Cerrah daha fazla kimlik bilgisi istemiyor. "Bay Angelini ameliyattan çıktı ve durumu stabil. Ancak anesteziye çok çabuk çıktı ve tedirgin. Eğer onunla konuşabilirsiniz ve

Bu hastaneden çıkmazsa, onu tekrar sakinleştirici almaktan kurtarmış olursunuz. Dikişlerinin yırtılması riskini göze alamayız. İç kanama endişe verici."

"Nerede o?" Enzo endişelerimin en küçüğü ama Casso ailesiyle bağlantılı herkes ne kadar çabuk hastaneden çıkarsa o kadar iyi olur. Sadece en zayıf halkanız kadar güçlüsünüz ve bana kalırsa o da Enzo.

"Beni takip edin."

Memphis elini uzatıyor, ben de Enzo'yu görmek için cerrahın peşinden odadan çıkarken parmaklarına kısaca dokunuyorum.

İçeri girer girmez, cerrahın neden bu kadar endişeli göründüğünü anlayabiliyorum. Enzo bir o yana bir bu yana sallanmasına rağmen ayakta duruyor. "Otur yerine, Enzo. Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Doktor, "Lütfen, Bay -" diyor.

"O orospu çocuklarının peşinden gidiyorum. Hepsini öldüreceğim. Yüzüm kurşunla dolmadan kimse bana kurşun sıkamaz." Enzo göğsüne bağlı kabloları koparıyor ve onu durdurmaya çalışan hemşireyi itiyor. "Çekil yolumdan, sürük."

Ona doğru yürüdüm. "Otur lan yerine, Enzo. Ameliyatı şimdi ölmek için mi atlatmak istiyorsun? Siktiğimin salağı."

Enzo vahşi bir hayvan gibi dişlerini gösteriyor. "Beni durduramazsın. Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

"Bay Angelini, çok üzgünsünüz, anlıyoruz. Ama eğer yapmazsanız kendinize daha fazla zarar vereceksiniz-"

Enzo hemşireye saldırıyor ve hemşire serum askısına çarparak yere düşürüyor.

"Güvenliği çağırıyorum," diye bağırarak doktor paneldeki panele koşarak Duvar.

"Onu sakinleştirin," diyorum ve hemşireye kalkmasına yardım etmesi için elimi uzatıyorum.

İki hastane çalışanı bakışlarını değiş tokuş eder ve doktor başıyla Hemşire. "Yapın. Gerekirse kelepçe kullanın."

Enzo ayaklarının üzerinde sallanıyor, kendisini dik tutacak bir şey ararken kolları yanlarından dışarı fırlıyor.

Odada alarmlar çalıyor ve Enzo yere düşüp kod verirken koridorda ayak sesleri duyuluyor.

Harika. Tek kelimeyle harika.

CANNON

Enzo ölmedi ama çok şanslı.

Holly hariç herkesi özel bir bekleme odasında toplayıp bundan sonra neler olacağını anlatıyorum.

Herkesin dikkatini çektiğimde başlıyorum. "Hepimizin bu bekleme odasında bulunmasından sorumlu olan tehdidi tespit edip etkisiz hale getirene kadar hepimiz önlem alıyoruz."

"Ne tür önlemler?" Cav soruyor. "Çünkü ekstra güvenliğe ihtiyacımız olursa, şehirdeyken kullandığımız bir ajans var. Gerekirse bize bir düzine adam gönderebilirler."

"Bildığım iyi oldu. Şu anda herkes için en güvenli şeyin Dom'un evine dönmek olduğunu düşünüyorum."

"Hell's Kitchen'daki taş evi mi?" Eden soruyor. Büyürken çoğumuzun pek de hoş karşılanmadığı, babamızın şato versiyonunu önermeme şaşırdı.

"Evet. Şehirdeki herhangi bir yerden daha iyi korunuyor. Orada güvendiğim insanlar ve sizi taşımak için zırhlı ciplerimiz var."

"Peki ya Banner ve Logan?" Greer telefonunu kaldırarak soruyor. "Jersey'de bir otele yerleştiler. Arabayı Logan'ın tanıdığı bir adamın garajına bırakmışlar."

"Onlara yerlerinde kalmalarını söyle. Aslında, zaten güvenli bir şekilde dışarıda oldukları için şehirden uzak durmalarını söyle. Araba için sonra endişeleniriz."

"Ne demek *zaten güvenli bir şekilde dışarı çıktılar*? Biz de güvenli bir şekilde ayrılamaz mıyız?" Greer'in sesi panik dolu bir ton aldı.

"Oyunu biliyorsun Greer. Akıllı olmak zorundayız. Hareketlerimize dikkat etmeliyiz. Restoranı kim vurduysa, peşinde olduğu şeyi bitirmek için geri gelmekte bir sakınca görmeyebilir." Bu cevap Cav'den geldi.

Üvey kardeşimin neler olup bittiğini anladığına şükrediyorum. Ne de olsa o da benim hiç istemediğim bu hayatta büyümek için çok zaman harcadı. Ama işte buradayım, Dom'un ta kendisiymişim gibi emirler yağıdırıyorum.

"Bu bekleme odasındaki *herkes* Brownstone'a gidiyor. Kulüp kapalı olacak ama Tanya'nın herkes için yemek ayarlamasını sağlayacağım."

"Sonra ne olacak?" Eden'in bakışları benden yanındaki sakallı, dövmele adama kayıyor. "Çünkü en son saklanmak zorunda kaldığımda evlendim ve uzun bir süre eve dönmedim."

Eden ve Bishop'un hikayesi kendilerine ait olsa da, ne demek istediğini anlıyorum.

"Süresiz olmayacak. Sadece bunu kimin yaptığını ve onlarla nasıl başa çıkacağımızı bulana kadar." Aklımın bir köşesinde *Rossetti* ismi çınlıyor ve içgüdülerim genellikle oldukça isabetli olsa da Enzo gibi yarı yolda kalmadan önce kanıt istiyorum. Benny'nin iddia ettiği gibi onları kendi gözlerimle görmedim.

En olası adaylar onlar mı? Kesinlikle öyle.

Onların yaptığı gibi sokakları masumların kanıyla kırmızıya boyayacak mıyım? Kesinlikle hayır.

Benny sandalyesinden kalktı, dergisini kolunun altına sıkıştırdı. "Bunun bedelini tam olarak kimin ödemesi gerektiğini bulmana yardım edeceğim. Beni Dom'a geri götür, ben de eski bağlantılarımın olduğu Rolodex'i bulup sorular sormaya başlayayım."

"Teşekkürler Benny, ama bu işe karışmana gerek yok. Sen emekli oldun."

"İşte burada yanılıyorsun evlat. Bu işte asla emekli olmazsın.

Sadece daha az aktif olursun. Ben hazırım. Beni kullan."

Memphis yanımdan fısıldıyor, "Kazma konusunda gerçekten iyiyimdir. Bunun benim özel yeteneğim olduğunu söyleyebilirsin. Eğer onun evinde kullanabileceğim bir dizüstü bilgisayar varsa, işe koyulabilirim. Ayrıca, sokaktaki her dükkânın kamera görüntülerini çekebilecek ve bize her şeyin videosunu verebilecek bir arkadaşım var. Bunu daha önce düşünmeliydim. Ben sadece-"

Kolumu ona doladım ve daha sıkı sarıldım. "Çok meşguldük. Sorun değil.

Elinden gelen her türlü yardımı yap, *güvenle*. Alabileceğim her yardımı alacağım."

Gözlerimi onun yüzünden ayırıp odadaki diğer insanlara bakıyorum. Tuhaf bir insan karışımı, bazıları içinde bulunduğumuz durumu anlıyor, bazıları da anladığını sanıyor.

"Kimin bağlantıları varsa onları çağırın. Gizlice."

"Peki ya olay yerindeki polis? Ondan yardım i s t e m e l i miyiz?" Greer, Clinton Cole'un vurulma olayından hemen sonraki varlığını gündeme getiriyor ve ilk önce onu düşünmediğim için kendimi tekmeleyebilirim.

Elimi kaldırıp enseme kaşıyorum. "Onunla konuşacağım. Bundan sonra ne olursa olsun, bu aileyle bağlantılı başka kimse zarar görmesin."

MEMPHIS, Eden, Bishop, Greer, Cav ve Benny, Warren ve Tempo ile birlikte Brownstone'a gitmek üzere ayrıldılar. Dom'la ilgili yeni bir gelişme beklemekten başka yapacak bir şeyim olmadığı için Creighton'ın odasının kapısında duruyorum.

Holly yatağının yanında oturmuş, onun elini tutuyordu.

"Yine mi dışarıda?" Creighton'ın göğsünün ritmik iniş çıkışları bir kez daha uyuduğunu gösterse de soruyorum.

"Evet. Biraz konuştu ama sonra biraz daha ağır kesici verdiler ve bir dakika gözlerini dinlendirmek istediğini söyledi. Bunu uyumak için bir kod olarak kabul ediyorum." Holly'nin ses tonunun altında umutlu bir not var ve bu benim hissettiğim iyimserliği destekliyor.

"Doktorun söyleyeceği başka bir şey var mı?"

"Sadece vücudunun tamamen iyileşebilmesi için biraz dinlenmesi gerekiyor." Gözleri cam gibi oldu, ben de yanına bir sandalye çektim.

"O iyi olacak Holly. Onun bir savaşçı olduğunu biliyorsun. Cehennem gibi inatçı. Buna karşı savaşabilse seni ve Rose'u asla terk etmezdi."

Sağ dizimdeki eli sıkamak için uzanıyor, ben de sol elimle onunkini kapatıyorum. "Biliyorum ama yine de onu böyle görmekten nefret ediyorum."

Creighton'ın beyaz yastığın üzerinde duran koyu renk saçları, o rezil adamı neredeyse ölümlü gibi gösteriyor. *Neredeyse.*

"Eminim o da senin onu böyle görmenden nefret ediyordur. Kısa sürede normale dönecektir."

"Kendimi çaresiz hissediyorum. Ne yapacağım ben?" Holly bana bakıyor ve bu kez gözlerinden iri yaşlar süzülüyor.

Eğiliyorum, bir kolumu omuzlarına doluyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. "Burada oturacaksın ve ona kavga etmesi için bir sebep vereceksin. Bu dünyada o adamın senin için yapamayacağı hiçbir şey yok. Eğer onu bu halde görmek tek bir damla gözyaşı bile dökmene neden olursa, o kadar hızlı iyileşecek ki başın dönecek."

"Umarım haklısındır, çünkü eğer ... buna dayanabileceğimi

sanmıyorum." "O iyi olacak. Her zamankinden daha iyi olacak. Seni asla terk etmeyecek."

Söylediğim şeye kesinlikle inanmasaydım, bunu söylemezdim.

Neyse ki işe yaradı ve Holly'nin omuzları hâlâ titriyor.

"Teşekkür ederim, Cannon. Aranızdaki şeyler bu h a l e geldiği için üzgünüm. Bunun onu da öldürdüğünü biliyorum... O sadece çok inatçı ve gururlu."

"Biliyorum. İkimiz de öyleyiz. Ama en iyi arkadaşımı geri almak için yapmayacağım şey yok. Ona kardeşim olduğunu bile söyleyemedim. Dom izin vermedi." Bunu Holly'ye neden itiraf ettiğimi bilmiyorum ama söylemem **g e r e k i y o r .**

"Çok üzgünüm, Cannon. İkiniz de sizin fikriniz olmayan bir şeye bulaştığınız için çok üzgünüm."

Şaşırmaması tam da beklediğim gibiydi. Muhtemelen Creighton öğrendiğinden beri ortak ebeveynliğimizi biliyordu.

"Üzgün değilim," diyorum ona, Creighton'da uyanma belirtisi var mı diye bakıyorum ama bir şey göremiyorum. "Yaptığım tek bir şeyi bile geri almam. Dom'un çarpık fikri olabilir ama hayatımın en önemli göreviydi. Crey olmasaydı bugün olduğum adam olamazdım. Kocanız kelleme istese bile Dom'a bir teşekkür borçluyum."

"Tam olarak kelleni değil." Sert sözler Creighton'ın dudaklarının arasından çıkıyor.

Holly sandalyesinden fırladı. "Aman Tanrım, yine uyanmışsın. Tanrı'ya şükür." Parmaklarını Holly'nin parmaklarına doluyor ve Creighton beni izliyor.

"Sana ne yaptırdığını bana söylemeliydin. Bana kendin söylemediğin için umursadım."

Mideme bir kurşun ağırlığı çöküyor ve az önce hiçbirini geri almayacağımı söylemiş olsam da yanılmışım. Geri alabileceğim tek bir parça var, o da aldatma.

"Sana söyleseydim bana güvenmezdin," diye cevap verdim. "Sen benim kardeşimsin. Sana hayatım pahasına güvenirim."

MEMPHIS

Dom'un ofisinde fazladan bir laptop var. Marta sana nerede olduğunu gösterecek. Sen ya da hacker arkadaşın bir şey bulursanız bana haber verin.

Dom'un Hell's Kitchen'daki apartmanının basit dairelerinden birinde uykusuz bir gece geçirdikten sonra bu sabah Cannon'dan aldığım mesaj buydu ve kendimi New York'un en kötü şöhretli gangsterinin ofisinde buldum. Kır saçlı bir kadın bir dolabın kilidini açıyor ve bir yığın dizüstü bilgisayar kutusu ortaya çıkıyor. Yeni dizüstü bilgisayar kutuları. Sanki "bir kamyon dan düşmüş" gibiydiler.

Küçük, içgüdüsel bir parçam onun b u kadar verimli olmamasını diliyor, çünkü gözetleyememek içimdeki muhabiri öldürüyor. Öte yandan, şu anda beni burada yalnız bıraksa bile, bunu yapmaya kendimi ikna edemezdim.

Çünkü şu an hedefim Casso ailesi değil. Hayır, Rossettiler.

Kimse önemsedığım insanlara ateş edip bundan kurtulamaz. Onları yakalamak ve adaleti sağlamak için ne gerekiyorsa yapacağım. Neyse ki, babamın davasında k a r ş ı l a ş t ı ğ ı m engellere rağmen bu konuda çok iyiyim. *Seni unutmadım baba. Söz veriyorum.*

"Sadece bir tane mi lazım?" Marta kutuyu uzatarak soruyor.

"Bir tane, evet. Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum ve dolabı yeniden kilitleyebilmesi için kutuyu ondan alıyorum.

"Umarım ne yaptığını biliyordur," diye ekliyor ve ben hazırlıksız yakalanıyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

Arkasını dönüyor ve kapıya doğru işaret ediyor. Bir adım atıyorum ama cevap bekliyorum.

"Demek istediğim, umarım Cannon doldurmaya çalıştığı ayakkabıların içine nasıl adım atacağını bilir ve bunun beraberinde getireceği sonuçları anlar. Bu onun geri dönebileceği bir yol değil. Neyi devraldığının tam olarak farkında olduğunu sanmıyorum."

"Cannon zeki, düşünceli ve inanılmaz bir adam. Eminim ne yaptığını çok iyi biliyordur ve üstleneceği herhangi bir rolü yerine getirmekte sorun yaşamayacaktır.

onun yoluna çıkıyor."

Onu savunduğumu duyunca afallamış gibi başını geriye atıyor ve Cannon'un savunulmasının bu kadar şaşırtıcı bir şey olması beni biraz kızdırıyor.

"Görünüşe göre durum hakkında tam olarak ne düşündüğünü biliyorsun, değil mi?" diye soruyor bana, ses tonuna sızan bir tutam tavırla.

"Cannon'ı tanıyorum. Önemli olan da bu."

"Hmm. Sanırım göreceğiz." Arkamdan yeniden kilitlediği ofis kapısının hemen dışındaki masaya oturdu.

Dom'un adamlarından birinin sabahın erken saatlerinde bana gösterdiği daireye merdivenlerden inmek için lobiye geri dönüyorum. Tekrar yalnız kaldığımda dizüstü bilgisayarını açıyorum.

Başlama vakti gelmişti.

* * *

DÖRT SAAT SONRA, Ariel'den hâlâ haber alamadım, süper hacker arkadaşımın yepyeni bir bebeği olduğu için bu hiç de şaşırtıcı değil. Eden ve Bishop'ın kaldığı kahverengi binadaki ana yaşam alanına gitmeden önce kalkıp geriniyorum. Mutfaktan nefis kokular geliyor ve burnumu yiyeceklere doğru yönlendiriyorum.

İçeride, Tanya'nın alüminyum tepsileri tezgâha boşalttığını görünce irkiliyorum.

"Ne yapıyorsun burada?" diye sordum.

Dönüp bana bakıyor, benim onu gördüğüm kadar o da beni gördüğüne şaşırmış. "Bunu sana benim sormam gerekirdi ama yine de seni aileyle birlikte kilit altında bulmak beni şaşırtmadı. Cannon senin hakkında ne hissettiğini açıkça ortaya koydu."

"Ne demek istiyorsun?" "Ne demek istiyorsun?" diye sordum, çünkü Cannon'ın benim hakkımda ne hissettiği konusunda pek bir şey bilmesini beklemiyordum.

"Dün gece beni arayıp kulübün süresiz olarak kapandığını ve güvenli hale gelene kadar orada çalışmayacağını söyledi. Hiçbir şeyi şansa bırakmayacağını söyledi, özellikle de seni."

Göğsümde bir sıcaklık kabarıyor ve kollarımı onun ifadesine dolamak ve Cannon'ı bir sonraki görüşümde görüp ona sarılana kadar ona tutunmak istiyorum.

"Sana yemek mi getirtti?"

Tanya başıyla hızlıca onaylıyor. "Evet. Herkesin ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin olmak istedi." Bir kabın kapağını açarken duraksıyor

ve dudağını ısıyor. "Enzo'nun neredeyse öldüğü doğru mu? Cannon pek bir şey söylemedi ve dedikodu değirmeni çok sıkı çalışıyor."

Sorusunun ardındaki motivasyonun ne olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum. "Enzo'ya karşı özel bir ilginiz mi var?"

Tanya'nın kafası bir ileri bir geri sallanıyor. "Hayır. Tam tersi. O berbat biri. Ve bunu söylememem gerektiğini biliyorum ama eğer bu doğru değilse, keşke doğru olsaydı." Korkuya çok benzeyen bir şey yüz hatlarını çiziyor.

"Sana ne yaptı?"

Tanya'nın ifadesi temkinli bir hal alıyor. "Neden hep bu kadar çok soru soruyorsun?"

Bir yanım gülmek istiyor, çünkü insanlardan bilgi alma konusunda ne kadar iyi olduğumu bilmiyorum. Çenemi kaldırıyorum ve Tanya'ya dik dik bakıyorum.

"Enzo konusunu sen açtın, ben değil. Ayrıca az önce ölmüş olmasını dilediğini söyleyen de sendin. Benim yerimde olsan sen de merak etmez miydin Tanya?"

Ofluyor ama demek istediğimi anladığını söyleyebilirim. "Teal'i kulüpte gördükten sonra ona asıldı. Cannon onu uyarmak zorunda kaldı. Enzo dinlemedi, bu yüzden Cannon onu zorladı."

Tabii ki yaptı. Çünkü Cannon böyle yapar. Herkesi kurtarır. Ama onu kim kurtaracak?

"Cannon ona nasıl sözünü dinletti?" Bunun Cannon ve Enzo arasındaki husumeti daha iyi açıklayıp açıklamadığını ya da başka bir şeyden kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ederek soruyorum.

"Onu fena benzetti. Ondan sonra, Enzo'nun Dom'un Cannon'ı bu yüzden kovmasını sağlamaya çalıştığını duydum, ama Dom ayak diretti. Kimsenin ona organizasyonunu nasıl yöneteceğini söyleyemeyeceğini ve kimsenin sonuçlarına katlanmadan bir kadına isteği dışında dokunamayacağını söyledi."

Bir zamanlar hapishanede çürürken görmek istediğim yaşlı adam, kadınları savunması ve kolayca yapabilecekken şiddetin ekibini yönetmesine izin vermemesi ile beni şaşırtmaya devam ediyor.

"Rossettiler hakkında ne biliyorsun?" diye sordum. "Çünkü Cannon bunu onların yaptığını düşünüyor."

Tanya'nın ifadesi sertleşiyor. "Onlar iyi değil. GTR Teal'in etrafını da kokladı. O kötü tohumlar için bir mıknaş. Doğrusunu istersen beni Enzo'dan bile daha çok korkutuyor. Onda doğru olmayan bir şeyler var. Cannon'ın Teal'i toplantı yaptığımız gecelerde çalışmaktan alıkoymasının bir başka nedeni de buydu. Diğer sorunlarının yanı sıra, çok fazla

dikkat." Tanya beni düşünmek için duraklarken dudakları bir yana eğiliyor. "Sonra da seni getirip herkesi senin için kızdırarak durumu daha da kötüleştirdi."

"Kim yemek getirdi? Bu sabah Dumb and Dumber'ın bize yedirmeye çalıştığı simit ve somon balığından çok daha güzel kokuyor." Benny'nin sesi mutfağın kapısından geliyor, o da benim yaptığım gibi burnunu takip ediyor.

"Benny, uzun zaman oldu," diyor Tanya, sarılmak için yaşlı adama doğru adım atarak.

"Hey, güzelim, sonunda seni o kulüpten çıkardılar mı?"

Sırıtıyor ve onun yanağından öpüyor.

Yaşlı gangster ekliyor: "Zamanı gelmişti. Sonunda benimle kaçacak mısın? Florida güneşi için her şeyi geride bırakacak mısın?"

Belli ki yaşlı adam Tanya'yı iyi tanıyor. Muhtemelen yıllarca kulüpte puro içtiğini varsaymak zorundayım, bu da öksürük nöbetlerini ve mendilindeki kan lekesini açıklayabilir. Kanal yöneticilerimizden biri akciğer kanseriydi ve onun da aynı şeyi yaptığını hatırlıyorum. Benny'nin neyle uğraştığını merak ediyorum, çünkü içimde iyi olmadığına dair bir his var.

"Tek yapman gereken bir kelime söylemek ve bu şehri geride bırakacağım, Benny."

"Kız kardeşin nerede? Bugünlerde nasıl?"

Tanya bana bir bakış fırlatıyor ve dudağını ısırtıyor. "Umarım şu anda iyileşmek için doğru yerdedir, Ben. Bu bir süreç."

Ağzının bir tarafı yana doğru kıvrılıyor. "Ah, dostum, şeytanları sonunda onu yakaladı mı?"

"Onun gibi bir şey. Ama rehabilitasyonu bittiğinde yepyeni biri olacak."

"Güzel kız. Sadece dünyaya sunabileceği tek şeyin bu olmadığını fark etmesi gerekiyor," diyor Benny alüminyum tepsilere doğru adım atmadan önce. "Şimdi, öğle yemeğinde ne var?"

Yemeğimi alıp daireye dönmek yerine ortak alanda kalıp diğerleriyle birlikte yiyorum. Her zaman yalnız biri olmuşumdur, ama onlarla konuşmak, gülmek ve genel olarak olan biten her şeyden uzaklaşmak çok kolay.

Sonra sohbet daha ciddi şeylere dönüyor.

"Ne kadar kalacaksınız?" Bishop, kendisi ve Eden için ertesi gün için uçak rezervasyonu yaptığını söyledikten sonra Cav'e soruyor. New Orleans'a sağ salim dönmeyi şansa bırakmıyorlar.

Greer Cav'e yaslanır. "Crey serbest bırakılana kadar gitmiyorum ama uzun süre kalmak isteyeceğini sanmıyorum. Kardeşimi tanıyorsam, bir an önce bebek Rose'un yanına dönmek isteyecektir."

"Kaçmak istemiyorum," diyor Cav, yorumunu karısına yönelterek. "Ama seni buradan olabildiğince hızlı çıkaracağım. Seninle de işimi şansa bırakmayacağım. Bir set dikiş yeterli."

Elim yanımdaki dizüstü bilgisayarda sıkılaşıyor. Şimdi her zamankinden daha fazla kazmaya geri dönmem gerekiyor. Çözemediğim tek bir şey var.

"Benny, Cassos ve Rossettiler arasındaki kan davasını neyin başlattığını biliyor musun? Cannon bana hiç söylemedi."

Yaşlı adam çikolata şurubuyla dolu dondurma kâsesinden başını kaldırıp bakıyor. "Asla ölmeyecek olan kan davası mı? Kimsenin neden başladığı hakkında konuşmak istediğinden emin değilim. Sadece bitirmekle ilgileniyorlar."

"Ama başladığında sen de buralardaydın? Dom için mi çalışıyordun?"

Bir ısırık daha almak için daldığı sırada kaşığı kâseye çarpıyor. Bu hızla giderse tüm porsiyon beş kepçeden daha kısa sürede bitecek. "Bu hakkında konuştuğumuz bir şey değil. O günler karanlık günlerdi."

Verdiği cevap, sebebinin bilmem gereken bir şey olduğunu bana her zamankinden daha fazla anlatıyor.

"Kaçmak zorunda kaldığım günler gibi karanlık günler mi?" Eden, Bishop'ın omzunun üzerinden mutfığa bakarak soruyor.

Benny'nin dikkati ona yöneliyor ve en sevdiği torununu yeni görmüş biri gibi gülümsüyor. Benny'nin bu binada ya da hastanede yatan herkes hakkında böyle hissedip hissetmediğini merak ediyorum - onların *aille* olduğunu. Belki de bunun cevapları bulmak için kullanabileceğim olumlu bir şey olduğunu düşünmek benim için soğukkanlı bir davranış ama umurumda değil. Şu anda, daha fazla kurşunun uçmasını engelleyecek her şey buna değer.

"Daha karanlık, evlat. Bu yüzden bu konuda konuşmuyoruz." Benny metalin seramik üzerinde çıkardığı bir tıngırtıyla kaşığı kâsesine bırakıyor, lavaboya gidip boşaltıyor ve sıcak suyla duruluyor.

Benny'yi dondurmadan soğutacak kadar karanlık mı? Evet, kesinlikle bir şeyler var.

"Hepinizi sonra yakalarım. Bu yaşlı adamın biraz kestirmeye ihtiyacı var." Mutfaktan çıkar ve herkes sessizce onu izler.

Bir karar vermem için odada birinden diğerine sıçrayan bakışlar gerekiyor.

"Onun peşinden gidiyorum," diyorum özellikle kimseye ya da belki de herkese. İtiraz eden olmadığına göre, Benny'yi merdivenlerde yakalamak için odadan hızla çıkıyorum ve henüz girmedığım bir yöne doğru ilerliyorum.

"Benny . . ." Adını söylediğimde yaşlı adam beni başından savıyor.

"Şimdi olmaz. Yorgunum."

Bir dönüş daha yapıyor ve ben koridorda onun peşinden gidiyorum.

"Yorgun değilsin. Ölüyorsun." Varsayımım ağzımdan çıktı

Ne söylediğimi anlamadan önce.

Benny dönüp bana bakıyor, yüz ifadesi dostça değil. "Kendini bu işi çözen parlak bir dedektif mi sanıyorsun? Ne istiyorsun, Drew Carson?"

Hayatım boyunca bana sadakatle rehberlik eden içgüdülerim, bana herhangi bir konuda güvenecekse ona gerçeğin bir kısmını vermem gerektiğini söylüyor.

"Daha fazla kan dökülmeden bunu düzeltmenin bir yolunu bulmak istiyorum. Cannon'ı anlamadığım ve kimsenin nasıl başladığını bilmediği bir mafya savaşında kaybetmek için bulmadım. Bu aileyi kurtarmaya çalışabilmem için cevaplara ihtiyacım var, çünkü umutsuzca benim de ailem olmasını istiyorum."

Ağzımdan çıkan her kelime mutlak gerçek ve Benny'nin beni inceleme şeklinden o da bunu görüyor.

"Kötü durumdasın, evlat. Şaşırdığımdan değil. Cannon iyidir. Belki de içlerinde en iyisi. Ona tutunmak ve üzerinde adı yazan bir kurşun hedefini bulmadan önce bu karmaşadan kurtulması için onu ikna etmekle doğru olanı yaparsın."

"Keşke o kadar kolay olsaydı. Ama sen onu tanıyorsun. Şüphesiz benden daha iyi. Ve bu da sevdiği insanlar tehlikedeyken çekip gitmeyeceğini bildiğin anlamına geliyor. Hiç şansı yok."

Benny topuklarının üzerinde geriye doğru sallanır. "Evet, çünkü altın gibi bir kalbi var, üstelik aptal altını bile değil." Benim lehime karar verdiğini düşündüğüm anda Benny dönüp koridorda ilerlemeye devam ediyor.

"Kahretsin," diye fısıldıyorum kendi kendime, önemli bir savaş kaybetmişim gibi hissediyorum, ama neden böyle hissettiğimden bile emin değilim.

Son yirmi dört saatin olayları, tüm iniş çıkışlar ve çılgınlıklar üzerime çöküyor. Doğru düzgün uyumamış olmam omuzlarıma yük bindiriyor ve bir kapı aralığına yığılmama neden oluyor. Ama yorgunluğumu bastırıyorum ve ikinci bir rüzgâr için derinlere iniyorum.

"Geliyor musun, gelmiyorsun, Drew Carson?" Benny koridorun sonunda bekliyor, elini kapı eşiğine dayamış.

"Ne için geliyorum?"

"Cevaplarınız. Bütün gün bekleyemem."

CANNON

"Bu lanet yataktan çıkmam lazım. Yapacak işlerim var."

Babam da Enzo kadar inatçı, buna şaşdırmamak gerek ama biraz daha zeki olmasını beklerdim.

"En az kırk sekiz saat daha taburcu olmayacaksınız.

Daha yeni büyük bir ameliyat geçirdin," diyorum göğsünden bir kurşun sökerken. "O zaman tıbbi tavsiyelere karşı geleceğim. Umurumda değil. Umurumda değil.

inşa ettiğim her şeyi almalarına izin vermeyeceğim. Şimdi olmaz. Bunca yıldan sonra olmaz."

Bir hemşire Dom'un ne yaptığını görür görmez koşarak odaya giriyor ve Primo Dom'a doğru bir adım atıyor. Korumanın yerinde kalması gerektiğini belirtmek için elimi kaldırıyorum.

"Efendim, lütfen. Yatakta kalmanız ve izleme ekipmanını rahat bırakmanız gerekiyor. Bu kendi güvenliğiniz için," diyor hemşire, sakın tonu *hafif* bir otoriteyle süslenmiş. Şüphesiz bu adamın kim olduğunu tam olarak bildiği için.

Tıpkı Creighton gibi, kötü şöhreti nedeniyle kraliyet muamelesi gördü. Hastane personeli, biz daha istemeden her türlü ihtiyacın karşılandığından emin olmak için elinden gelenin fazlasını yaptı. Yakında isimsiz büyük bir bağış alacakları kesin.

"Gitmek istersem giderim. Kimse beni durduramaz."

Dom'un otoriter tonu karşısında küçölmek yerine çenesini kaldırıyor ve duruşu sertleşiyor.

"Efendim, tüm saygımla söylüyorum, cerrahlar daha minnettar biri üzerinde çalışabilecekken sizin hayatınızı kurtarmak için değerli zamanlarından saatler harcamadılar, sırf siz onların tüm çalışmalarını geri alıp yüzlerine vurasınız diye. Eğer bu hastaneden yürüyerek çıkarsanız, arabanıza varamadan kaldırımnda düşüp ölürseniz hiç şaşdırmam. Ölmeyip bayılırsanız ya da ikinci bir ameliyata ihtiyaç duysanız bile, aynı cerrahların size koşmak için o kadar hızlı davranmama ihtimali var.

Kurtarma." Bakışları bana yöneliyor ve gizli korkunun dışarı çıktığını görmek yerine, gri gözleri çakmak çakmak oluyor. "Sağlıklarını umursamayan ve bu süreçte zamanımızı boşa harcayan insanları takdir etmiyoruz."

Onunla ya da söyledikleriyle ilgili ne olduğunu bilmiyorum ama Dom'un eli hareketsiz kalıyor ve diğer elini göğsünün üzerine bırakıyor.

"Kimse benimle bu şekilde konuşamaz. Asla."

Küstah hemşire omuzlarını geriye atıyor ve babama dik dik bakıyor. "Günlüğüne bugün Judith Maria Hansen'in seninle *bu şekilde* konuştuğunu not edebilirsin ve o sert kafanda yeterince beyin hücresi kaldıysa söylediklerimi dinlersin. Sakin olmanız ve tansiyonunuzu düşürmeniz gerekiyor. Şimdi, eğer izin verirseniz, kurşunu yeniden sabitleyeceğim ve tartışmanıza devam edebilirsiniz."

Dom hiçbir şey söylemiyor ama onun söyleyeceklerine de ihtiyacı yok. İsteddiği kadar cesur olsun, yatağa doğru adım atıyor ve atılmış kurşunu alıp tekrar göğsüne yapıştırıyor.

"Şimdi, Bay Casso, size bir şey getireyim mi? Su? Bir dergi?"

Dom'un bakışları onunkilere yönelir ve beklenmedik bir şekilde göğsü zıplarken dudaklarından bir kıkırdama dökülür. "Taşakların var, Judith Maria Hansen. Koridorlarda yürürken çınlaması gereken ve işini yapmanı neredeyse imkânsız hale getiren büyük, pirinç taşaklar."

"Teşekkür ederim, efendim. Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum. Bir şey isterseniz, lütfen aramaktan çekinmeyin. Önümüzdeki on saat boyunca nöbetçiyim ve beni sık sık göreceksiniz. Seni avlamak zorunda kalsam bile." Bu son tehditle birlikte Primo'ya başıyla selam vererek odadan çıkıyor ve koridorda gözden kayboluyor.

Dom o ayrılırken onu yakından izler. "Vay be. Ne lanet bir kadın, değil mi? Buradan defolup gitmeden önce numarasını almam gerekecek."

Hemşire Judith'e bilgi edinmek dışında bir gözle bakmamıştım ama şimdi gözümün önünden kaybolunca görünüşü kafama dank etti. Elli yaşlarında, kısa siyah saçları ve kütüphaneci tarzı gözlükleriyle fit, zayıf ve güzel görünüyordu. Ayrıca hiç Dom'un tipi değil, çünkü Dom genellikle yirmili ve otuzlu yaşlarının sonlarında, baba sorunları olan ve gücüne kapılan ama kesinlikle ondan korkan kadınların peşinden gider.

Judith bunların hiçbiri değil.

Bu da onu daha da ilgi çekici kılıyor, özellikle de Dom'un yüzünde daha önce hiç görmediğim bir şaşkınlık ifadesiyle ona bakması.

Sonra, sanki bir düğmeye basmış gibi, dikkati tekrar bana dönerken yüz hatları hesapçı bir ifadeye bürünüyor.

"Enzo hangi cehennemde? Eğer ben görevde değilsem, birisinin işleri hızlıca halletmesi gerekir. O ne yapılacağını bilir. Kimi arayacağını. Kimi öldüreceğini. Paulie ve Junior onun arkasını kollayacak ve bu iş çabucak bitecek."

Enzo. Bu işi halletmesini istediği kişi. *Tabii ya.* Yine de fark etmez, çünkü aptalca hareketinden sonra ameliyata geri döndü. Bu da Judith'in Dom'a neden ağırdan almasını söylediğini açıklıyor.

Ve lanet olsun. Ona Paulie ve Junior'ın başaramadığını söyleme fırsatım bile olmadı. Judith'in Dom'un tansiyonu hakkında söyledikleri göz önüne alındığında, şu an ona bu bilgileri vermek için iyi bir zaman değil. En azından temel bilgiler dışında.

"Enzo görevde değil. Kurşun yedi ve hâlâ üzerinde çalışıyorlar."

Dom'un kalp atışları izleme cihazında hızlanıyor ve ona güvenle söyleyebileceklerimin bu kadar olduğunu biliyorum.

"Ne demek istiyorsun? İyileşecek mi?"

En ufak bir fikrim yok ama Dom'un kitabından bir sayfa alıp ona yalan söylüyorum. "İyi olacak. Tıpkı senin gibi çok dinlenmeye ve iyileşmeye ihtiyacı olacak."

"Lanet olsun. O zaman diğerlerini de buraya getir. Onların bile berbat edemeyeceği bir plan hazırlamam gerekiyor."

Sandalyeyi yatağının yanına çekip oturuyorum. Ağzımdan çıkacak bir sonraki kelimeler hayatımın akışını sonsuza dek değiştirebilir, ama gerçekten başka seçeneğim olmadığını hissediyorum. Artık öne çıkma ve yerimi alma vaktim geldi. Kenarlarda yaşamaktan, ailemin güvenliğini şansa bırakmaktan bıktım.

Hayatımda ilk kez Dom'a işlerin nasıl gideceğini söylüyorum ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yok. "Ne planın **v a r s a** bana söyle, ben hallederim."

Dom sanki az önce ona on yedi eyalette cinayetten hüküm giydiğimi söylemişim gibi bana bakıyor.

"Ne oluyor lan? Sen gangster değilsin. Böyle bir olaydan sonra nasıl misilleme yapılacağı hakkında en ufak bir fikrin yok. Kurşun sıkıp onları haklayabileceğini mi sanıyorsun?"

Judith'in yüzünde gördüğümünden daha büyük bir özgüvenle babama bakıyorum. "Haklısın. Ben gangster falan değilim ama bu işi halletmenin zamanı geldi."

Aile, tarihini sokaklarda kanla yazmayı bırakır. Biz bundan daha iyiyiz."

Dom başını geriye atıyor ama yastık yığının fazla hareket etmesini engelliyor. "Peki hangi yolla bir şeyleri gerçekleştirebileceğini sanıyorsun? Konuşarak mı? O orospu çocukları seni görür görmez öldürecekler. Sen benim en kötü saklanan sırrımsın."

Kararlılığım sertleşiyor ve sözlerinin yakıcı tonunun beni etkilemesine izin vermeyi reddediyorum. Dom benim babam olabilir ama asla bir baba olmadı. Bunlar iki ayrı lanet şey.

Sandalyeyi geriye iterek ayağa kalktım ve başucuna dikildim. "Sırt üstü yatıyorsun. Adamların görevde değil. Ben senin en kötü sakladığın sırrın olabilirim ama yıllardır bu ailenin başına ördüğün çorapları sonunda ben halledeceğim."

Dom'un bakışları her adımda daha da sertleşirken kapıya doğru geri çekiliyorum. Kapının eşiğine tutunuyorum.

"Bunu yapamayacağımı mı düşünüyorsun? Benim için sorun değil Dom. Bittiğinde sana haber veririm. O zaman bana teşekkür edebilirsin."

Odadan çıkıyorum ve koridorda ilerliyorum.

"Cannon."

Adım birdenbire duyuluyor ve bu kaba sesin nereden geldiğini anlamaya çalışırken başım dönüyor. Yan oda Creighton'a ait ve Holly görünürde yokken yatağında oturuyor.

Kapı aralığında duruyorum. "Ne?"

Yastıklara dayanmış durumda ve renginin yerine gelmeye başladığını görmek beni mutlu ediyor. Tabii ki bir kurşun Creighton Karas'ı uzun süre tutamazdı. Adam resmen insanüstü.

İki parmağıyla beni içeri buyur ediyor ve her zaman olduğum gibi ayak işlerine bakan bir çocuk gibi onun işaretiyle içeri giriyorum. Aklıma bir şey gelir gelmez, yatağının yarısına geldiğimde ayaklarım durdu.

"Ne?" Tekrarlıyorum, ses tonum keskin.

Creighton yutkunuyor ve ben de ona tavsiye vermek için telefonu elime aldığım ama benden bir daha haber almak istemediğini söylediği için aramadığım onca zamanı hatırlıyorum.

"O yaşlı adama ya da bir başkasına kanıtlayacak hiçbir şeyin yok. Beni duyuyor musun?"

Ellerim iki yanımda yumruk oldu. "Yıllar oldu Crey. Artık benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun, neyi ve kime kanıtlamam gerektiği de dahil."

"Senin nasıl bir adam olduğunu unutmam için yeterince uzun zaman geçmedi. Bu boktan kurtulmak mı istiyorsun? Bu hayattan mı? Seni çıkarabilirim. Dom'la bağlarını kopar. Uzaklaş ve yoluna devam et."

Çenesindeki kaslar kıpırdıyor ve eskiden yapabildiği gibi bana doğrudan emir vermekten kendini alıkoyup alıkoymadığını merak ediyorum. Ama artık değil. Ben Creighton Karas'ın adamı değilim. *Benden* başka kimsenin adamı değilim. Benim bir uşaktan başka bir şey olmadığımı düşünen dünyadaki her bir lanet insana bunu kanıtlamanın zamanı geldi.

"Teklifin için minnettarım Crey. Ama buna ihtiyacım yok. Dom'un ya da bir başkasının emirlerine uymaktan bıktım. Ben kendimin adamıyım ve kendi kararlarımı kendim veririm."

Creighton'ın çizgili yüz hatları yumuşuyor. Karanlık bakışları değişiyor ve orada gördüğüm şey gurura çok benziyor.

"O zaman kendine dikkat et kardeşim. Buradan çıktığımda seninle konuşacak çok şeyimiz olacak ve eğer bu şansı yakalayamazsak hayatımın son gününe kadar pişman olacağım."

Kardeşim.

Bu kelime bana bir çimento kamyonu gibi çarptı.

Tam olarak kim olduğumu anlamama yardımcı olan ve bana hayat hakkında çok şey öğreten bu adam beni eşit olarak kabul ediyor. İlişkimizdeki kırılmadan dolayı üzerimde taşıdığım ağırlık durduğum yerde dağılıyor.

"Çok isterim Crey. Yakında görüşürüz."

Başıyla beni selamlıyor ve odadan çıkıyorum, neredeyse kafeteryadan bir kapla dönen Holly'ye çarpıyordum.

"Holly. Ona iyi bak."

"Yapacağım, Cannon." Bana gülümsüyor. "Sen de kendine iyi bak."

Kısa konuşmamızın en azından bir kısmını duyduğundan emin bir şekilde odadan çıkıyorum. Neredeyse yan kapıya varmıştım ki Creighton'ın tok sesini duydum ve ayaklarım kendi isteğiyle durdu.

"Kendini öldürtmese iyi olur. Şimdi olmaz. Onu daha yeni geri almışken olmaz. Buna izin vermeyeceğim."

"Oh, bebeğim. Cannon'ın öyle biri olmadığını biliyorsun."

"O daha önceydi. Bu Cannon'ı tanımıyorum ama umarım tanıma şansım olur."

Creighton onu hâlâ duyabildiğimin farkında mı bilmiyorum ama her yönden gelen kaynakların körüklediği kararlılığım ile yeniden hareket etmeye başlıyorum.

Memphis. Dom. Creighton ve Holly. Enzo. Paulie ve Junior. Ailenin geri kalanı. Kaybettiğimiz ve hâlâ kurtarılması gereken herkes.

Onların hayatları benim ellerimde ve bu hafife aldığım bir sorumluluk değil.

MEMPHIS

Benny kalın deri ciltli günlüğü elime tutuşturur tutuşturmaz beni odadan kovuyor. Söylediği tek şey, "İsimler değiştirildi ama hikaye orada. Bunu sana verdiğimi kimseye söyleme, özellikle de Dom'a. Şimdi beni rahat bırak."

Kitap kaçak mal gibi kolumun altında kütüphaneden uzaklaşıyorum, küçük dairemin kapısını kapatana kadar kitabı çekip çıkarmak ve kapağını açmak için bekliyorum. İlk sayfada el yazısıyla yazılmış bir başlık var.

*İçeriden Masallar:
Eski Bir Mafya Babasının Anıları*

KUTSAL. Hay sikeyim.

Düşündüğüm şey bu mu?

Benny için yarı dehşete kapıldım ama bunun Casso'lar ve Rossetti'ler arasındaki kan davasını kapsayan bir mafya anısı olduğunu *umduğum* için de yarı dehşete kapıldım.

Benny bunu yayınlayacak mıydı? Belki de ölmeden önce dünyaya son h e d i y e s i olarak?

Ne düşüneceğimi bilmiyorum ama bu bekleyebilir. Şu anda yapmam gereken önemli bir okuma var.

Deri günlüğün içindeki kelimelerde ve resimlerde KAYBOLUYORUM. Kitabın neredeyse yarısındayım ve başımı kaldırıp gözümü kırptığımda saatin iki saati geçtiğini görüyorum.

İki saat mi? Tanrım. Bu nasıl mümkün olabilir?

Ah, doğru ya. Bir tetikçinin mafya tarihiyle ilgili günlüklerine dalmışım.

İki aile hakkında öğrendiklerime gelince, onlar hiçbir zaman dost olmadılar. Her zaman düşmandılar. El yazısı hikayeye göre Benny, kan davasının İçki Yasağı günlerinde, her iki tarafın da beş ilçede kaçak içki sattığı ve ailelerin mümkün olduğunca çok para kazanabilmesi için New York nüfusunu iyi likörlü tutmaya çalıştığı günlerde başladığını düşünüyor. Krallar gibi yaşıyorlardı, her şeyin en iyisine sahiptiler, ancak maaş bordrolarında olmayan polisler ve özerkliklerini küçümseyen yargıçlar tarafından sık sık ellerinden alınıyordu.

Her aile diğerini otobüsün altına atmak için elinden geleni yaptı. En azından dünya savaşa girene kadar. Eskiden kendi vatandaşlarına ateş eden adamlar gözlerini başkalarına çevirince her şey değişti. Geri döndüklerinde hiçbir şey eskisi gibi olmadı.

İçki yasağı sona ermişti ve para kazanmak için yeni bir yol bulmaları gerekiyordu. Dünya Savaşı'nın hikâyeleriyle örülmüş, mafyanın yükselişi ve düşüşü ile güç için mücadele eden ve her fırsatta kanundan kaçan aileler.

Bazı bölümlerde daha çok bir macera romanı gibi okunuyor, parıltılı yükselişler ve yıkıcı düşüşlerle dolu. Ve sonunda, yeni bir tür gangster rütbeleri tırmandı. İsimler ve betimlemeler değiştirilmiş olsa da, Dom Casso ve onun güç kazanmasını okuduğumdan şüpheleniyorum.

Akıllı, stratejik ve gerektiğinde acımasız, durdurulamaz biriydi. Ondan önceki babası, Dom'un önde gelen mafya ailelerinden birinin en genç lideri olarak başa geçtiğinde sahip olduğu güce, hırsla veya vizyona sahip değildi.

Boynumu bir o yana bir bu yana esnetiyorum çünkü oturmaktan boynum tutulmuş ve omuzlarım ağrıyor. Hareket etmek ve kanımın yeniden akmasını sağlamak için ayağa kalkıyorum, kitabı sadece bir anlığına yere bırakıyorum ve telefonum cebimde vızıldıyor.

İlk aklıma gelen *Cannon* oluyor ve telefonu çekip çıkarıyorum. Ama arayan o değildi.

Olanları duyduğum. Aman Tanrım, iyi misin?

Ekрана bakıyorum ve ilk olarak ne olduğunu nasıl öğrendiğini merak ediyorum. İkincisi, acaba gerçekten umurunda mı yoksa GTR Rossetti için benden bilgi mi istiyor?

İkinci ihtimalin doğru olabileceğine inanmak istemiyorum çünkü bu, bize tekrar saldırabilmek için neler olup bittiğini öğrenmeye çalıştıkları anlamına geliyor.

Bize.

Kullandığım kelimeyi fark ettiğimde donup kaldım. Az önce sessizce kendimi Casso klanının bir üyesi ilan ettim, hayatlarının geri kalanında hapse atıldıklarını göreceğime yemin ettiğim ekibin ta kendisi.

Ama artık benim için sadece gangster değiller. Hem de hiç değiller. Onlar hayatları ve aşkları olan gerçek insanlar ve isteğime ve daha iyi bir yargıya karşı olsun ya da olmasın, onları önemsiyorum. Dom'u bile, bazen, Cannon'a bok gibi davrandığı için kafasına vurmak istemediğimde.

Onları Rossettilere atacak değilim.

Ne söylemek istediğimden emin değilim, başparmaklarımı telefon ekranımın iki yanına dokunduruyorum ve düşünüyorum.

Eğer Randi Rossettilerle birlikteyse, onu kullanabilirim.

Onu manipüle etme fikri beni suçluluk duygusuna sürüklüyor ama başka bir seçeneğim olduğunu da sanmıyorum. Bu insanlar, aralarında masumların da bulunduğu bir kalabalığa otomatik silahlarla ateş ettiler ve düşmanlıklarını hak etmeyen insanları vurdular. Ayrıca çevredekileri de kolaylıkla öldürebilir ya da yaralayabilirlerdi.

Hiç değilse GTR Rossetti ve babasının sokaklardan uzaklaştırılması gerekiyor. Casso'ların kısmen iyi olduklarını ve hepsinin hapse girmesine gerek olmadığını öğrenmem umurumda değil. Rossettiler hakkında o kadar da iyi şeyler hissetmiyorum.

Ekrana dokunduğum cevabı oluşturmadan önce birkaç dakika daha tereddüt ediyorum.

Ben iyiyim. Ne olduğunu nasıl öğrendin?

Dün gece haberlerde Küçük İtalya'da arabadan ateş açıldığına dair bir haber vardı. Seni bulmak için kulübe gittim ama kapalıydı. Casso'ların bu işe karıştığını böyle anladım.

HMM . . . evet. Buna inanmıyorum.

Sana gerçekten bir şey söyleyemem. Sadece kulüpten uzak dur. Kendine dikkat et.

Beni korkutuyorsun, Drew. Yardıma ihtiyacın varsa, sana yardım edebilirim. Neye bulaştığını bilmiyorum ama bu karmaşadan kurtulmak istiyorsan, ben varım.

Buraya.

NE: Ne. Cehennem mi? Konuşmalı.

Ben iyiyim. Teşekkürler.

Randi'ye cevap verir vermez, neler olduğunu düşündüğünü merak etmekten kendimi alamıyorum ve saatlerce mafya hikayeleri okuduktan sonra şüphelerim çılgına dönüyor. Rossettiler için çalışıyor ve beni yem olarak kullanabilmek için beni ortaya çıkarmaya çalışıyor olabilir.

Bütün öğleden sonra oturduğum sandalyeye geri dönüp düşünmeye başlıyorum. *Benny'nin sözlerine saatlerce kendimi kaptırdığım için hemen sonuca varmıyorum. Düşünmüyorum. Ama Randi'nin mesajında kesinlikle bir şeyler oluyor.*

Cannon'a mesaj atmam gerekiyor ama ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok ve onu rahatsız etmekten çekiniyorum. Yine de Randi'yi bilmesi gerekiyor. Ayrıca, işlerin nasıl gittiğini ve ihtiyacı olan bir şey olup olmadığını öğrenmek istiyorum.

Ona ulaşmanın en az müdahaleci yolunun mesaj atmak olduğuna karar vererek bir mesaj yazıyorum.

ME: *Muhtemelen meşgul olduğunu biliyorum ama yardımcı olabileceğim bir şey var mı? Ben buradayım ve ihtiyacın olan her şeyi üstlenebilirim. Fırsat bulduğunda beni ara. Sana söylemek istediğim bir şey var.*

CANNON

Karşımda bu adam otururken kulüpteki masamda olmayı hiç beklemiyordum. Daha önce buraya hiç adım atmamış ve muhtemelen bir daha asla davet almayacak bir adam.

"Seni şu anda içeri almamam ve önümüzdeki yirmi dört saat boyunca sorgulanmak üzere kilit altında tutmamam için bana iyi bir neden söyle." Clinton Cole'un şüpheli ifadesi bana onun görüldüğünden daha zeki olduğunu söylüyor.

"Çünkü beni tutmak için hiçbir gerekçeniz yok. Ben sizi buraya davet eden bir suç tanığıyım. Bana teşekkür etmeniz gerekirdi, beni tutuklamakla tehdit etmeniz değil."

"O zaman bana ne anlatacaksın? Ne oldu lan?" "Sen de oradaydın Cole. Her şeyi gördün. Bana ne olduğunu sen söyle. ne oldu?" Soruyu tersine çevirdiğimde bana ters ters bakıyor.

"Gerçekten sana bir şey söylememi beklemiyorsun, değil mi? Çünkü bu işler böyle yürümüyor."

"Arabayı buldun mu? Sürücüyü? Silahlı adamı? Herhangi bir şey?"

Cole koltuğunda kayıyor ve sert duruşu rahatsızlığını belli ediyor. "Şimdi de polis olduğunu mu sanıyorsun? Kanunun doğru tarafında bile değilsin Freeman. Neden sana bir bok anlatayım ki?"

"Çünkü senin gözetiminde kan dökülmesinden bıktın. Sert biri olmana rağmen, aslında iyi bir polissin. Buna bir son vermek istiyorum ve yardımına ihtiyacım var."

Cole iki ayağı üzerinde dengede durabilmek için sandalyeyi geriye yatırdı. "Bu işi bitirmek istiyorsun ve benden yardım mı istiyorsun?" Başını bir o yana bir bu yana sallıyor. "Süslü bir kulüp yerine alacakaranlık kuşağına mı girdim?"

"Hayır. Ama bana bu işin bitmesini istemediğini söyleyemezsin. Tutuklanmayı ve patronunun seni kahraman ilan ettiği basın toplantısını yapmak istiyorsun, sonra da sadece işini yaptığını ve böyle bir şey için takdir edilmek istemediğini söyleme şansın olacak."

Cole gözlerini kısarak sandalyeyi ayaklarının üzerine geri oturtur. "Beni çözdüğünü sanıyorsun, değil mi?"

"Üzerinde çalışıyorum."

"O zaman bunun üzerinde çalış, sana öldürme yetkisi vermiyorum. Sen James Bond ya da Batman değilsin. Rossettilerle olan bu boku bitirmek istiyorsan, o zaman elindeki her şeyi bana teslim et, ben de savcıyla birlikte hava geçirmez bir dava hazırlayalım ve onları alaşağı edelim."

Onu inceliyorum, ağızından çıkmadan önce bir sonraki sözlerimi tartıyorum. "Senin yöntemi kabul edersem ve kimse ölmezse ne olacak? Ya kurşunlar uçuşmaya devam eder ve benim için önemli olan başka birini daha öldürürse? O zaman ne olacak?"

"Sana hiçbir söz veremeyeceğimi biliyorsun, Freeman. Bu işler böyle yürümüyor. O yüzden ya programa uy ya da vaktimi boşa harcama. Yapacak daha iyi işlerim var."

Böyle diyor ama yardım teklifimin elindeki en iyi seçenek olduğuna para yatırmaya hazırım.

"Arabanın güvenlik kamerası fotoğraflarını aldın mı? Bir şeyler almış olmalısın Cole. Dışarıda hepimizin gelip giderken fotoğraflarını çektiğini biliyorum."

Cole kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve sadece bu hareket bile bana ihtiyacım olan tüm cevapları veriyor. İfadesi de bunu doğruluyor.

"Peki ya çektiysem?"

"Bana plakayı ver, ben de seninle paylaşacak düzgün bir şeyler bulayım."

Dudaklarından sert bir kahkaha kaçıyor. "Doğru, sanki bu saçmalığa bir dakikalığına inanmışım gibi."

"Ben arabayı bulurum, sen de içeri girip sürücüyü tutuklarsın. Anlaşmaya ne dersin?"

Cole öne doğru eğildi, dirseklerini masamın kenarına dayadı ve alçak sesle ve net bir şekilde konuştu. "Araba bu sabah bir köprünün altında yanmış halde bulundu. Şu anda suç laboratuvarında, ama rozetim üzerine bahse girerim ki bulunacak bir şey olmayacak. Parmak izi yok. DNA yok. Kayıtlar, bir sürü sahte isimle desteklenen paravan bir şirketle bağlantılı."

Çıkmaz sokak beni sinirlendiriyor ama herhangi bir tepki göstermeyeceğim. En azından şimdi benimle bilgi paylaşıyor.

"Ama sende başka bir şey var, değil mi? Başka bir ipucu?"

"Eğer bilseydim, neden sana söyleyip teşkilattan atılma riskini göze alayım ki?" "Çünkü ben, tüm bunlara bir son vermek için sahip olduğun en iyi şansım.

Bir damla daha kan dökmek. Yardımımı istiyorsan, bunun bir bedeli var.

bağlı. Bir sürü lanet ip."

"İpleri sevmem, Freeman. Rossettileri daha fazla kan dökmeden alt etme konusunda ciddiysen, o zaman onları bırakmalısın."

"Senin de işin içinde olduğunu bilmeden bir bok bırakmayacağım. Savcıya sağlam bir dava sunmak istiyorsan, ihtiyacın olan tüm bilgiye sahibim. Ve haklısın, ben Batman değilim ve onları polis merkezinin tepesindeki bir ışığın yanında yarasa sinyaliyle bağlı olarak teslim etmeyeceğim, bu yüzden oraya girip onları öldürülmeden tutuklayan gerektiği anlamına geliyor."

Cole kollarını kavuşturarak sandalyesinde geriye yaslanır. "Ya sağlam bir dava için sana ihtiyacım yoksa. Ya içeride savcının onayını almak için ihtiyacım olan şeyi bana verebilecek biri varsa?"

Daha dik oturuyorum, çünkü bu daha önce sahip olmadığım bir bilgi. Ama Cole ihtiyacı olan her şeye sahip olsaydı, Giancarlo Rossetti ve GTR'yi çoktan hapse atmış, yargılanmayı bekliyor olurdu. Yani elinde birileri olabilir ama henüz yeterli bilgiye sahip değiller.

Asıl soru şu: İçeride kimler var? Rossetti kadrosunda aklıma gelen her adamı gözden geçirdim ve çoğu yıllardır yerindeydi. Dom ve Enzo en yeni adamlar hakkında daha çok şey biliyor olabilirler ama onları bu işe dahil etmiyorum.

Cole aklımdan geçenleri okuyarak, "Elimde kimler olduğunu sormak istediğini biliyorsun," diyor.

"Bana söylemeyeceksin, o zaman nefesimi boşa harcamanın ne anlamı var? Şimdi, bunu yapıyor muyuz Cole? Yoksa ben kendim halledeceğim ve sen de teğmenine neden lanet olası işini yapmadığını açıklamak zorunda mı kalacaksın?"

Cole bana ters ters baktı. "Lanet olası planın ne Freeman? Söyle bana, sonra bir anlaşma yaparız."

MEMPHIS

Saatler sonra, bir mesaj telefonumu titretti ve onu almak için çabaladım.

Cannon değil. Lanet olsun.

Eden'dan gelen mesajı okudum, akşam yemeğinin geldiğini ve çocuklar her şeyi yemeden önce gelip almam gerektiğini söylüyordu.

Sonny Mazzini'nin karısının ölümü üzerine iki mafya patronu arasındaki tüyler ürpertici yüzleşmeyi okumanın ortasındayım. Gianni Rossetti olduğuna inanmak zorunda olduğum Mazzini, Rossetti ailesinin eski reisi ve yirmi beş yıl önce yerine kötü şöhretli GTR'nin babası olan kardeşi Giancarlo geçti.

Günlüğü açık bırakıyorum, sayfalar arasındaki ipek kurdeleyi umutsuzca okumaya devam etmek istememe rağmen. Ama daha da önemlisi, Cannon'un da geri dönmesini umuyorum.

Bu acımasız gangsterlerin yapabilecekleri şeyler hakkında saatlerce okumak, onun onlar gibi olmadığını daha da netleştiriyor. Bu zaten bildiğim bir şeydi ama okuduklarım bunu milyarlarca kez pekiştirdi. Cannon, kitaptaki Marco Ferrari Dominic Casso'nun oğlu olabilir ama Dom'un yaptığı şeyleri yapmasına imkân yok.

Peki ya Dom emekli olur ve Cannon ailenin başına geçmeye karar verirse? O zaman ne olacak? Korkunç şeyler yapmış insanların öldürülmesini emrederken onun yanında mı duracaktım?

Onu seviyorum. Bundan şüphem yok. Ama bu kadar değişip babasının suretine bürünürse onu yine de sever miydim?

Duygularım çok gergin ve **b u** yüzden kitaptan uzaklaşmak zorundayım. Neden benden ve düşüncelerimden başka hiçbir şeyin olmadığı bu boş küçük daireden uzaklaşmak zorundayım.

Cannon'ı tekrar görmeliyim. Onun tanıdığım ve sevdiğim adam olduğunu yeniden teyit etmeliyim. Yaşlı bir adam ve pizza dükkanı tahliye edileceği için bir bina satın alan kişi. Kendisini ve tüm ailesini araştırdığımı öğrenen adam.

Babam, *ona* sahip olmaya devam ederken benim için adaleti sağlamanın bir yolunu bulacağına söz verdi.

Şu anda biraz enkaz halinde olduğumu söylemek yüzyılın en hafif ifadesi olur. Cannon'ın topyekûn bir savaşa dönüşen bu kan davasını sona erdirmeye görevini üstlenmesiyle ilgili endişelerimi de eklediğimde, *onu görmeye* ihtiyacım var.

Tanya'ya Grice'in eşlik ettiği ortak mutfağa doğru ilerliyorum. İkili fırından kap kap yemek çıkarıyor ve Eden, Bishop, Greer, Cav ve Benny'nin salata ve soğuk mezeleri mideye indirdiği masaya koyuyor.

"Cannon geri dönüyor mu? Ondan haber alan var mı?" Kapıda durur durmaz soruyorum, beni karşılamaya gelmediği için kendimi yenilmiş hissediyorum.

Sadece onu görmek istiyorum. Ona dokunmak. Onunla konuşmak.

Tanya bana bakarak, "Kulüpte olabilir," diyor.

"Eğer kapalıysa neden oraya gitsin ki?" Tanya bir yanıt vermeyince, başka birinin benim için bir yanıtı olabileceğini umarak odaya bakıyorum.

Cevap veren Grice oldu. "Boş. Herkesin içinde görünmek istemeyeceğin biriyle buluşmak için mükemmel."

"Kim gibi?"

"Polisler gibi." Benny sandalyesinde arkasına yaslanıp parmaklarını başının arkasında birleştirirken bunu söylüyor. "Çünkü Cannon onun babası değil ve bu çocuğun Rossettilerin peşinden Enzo'nun Dom'un yerine geçmesi durumunda yapacağı gibi silahlarını ateşleyerek gitmesine imkan yok."

Önce Benny'nin Cannon'ı eleştirdiğini düşünüp onu savunmak istiyorum ama sonra ekliyor: "O Enzo'dan çok daha zeki, o yüzden bu işi dikkatli halledecektir. Sanki canlı bir bombayla dolaşıyormuş gibi, çünkü durum temelde bu - yanlış bir hareketle patlamaya hazır."

Benny'nin açıklamasıyla hissettiğim rahatlama, ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde yok oluyor.

"Rossettiler boş işlerle uğraşmaz," diyor Cav, ses tonu ciddi. "İstediklerini elde etmek için masumları öldürmekten çekinmezler. Bunu daha önce de gördüm."

"Bunun olmasından nefret ediyorum," diyor Eden, koltuğunda gözle görülür bir şekilde titreyerek. Bishop uzanıp dövme kolunu ona doluyor, Eden'ı ve sandalyesini devasa gövdesine yaklaştırıyor.

"Yarın ilk uçakla buradan gidiyoruz. NOLA'ya döndüğümüzde bunların hepsi kötü bir rüya olacak, tatlım."

Dev gibi bir adamın minyon bir kadına *cupcake* dediğini duymak hayatımda duyduğum en sevimli şey olabilir ama Benny araya giriyor.

"Baban daha hastaneden çıkmadan mı gidiyorsun? Gerçekten mi? Bu çok acımasızca, Eden. Gerçekten sert."

Bishop Benny'ye ters ters bakıyor. "Onun aklına girmeye çalışma, ihtiyar. Dom onun güvende olmasını isterdi, bunu sen de biliyorsun." Odanın içinde dolaşırken bakışları hepimize değişiyor. "Dom hepinizin güvende olmasını isterdi. Cannon ortaya çıktığında ona gideceğimizi söyleyeceğim. Geri kalanınız ne isterseniz yapabilirsiniz. Tek umursadığım Eden'ı buradan çıkarmak."

Alnına bir öpücük konduruyor ve onun koruyuculuğu karşısında içimi bir sıcaklık dalgası kaplıyor. *Onun böyle bir şeye sahip olmasını seviyorum ve Cannon'ın da benim için aynısını yapacağını biliyorum.*

"Katılıyorum, siz ikiniz gitmelisiniz. Crey hastaneden çıkana kadar gitmeyeceğim, o yüzden yemek yiyip Cannon'ı bekleyelim. Sonra önümüzdeki yirmi dört saatin nasıl geçeceğine karar verimiz," diyor Greer ve hepimiz yemeklerimizi yiyoruz.

Neyse ki biz ortalığı toplarken Cannon geldi.

Az önce sildiğim masadan fırlayıp ona doğru koşuyorum ve kendimi neredeyse onun bedenine atıyorum. "Dönmüşsün. Tanrı'ya şükür."

Güçlü, becerikli kolları beni sarıyor ve ayağa kaldırıyor. "Böyle bir karşılamayla savaşa gittiğimi sanırsın." Dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Bayıldım buna."

"Sen iyi misin? Ne oldu? Neler oluyor? Polislerle konuştun mu?"

Polis kelimesi ağızımdan çıkar çıkmaz Cannon sertleşti. "Peki ya polisler? Buraya geldiler mi?"

Başımı sallıyorum. "Hayır, ama Benny onlarla kulüpte buluşabileceğini düşündü."

Cannon beni ayağa kaldırıyor ve hâlâ masada oturan, tabağında bir parça sarımsaklı ekmek olan yaşlı adama dönüyor.

"Ne oluyor Benny? Benim bilmediğim ne biliyorsun?"

Yaşlı adam başını iki yana eğip Cannon'a bakıyor. "Muhtemelen seni senden daha iyi tanıyorum. Sen gangster değilsin. Islak iş yapmıyorsun. Giancarlo'nun kapısına gidip

kafasına bir kurşun sıkarak. Seni tanıyorum evlat. Hem ellerini temiz tutacak hem de işlerini halledecek bir plan üzerinde çalışıyorsun."

"O haklı mı?" Ses tonumu renklendiren umutla soruyorum.

Cannon'ın bakışları Benny'den bana ve tekrar geriye dönüyor. "Tüm seçeneklerimizi gözden geçiriyorum."

"Dom nasıl?" Grice, Tanya ile bulaşık yıkadıkları lavabodan sordu. Teklif ettim ama ikisi bir ekip olarak daha iyi çalışıyor gibiydi.

"İyileşiyor. Stres seviyesini düşük tutmak zorunda. Hiçbir şey için heyecanlanmak yok, yani *ne duyarsan duy ona hiçbir şey söylemeyeceksin*." Cannon'ın bakışları odadaki bir kişiden diğerine dolaşıyor. "Bu odadaki herkes beni duyuyor mu? Çünkü bu iş bitmeden birinin ona bilgi sızdığını öğrenirsem, Dom'un başına gelecek her şey *sizin* başınıza gelir."

Cav hariç herkes aynı fikirde mırıldanıyor. Greer'in kendisine yaslandığı kapı aralığından kıkırdıyor.

"Ne?" Cannon üvey kardeşine ters ters bakar.

"Yaşlı adam gibi konuşuyorsun. Muhtemelen daha önce hiç olmadığı kadar. Ee, ağabey, bize neler döndüğünü anlatacak mısın? Çünkü ben yardım etmeye hazırım. Neye ihtiyacınız olursa."

Greer başını çevirip kocasına bakıyor, dudaklarından bir protesto dökülmek için can atıyor. Ama kocasının yüzünü görünce sadece, "Bundan emin misin? Çünkü artık Dom'un ayakçısı değilsin ve şu anda kaybedecek çok şeyin var."

"Damarlarımda hâlâ Casso kanı dolaşıyor ve o lanet Rossettilerin değer verdiğimiz bir kişiyi daha vurmasına izin vermeyeceğim. Sana ateş ettiler. Kız kardeşime. Kardeşlerime. Aileme. Bunun peşini bırakamam."

Greer sonunda hayatının aşkına verdiği zararı anladığında onu teselli etmeye başlar. "Cav-"

"Kimseyi öldürmüyoruz," diyor Cannon. "Polislerle görüştüm. Bir polisle. Clinton Cole."

"Peki, plan nedir?" Benny soruyor.

"Dom'un onlar hakkında bildiği her şeye ihtiyacımız var. Resimler. Telefon dinlemeleri. Kanıtlar. Her lanet şeye. Savcı için hava geçirmez bir dava hazırlıyoruz."

"Ve gerçekten bu bokun yapışacağını mı düşünüyorsun?" Benny öyle diyor.

Cannon beni kendi tarafına doğru daha sıkı çekiyor. "İçeride de bir adamı var ve ellerindeki her neyse onunla birlikte bütün

lanet Rossetti ailesi."

CANNON

Benny'nin planıma şüpheyle yaklaştığını söyleyebilirim ama umurumda değil. Bu onun kararı değil. Mutfaktan çıkmadan önce ondan Dom'a gidip bir şey söylemeyeceğine dair söz alıyorum. Torununun hayatı üzerine yemin ettirmek biraz aşırı olabilir ama mafya köklerim kendini gösteriyor.

Dom planladığım şeyden haberdar olursa, bunun olmasına izin vermez. Polislerle işbirliği yapmak, özellikle de kulübe birini getirmek, muhtemelen beni kafamdan vurması için yeterli olacaktır ama umurumda değil. Ona söylediğim gibi, bunu kendi yöntemimle halledeceğim.

Ama Dom'un ofisini yağmalayıp Rossettiler hakkında bildiği her şeyi bulmadan ve Cole'a teslim etmeden önce Memphis'le biraz zaman geçirmeliyim. *Tek başıma*. Buraya gelene kadar mesajını görmedim ve ona her şeyi yüz yüze anlatmanın daha kolay olacağına karar verdim. Çünkü o *benim* insanım.

Tüm bunları yapmamın sebebi Memphis. Hayatıma girmemiş olsaydı, şu anda farklı bir yolda ilerliyor olabileceğim hakkında hiçbir fikri yok. Mafyanın içinde büyüüp de neler yapabileceğinizi bilmeden büyüyemezsiniz ve eğer Dom'un yerine geçip bize ettikleri hakaretin cezasını vermek zorunda kalsaydım -özellikle de sadece yaralamakla kalmayıp arkadaşlarımı ve ailemi öldürselerdi- bunu yapabilirdim.

Dom farkında olmayabilir ama benim beynim de onunki gibi çalışıyor. Şu anda tam olarak ne yapmak istediğini hayal edebiliyorum ve bunun olmasına izin vermeyeceğim. İkincil hasar potansiyeli çok yüksek.

Bu kavganın sevdiğim birinin daha canını almasına izin vermeyeceğim.

Dün gece bensiz kaldığı küçük daireye kadar onu takip ederken parmaklarımı Memphis'inkilerle birleştiriyorum. Ona sarılmak için verebileceğim çok şey vardı ama görev çağırmıştı ve Creighton baygınken Holly'yi yalnız bırakamazdım. Beni dışlamış olsa bile, sadakatim böyle bitmez. Bir kez kardeş olan, her zaman kardeşir.

Tıpkı şimdi bu kadının benim olduğu gibi, her zaman da öyle olacak. *Ne olursa olsun*.

Kapıyı a r k a m ı z d a n kapatır kapatmaz, kirli beyaz duvarlar ve taba ve kahverengi halı, binanın geri kalanından gelen seslerle birlikte kayboluyor. Memphis dışında her şey kayboluyor.

"Dün gece burada seninle olamadığım için üzgünüm. Mesajına cevap vermediğim için de özür dilerim." Kollarımı ona doladım ve onu kendime doğru çektim, kalbinin göğsümde attığını hissettim.

"Önemli değil. Seni anlıyorum. Sen yapman gerekeni yaptın. Ben iyiydim. Güvendeydim." Titriyor ve bana bakana kadar ellerimi sırtında aşağı yukarı gezdiriyorum. "Polisle ne yaptığını bildiğinden emin misin? Cole'la?"

Peruğunun bir tutamını yüzünden uzaklaştırıyorum. "Seni görmek istiyorum. Gerçek seni. Artık saklanmak yok Memphis. Bu binadaki herkes senin tam olarak kim olduğunu bilebilir ve hiçbir şey olmayacak. Sana kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Hayatım üzerine yemin ederim."

"Ancak bana ne yaptığını bildiğine ve tüm bunlar bittikten sonra el ele tutuşup gün batımına doğru yola çıkacağımıza söz verirsen. Yemin et, Cannon. Seni şimdi kaybetmek için bulmadım ve sana aşık olmadım. Kaybetmeyeceğim. Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Bu iş bitene kadar attığın her adımını takip etmek zorunda kalsam da umurumda değil. Beni anlıyor musun?"

Gözleri cam gibi oldu ve sesi dökülmemiş gözyaşlarıyla sertleşti.

"Ağlama bebeğim. Bütün bunları buraya kadar gelmek için yaşamadık. Senin ve benim yaratacağımız bir sürü anı var ve onları yaratacağız." Tek bir gözyaşı kaçıyor ve onu başparmağımla yakalıyorum. "Gözyaşı yok. Onlara ihtiyacın yok. Anladın mı?"

Başını sallıyor ve dudaklarını yakalamak için ağzımı indiriyorum, dilimle içine dalıyorum, ona daha yakın olmak için çaresizim. Memphis'in elleri yukarı kalkıyor ve birkaç saniye içinde peruk düşüyor. Geri çekiliyor.

"Bir saniye. Lensleri çıkarayım. Haklısın. Saklanmaktan bıktım. Seninle *ben* olarak birlikte olmak istiyorum. Sadece ben olarak."

"Güzel."

Küçük banyoda kayboluyor ve su mavisi gözleri parlayarak geri dönüyor.

"Seni seviyorum Cannon ve Tanrı'ya yemin ederim ki, sana bir şey olursa, diğer tarafta sana katılana kadar hayatımın geri kalanında bana musallat olsan iyi edersin. Bana cenneti vaat edip sonra da cehennemi yaşatmayın. Seninle bir ömür geçirmek istiyorum."

"Sen alacaksın. Bunu gerçekleştireceğim." Yemin ettiğim anda, yeminimi tutmak için yapamayacağım hiçbir şey olmadığını biliyorum.

MEMPHIS

Dudaklarımız tekrar çarpışıyor. Cannon beni tadarken, çenemden aşağı süzülürken ve tüylerim diken diken olurken, elleri beni bluzumdan ve sütyenimden soymakla meşgul.

Cannon'ın gömleğinin ve pantolonunun düğmelerini hızla çözüyorum, ta ki ikimiz de yatak odasına doğru sendeleyip tam boy yatağa düşene kadar.

"Sana ihtiyacım var bebeğim. Hemen şimdi."

Gırtlaktan gelen sesi beni onun için daha da çaresiz kılıyor.

"İzin ver-" Sözlerimi yarıda kesiyorum ve avuçlarım üzerinde gezinirken dudaklarım göğsünde bir yol çiziyor. Bana verdiği sözlere rağmen, vücudunun her bir parçasını ezberlemek zorundayım. Gergin kaslarının her çizgisini ve teninin her santimini. Görüntüyü beynime kazıyorum çünkü bu sadece seks değil.

Bu *aşk*.

Elleri kıvrımlarımı kavrarken ve bana taparken kendimi hiç şu anki kadar güzel hissetmemiştim.

Sonunda onun sert sikine ulaştığımda, iki elimle etrafını sarıyorum ve başını ağzıma alıyorum. İniltisi şimdiye kadar duyduğum en güzel sestir. Çökeltisinin tuzlu tadı dilime çarptığında, bundan zevk alıyorum. Onu derinlere çekiyorum, her santimini yalıyorum, boğazımın arkasına çarptığında gözlerimden yaşlar dökülmesine aldırmiyorum.

Birlikte geçireceğimiz çok ama çok uzun hayatımızın geri kalanında bunu hatırlamasını istiyorum. Belki de beynimin ilkel bir parçasıdır, ama neyin tehlikede olduğunu tam olarak bilmesini ve dikkatli olması ve güvende kalması için her bir nedeni çimentolamasını istiyorum.

Bunun birlikte olduğumuz son an olmaması için şu anda yapamayacağım hiçbir şey yok.

Cannon aniden ağzımdan çekiliyor ve ikimizi de üstte olacak şekilde çeviriyor. "Ağzına boşalmayacağım. *Bana* ait olan o tatlı, dar amcığın derinliklerine boşalacağım."

Sahiplenici sözleri etrafımı sarıyor ve hiç bu kadar birine ait olmak istememiştim.

Hayır, ait olmak *istemedim*. Ben ona aitim.

Kalçalarımı ayırıp sikini girişime dayadığında, ela gözlerine bakıp ona gerçeği söylüyorum.

"Birini bu kadar sevmenin mümkün olduğunu bilmiyordum."

"Ben de bebeğim. Ta ki seninle tanışana kadar."

Bununla birlikte, içime batıyor, beni genişçe geriyor ve onu daha derine almak için sırtımı eğiyorum. Sahip olduğu her şeyi istiyorum. Onun olduğu her şeyi.

Cannon üst kollarımı kavlıyor ve başımın üzerine kaldırıyor, içime girerken parmaklarımızı birbirine geçiriyor. İtiş üstüne itiş, G noktama çarpıyor ve orgazm, kenarda sallanana kadar içimde birikiyor.

"Geleceğim. Yapamam-"

"Bekle. Beni bekle. Birlikte. Birlikte gidiyoruz."

Bir elini bırakıyor ve diğer eliyle kıcımı daha yukarı kaldırıyor ve içeri giriyor. Başparmağı klitorisimi buluyor ve tek bir dokunuşla kendimi kaybediyorum.

"Şimdi," diyor.

Cannon adımı haykırırken orgazm içimi parçalıyor.

"*Memphis.*"

CANNON

Sonsuza kadar böyle kalabilirim, hâlâ Memphis'in içinde, başım onun her kalp atışını duyabilecek kadar yakınımda.

Ama kalkmam gerektiğini biliyorum ve hiçbir sorumluluğa bu kadar içermemiştim. Sonra kendime tüm bunlar sona erdiğinde sevdiğim herkesin güvende olacağını hatırlatıyorum. Sadece bu bile bana yataktan kalkmak için enerji veriyor.

Memphis başını kaldırıp bana bakıyor. "Vakit geldi mi?"

"Evet, bebeğim. Zamanı geldi. Bekle biraz. Sana bir havlu getireceğim."

Banyoda üzerimi temizliyorum ve temizlenebilmesi için ona ılık suyla ıslatılmış bir bez getiriyorum.

O kendine bakarken, ben de giysilerimizi almak için küçük oturma odasına gidiyorum. Tam elime almıştım ki, bir sayfasına Giancarlo Rossetti'nin resmi yapıştırılmış açık bir kitap görüyorum. Köşedeki sandalyenin üzerinde, Dom'un ofisinden gelmiş olması gereken dizüstü bilgisayarın üstünde duruyordu.

"Bu da ne böyle?" Boş odaya soruyorum, şimdi deri bir günlük olduğunu fark ettiğim şeyi elime alıyorum.

Yatak gıcırıyor ve Memphis kafasını oturma odasına doğru uzatıyor. "Ne?"

Ona uzattığım kıyafetleri almak için bana doğru geliyor ve ben de kapağı ona gösteriyorum.

"Şey ... kan davası hakkında sorular sormaya başladığımda Benny bana verdi. Tüm isimlerin değiştirildiğini söyledi ve şu ana kadar okuduğum kadarıyla, bir mafya tarihi dersi ve ardından Cassos ve Rossettiler arasındaki kan davasının içeriden bir anlatımı gibi."

"Bunu Benny mi yazmış? Aman Tanrım. Dom bilse onu öldürürdü." *Zaten ölmüyor olsaydı, diye ekliyorum sessizce.*

Günlüğü sandalyeye bırakıp pantolonumu çekiyorum ama kitap siyah-beyaz bir kadın fotoğrafıyla açıldığında parmaklarım pantolonumun düğmesinde donup kalıyorum.

Ve sıradan bir kadın değil.

Memphis'e bakarken kalp atışlarım hızlanıyor ve kulaklarımda kan uğulduyor. Başımı kaldırıp yüzüne bakıyorum.

"Sorun ne?" diye soruyor, iki kolunu gömleğinin kollarına sokmuş, hareketsiz bir şekilde.

Bir resme bir de ona bakıyorum. "Bu kitapta neden senin resmin var?"

"Sen neden bahsediyorsun?" Memphis gömleği kafasından çekip çıkarıyor ve aramızdaki boşluğu kapatarak açık günlüğe bakıyor. Tökezleyerek bir adım geri gitti ve omzunu benimkine çarptı.

Altındaki yazıyı okurken ona destek olmak için uzandım.

Selena Mazzini, Mazzini'lerin evinde öldürülmüş olarak bulunmadan önce.

"NEDEN ... neden bu bana benziyor?" Memphis bana bakmak için başını iki yana sallıyor ve yüzündeki tüm renk kayboluyor. Hayalet görmüş gibi görünüyor. "Kim o?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve kitabı almak için uzanıyorum.

Selena Mazzini'nin cesedi 12 Ağustos akşamı kocası Sonny Mazzini tarafından bulundu.

MEMPHIS'E DÖNÜP BAKIYORUM. "Benny'nin açıklaması gereken çok şey var."

MEMPHIS

Fotoğrafta bana benzeyen bir kadın var ama şimdi daha yakından bakınca aradaki farkları görüyorum. Benim gözlerim biraz daha büyük ve onun burnu biraz daha geniş.

Ama yine de. Bu benim yüzüm.

Cannon, Benny için bağırırken ben de onu Brownstone'a kadar takip ediyorum. Herkes kafasını odasından çıkarıyor ve o da yaşlı adamı en son kimin gördüğünü öğrenmek istiyor. Tempo bizi kütüphaneye yönlendiriyor ve Benny'yi boş şöminenin önünde kitap okurken buluyoruz.

Eşiği geçer geçmez Benny kucağındaki kitaptan başını kaldırıyor. "Bana mı sesleniyorsun?"

"Bize söylemediğin ne halt biliyorsun?" Cannon günlüğü ve Selena Mazzini'nin resmini uzatarak soruyor.

Benny önce resme sonra da bana bakıyor -peruksuz ve lenssiz- ve yüzünde en ufak bir şaşkınlık belirtisi yok. Hiç.

"Senin kadına onunki gibi gözleri daha önce sadece bir kez gördüğümü söyledim."

"Regina adında ölü bir kadında," diye ekledim ve sonra çenemi Cannon'a doğru salladım. "Gerçek adı bu mu? Regina Rossetti mi?"

Benny uzanıp tıraşsız yüzünde bir tabaka oluşturan kaba bıyıklarını kaşıyor. "Evet, öyle. Giancarlo ve GTR'nin asla bulamadığı kayıp Rossetti kızı olduğuna da adım gibi eminim."

Ağzım bir karış açık kalıyor ve her yerim buzla kaplanıyor. deri.

"Hayır. Hayır. Bu mümkün değil. Benim adım Memphis Lockwood. Benim adım Babası Leander Lockwood'du, muhabir ve haber sunucusu. Ben Rossetti değilim."

"Bundan emin misin evlat? Çünkü Alessandra Rossetti annesinin öldürüldüğü gece ortadan kayboldu ve sonra babası Gianni, karısını öldürdüğü için Dom'un peşine düştüğünde, küçük kıza ne olduğunu asla söylemedi. Amcası ve kuzenleri onu asla bulamadı."

Cannon'ın kalçamdaki tutuşu sıkılaşıyor, sanki beni olacaklar için desteklemeye çalışıyor, ama zaten bildiğime eminim. Yine de soruyu yine de soruyorum.

"Karısını öldürdüğü için Dom'un peşine düşen Gianni Rossetti'ye ne oldu?" Ağzımda biriken tükürüğü yutuyorum ve bir cevap beklerken tüm vücudum titriyor.

Ama cevap Benny'den gelmiyor.

Cannon yanımdan, "Dom onu öldürdü. Bunu yapmak istemedi ama Gianni mantığa kulak asmadı. Dom'un Regina'yı öldürmediğine inanmadı."

"Aman Tanrım." Daha önce yediğim yemek midemden safrayla birlikte yükseliyor ve daha da çok titriyorum.

Cannon dizlerimin çözüleceğini anlamış olmalı ki beni Benny'ninkinin karşısındaki sandalyeye oturtuyor. "Otur. Tanrım, bembeyaz olmuşsun. Benny, ona biraz viski getir."

"Hepimize viski getireceğim," diyor.

Kalkarken sandalyenin gıcırdadığını duyuyorum ama Cannon önümde diz çöktüğü için ona doğru bakmıyorum.

"Henüz hiçbir şey bilmiyoruz. Şu anda sadece lanet bir hikâye Memphis," diyor.

Ama ben farklı biliyorum. İliklerime kadar biliyorum. O kayıp kızın ben olduğumu biliyorum.

"Babam bana biyolojik annemden hiç bahsetmedi. Eğer saklayacak korkunç bir sırrı olmasaydı neden bana ondan bahsetmesin ki? Sanki o gerçekten benim babam değildi, değil mi?"

Cannon elimi kavıyor, o kadar sıkıyor ki acıyor ama acıyı hoş karşılıyorum. Beni topraklıyor. Parçalanıyormuş gibi hissettiğim lanet olası aklımı kaybetmemi engelliyor.

"Ben de kimim?"

Elimi bir bardak viskiye sarıp dudaklarıma götürmeme yardım ederken ciğerlerim kabarıyor. Alkolün yakıcılığı boğazımdan aşağı kayıyor ve ona başka bir yaşam çizgisi olarak tutunuyorum.

Kim olduğum hakkında bildiğimi sandığım her şey yalanmış.

Cannon başını çeviriyor ve Benny ile konuşurken çenesinin keskin hatlarına odaklanıyorum.

"Şüphelendin, değil mi? Ve hiçbir şey söylemedin. Neden?" Sesi hayal kırıklığıyla birlikte yükseliyor.

"Ne demem gerekiyordu ki? Regina ile aynı renk gözlere ve aynı yüz hatlarına sahip. Biliyorum çünkü ona bayılıyordum.

Regina biz gençken, ailesi Rossettilerle bağ kurmak istediği için Gianni'yle evlendi. Senin kızın da peruk taktığını bilmiyordum."

"O zaman neden ona bu lanet el yazmasını verdin? Resmi görmesini istedin! Bunun olmasını sen istedin!"

"İstediysen ne olmuş yani!" Benny patladı, yüzü kıpkırmızı oldu. "Birini sevseydin ve ona sahip olamadan kaybetseydin, bu lanet gezegende ondan kalan son parçaya ne olduğunu bilmek isterdin. Beni yargılama evlat. Sen benim lanet hayatımı yaşamadın!"

Benny iki büklüm oluyor, sert bir öksürük nöbeti vücudunu sarıyor, yaşlı adamın kütüphanede bu itirafı yaptıktan sonra gözümüzün önünde son nefesini vereceğinden korkuyorum.

"Cannon. Cannon." Uzanıp elini tutuyorum. "Dur. Lütfen dur. Ona bağırma."

Cannon elini benimkinden çekti ve Benny'yi oturduğu sandalyeye götürdü.

"Sorun yok, Ben. Sen iyisin." Yaşlı adamın cebinden bir mendil alır ve Benny mendili ondan kapar. "911'i aramamızı ister misin? Sana yardım getirebiliriz."

Cannon cebinden telefonunu çıkarırken öksürük yavaşlıyor ve Benny kolunu sallıyor.

"Hayır. Hastane yok. Son günlerimi beni rahat ettirmeye çalışırken makinelere bağlı olarak geçirmeyeceğim çünkü benim için yapabilecekleri hiçbir şey yok."

"Tanrım, Benny. Çok özür dilerim." Cannon telefonunu aramızdaki masaya bırakıyor ve Benny'nin önünde diz çöküyor. Bir eli Benny'nin dizinde, diğeri de benimkini kavıyor. "Şimdi ne bok yiyeceğiz?"

Soru özel olarak kimseye yöneltilmemiş olabilir ama yine de cevaplıyorum.

"Gerçeği öğrenmek zorundayız. Kim olduğumu bilmem gerekiyor, çünkü babamı tanıyorsam Yani-" Sözümü kesiyorum çünkü Leander Lockwood'dan babam olarak bahsetmemek kalbimi acıtıyor. O bir kızın bir babadan isteyebileceği her şeye sahipti.

"O hâlâ senin babandı, bebeğim. Ne olursa olsun," diyor Cannon, sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, ya da belki de sadece sesimde zar zor tuttuğum gözyaşlarının sesidir.

Ve sonra aklıma geldi.

"Ya babam Dom'un gerçek babamı öldürdüğünü bildiği ve annemi kimin öldürdüğünü bulmaya çalıştığı için Dom'un dosyasını tuttuysa, çünkü onun için adalet istiyordu?"

Cannon ve Benny bana baktı ve Cannon nefesinin altında küfretti.

"Lanet olsun. Haklı olabilirsin."

Düşüncenin beynimde birkaç saniye boyunca marine olmasına izin verdim ve parçalar yerine oturdu. "Öyle olmalıydı. Mantıklı olan tek şey bu. Dosyayı bulduğumda hemen bir sonuca vardım ve Casso ailesini araştırdığı için öldürüldüğünü düşündüm ama neden onları araştırdığını anlayamadım."

"Bekle. Leander Lockwood. Yukarı Doğu Yakası'ndaki dairesinde ortada hiçbir neden yokken kendini öldüren muhabir mi?" Benny, öksürük krizinden dolayı sesi hâlâ pürüzlü, dedi.

Bakışlarımla Benny'yi mızraklıyorum. "Evet, ama o kendini öldürmedi. Yapmadığını biliyorum."

"O zaman kim yaptı?"

Cannon ayağa kalktı. "Bunu da öğreneceğiz." Telefonuna uzanır, ama parmaklarını üzerine koyamadan titreşir. Ekrandaki mesajı okuyunca yüzü soldu. "*Siktir.*"

"Ne?" Benny ve ben hep bir ağızdan sorduk.

Cannon söyleyeceklerine nasıl tepki vereceğimden korkuyormuş gibi bakışlarımı karşılıyor.

"Annen Rossettilerin elinde. İki saat içinde benim için bir takas yapmak istiyorlar."

MEMPHIS

Son otuz dakikanın ifşaatları dünyanın eksenini kaydırıldı. Hayır, eğmedi. Artık tanıyamadığım bir şekilde yeniden düzenlendi.

Dünyanın parçalarını toplamaya çalışırken volta atıyorum.

Kimim ben? Bu soruya cevap vermek için gereken zamanı bile ayıramıyorum çünkü öncelik sıralaması yapmamız gerekiyor ve adını hiç duymadığım biri olabileceğim gerçeği şu anda uğraşmamız gereken en önemli şey değil. Tanıdığım tek anne Rossettilerin elindeydi -bu noktaya kadar kafamda "kötü kötüler" etiketini taşıyan insanlar. Ama şimdi... şimdi onların bir şansı olduğuna inanmam gerekiyor.

ailem olabilir mi?

Kütüphanenin duvarları ve boş ateş ızgarası, oturmak zorunda kalana kadar bana yaklaşıyor gibi görünüyor. Bir sandalyeye çöküyorum ve Cannon yanıma çömeliyor.

"Bebeğim, her şey yoluna girecek. Onu geri getireceğiz. Sadece nefes al."

Başımı sallıyorum, kucağımdaki sıkılı yumruklarına odaklanıyorum. Parmaklarımı açana kadar teker teker gevşetmek için kendimi zorluyorum.

"Ben iyiyim. Ben iyiyim." Kelimeleri tekrarlıyorum, sanki ne kadar çok söylersem doğru olma ihtimallerinin o kadar artacağını umuyormuşum gibi. Eğer ... eğer gerçekten Alessandra Rossetti olsaydım, ki *kesinlikle* değilim, bu ne anlama gelirdi?

Gözümün önünden siyah saçlı bir adamın beni havaya kaldırdığı ve kabarık pembe prenses elbisemin her savruluşta yükselip alçaldığı görüntüler geçiyor. Evden bir kadın sesi ona dikkatli olması için bağılıyor, *İtalyanca*. Ama ben ne dediğini biliyorum.

Bu bir anı mı? Resim o kadar canlı ki, beyaz fırfırlı çoraplar ve ayağımdaki parlak siyah rugan ayakkabılara kadar.

Gerçek olamaz. Gerçek değil. Leander Lockwood babam olmasaydı *bilirdim. Bilmez miydin?* Ama bana biyolojik annemden hiç bahsetmedi. Asla.

Saklayacak bir şey yoksa neden bana söylemesin ki?

Kendimi sorularla boğuyorum. Mesela, *neden daha fazla cevap için onu zorlamadım? Tanrı aşkına, ben araştırmacı bir gazeteciyim. Benim işim bu.* Ama bunun cevabını zaten biliyorum çünkü kendime ilk kez sormuyorum.

Leander Lockwood inanılmaz bir adamdı ve benden bir şey istediğinde sorgusuz sualsiz yerine getirdim. Doğmuş doğacak en meraklı çocuk olan bende uyandırdığı sadakat, güven ve *sevgi* buydu.

Ama ben onun için mi doğmuştum?

Öyle olmalıydım. Belki bir ilişkisi vardı? Üvey annemin nasıl biri olduğunu bildiğim için onu suçlamazdım. Gerçi onun anlattığına göre, evliliklerindeki gerilim ben gelene kadar başlamamış. *Gelmiş, doğmamış.*

Ben her zaman onun karısı olmayan bir kadından doğan bir çocuk olduğumu ve üvey annemin bana bu yüzden böyle davrandığını düşündüm. Ama babamdan o kadar çok sevgi gördüm ki, bu beni rahatsız etmedi. Ben babamın kızıyım ve bu benim hoşuma gidiyordu. Onun onayını ve sevgisini o kadar çok arıyordum ki, doğumumla ilgili akla yatmayan tüm ayrıntıları görmezden gelmeye hazırdım?

Evet. Kesinlikle evet. Kesinlikle evet. Ve gezegende aynı şeyi yapmayacak herhangi bir insan hayal edemiyorum. Babam *öyle* bir adamdı. Manyetik, nazik, cömert ve iyi olan her şey. Yoksa neden Amerikan halkı onu bu kadar uzun süre sevsin ki, onlara zor hikaye üstüne zor hikaye getirirken, ama bunu şefkat ve adaletle yaparken?

İçgüdüsel olarak araştırmadığım için kendimi aptal ve küçük hissediyorum ama babamı hatırladığımda bunların hepsi kayboluyor. Onun için yapamayacağım hiçbir şey yok. Yapmaktan kaçınmayacağım hiçbir şey.

Ama o öldü ve bu durumda, Cynthia risk altındayken, onu sağ salım geri getirmemi isteyeceğine inanmalıyım. Boşanmış olsalar bile, ona ve iyiliğine önem veriyordu.

Çenemi kaldırıp Cannon'ın bakışlarıyla buluşuyorum. Düşünce sürecim boyunca önümde çömelmiş, bilgiyi sindirmemi bekliyordu.

"İyi olduğuna emin misin? Çünkü değilsen anlarım." Bunu söyleme şeklinden benim Alessandra Rossetti olduğumu düşündüğünü anlıyorum.

Tekrar tekrar aşık olduğum o ela gözlere bakıyorum ve hiçbir yargılama yok. Nefret yok. İğrenme yok.

İşte o an onun da babam kadar inanılmaz bir adam olduğunu anlıyorum. Düşmanlarıyla paylaştığım isim ve aile geçmişim ne olursa olsun beni farklı görmüyor.

"Eğer Alessandra Rossetti olsaydım . . ki değilim," diye eklemeyi ihmal etmiyorum ki herkes nerede durduğumu bilsin. "Şimdiki Rossetti'ler benim için kim olurdu?"

"Giancarlo senin amcan ve GTR de kuzenin," diyor Benny.

Bilgiyi işlerken birkaç kez göz kırpyorum. "Onlarla akraba olmama imkân yok. Yok işte. Akraba olamam. Bu mümkün değil."

Cannon elimi ellerinin arasına aldı. "Birisi Dominic Casso'nun babası olduğunu öğrendiğinde de aynı şeyi söyleyebilir. Ailemizi seçme şansımız yok bebeğim. Ne kadar istersek isteyelim."

"Ama onlar canavar," diyorum, aldıkları canları, kurşunlarıyla kaldırımda açtıkları yaraları ve döktükleri kanı düşündükçe sesim titriyor.

"Hepimiz öyleyiz evlat. Sadece bazılarımız bunu diğerlerinden daha iyi saklıyor," diyor Benny. Bakışlarımı onunkilere dikiyorum. "Ben bir canavar değilim. Kim olduğum ya da damarlarımda kimin kanı dolaştığı umurumda *değil*, *onlar* ya da *senin gibi* değilim.

..."

Benny'nin yüzü yumuşuyor ama bu bir sonraki cümlesini yutmayı kolaylaştırmıyor. "Eğer babanın planladığı gibi bir mafya prensesi olarak yetiştirilseydin, kim bilir neler yapabilirdin. Sonra tekrar, Eden gibi olabilirdin. Turta kadar tatlı. Bunu asla bilemeyeceğiz."

Omuzlarım dik oturana kadar geriye doğru çekildi. "Babam Leander Lockwood'du ve beni akıllı, nazik, meraklı ve şefkatli biri olarak yetiştirdi." Ses tonum yaralayacak kadar keskin ve Cannon daha da sıkıyor.

"Kimse bunu senden alamaz. Haklısın, damarlarında kimin kanı dolaştığı önemli değil, sen Leander Lockwood'un kızıydın çünkü o senin babandı. Bunun doğru olması için sana DNA'sını vermek zorunda değildi. Seni sen yapan diğer her şeyi sana verdi."

Öne atılıp kollarımı Cannon'ın omuzlarına doluyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor. "Bunun doğru olmasını gerçekten istiyorum. Bunu ondan alamam. Bunu *yapamam*."

"Almayacaksın. Söz veriyorum. Ne olursa olsun, *seni* seviyorum. Drew, Memphis ya da Alessandra olman umurumda değil. Hangi peruğu ve lensi taktığın ya da ne kadar makyaj yaptığın umurumda değil. *Seni* seviyorum."

Cannon uzanıp başparmağıyla yanaklarımdaki gözyaşlarını silerken ben geri çekilip gözlerimi kırıştıyorum.

"Ben de seni seviyorum. Ama yine de kim olduğumu bilmemek hoşuma gitmiyor. Gerçek olmasını istemesem bile emin olmam gerekiyor."

"O zaman öğreneceğiz," diyor

Cannon. "Nasıl?"

"Rossettilerin gönüllü olarak DNA örneği vereceklerini sanmıyorum ama öldükten sonra bir tane alabileceğimizden eminim." Dehşet verici öneri Benny'den gelir.

"Onları öldürmeyeceğiz, Ben. Onları akıllı bir şekilde ortadan kaldıracacağız ve hayatlarının geri kalanını federal hapishanede çürüyerek geçirecekler."

Yaşlı adam tekrar öksürmeye başlar. "Bunu nasıl yapmamızı öneriyorsun?"

"Bir planım var." Cannon ayağa kalktı ve bana elini uzattı.

Ayağa kalkıyorum, ayağa kalktığımda ona yakın duruyorum, sanki onu bir çapa olarak kullanıyormuşum gibi. Ki öyleyim, çünkü bu odada ya da şehirde ona karşı hissettiklerimden başka hiçbir şeyin anlamı yok.

"Beni Cynthia'yla takas edeceğiz," diyor Cannon, "tıpkı istedikleri gibi."

O anda iyi ki ona sıkıca tutunmuşum diyorum, çünkü aksi takdirde bu öneri beni dizlerimin üzerine çöktürebilirdi.

"Hayır! Hayatta olmaz!" Benny başını sallarken itirazım odayı dolduruyor.

"Hayır. Kıza katılıyorum. Başka bir yol bulmalıyız. Seni öldürecekler."

"Peki onu öldürmeyeceklerini mi düşünüyorsun?"

Cannon bunu söyler söylemez, göğsümü kasvetli bir umutsuzluk kaplıyor. *Cynthia'nın ölmesine izin veremem. Ne olursa olsun, onu her zaman kendi tarzımda seveceğim. Cannon'ı kaybetmemek için onu feda edemem. Ama onu kaybedemem de.*

Bu imkansız bir durum. İmkansız bir seçim. Zaman geçiyor ve bu karmaşadan nasıl kurtulacağımıza dair hiçbir fikrim yok.

Cannon'ı kaybetmeyeceğim. Cynthia'ya bir şey olmasına izin veremem. Peki ne yapacağız?

Bir adam kapı aralığını doldurur ve odaya girer. Cavanaugh Westman, Hollywood'un en ateşli aksiyon yıldızı. Şimdi bakıyorum da, yüz hatlarında Casso ailesine benzerlik damgasını görüyorum.

Hepimizi süzüyor, eminim Drew Carson peruğum ve lenslerim olmadığı için beni bir kez daha süzdükten sonra Cannon'ın bakışlarıyla buluşuyor.

"Beni bilgilendir. Bir süredir oyunun dışında olabilirim ama her ne halt oluyorsa yardım edebilirim."

CANNON

Yanımda, Memphis elimi tutuyor ve ben sadece onun içindeki savaşı hayal edebiliyorum. Tıpkı benim içimde olduğu gibi.

Yapabileceğimiz tek seçim çok açık.

Kendi kıcıımı kurtarmak için bir kadının ölmesine izin vermeyeceğim, özellikle de oyuna dahil olmayan ve hiç dahil olmamış birinin. İşe yaramaz ve berbat bir anne olabilir ama bu konuda suçlanması gereken o değil. Ben öyle bir adam değilim ve asla da olmayacağım.

Rossettiler onu öldürecek. Bundan hiç şüphem yok. Sadece erkeklerin olmasını beklemek yerine, kaldırımında duran tüm aileyi vurmak için zamanlama yapmakta bir sakınca görmediler. Bir şeyi kanıtlamak için Cynthia Lockwood'un gözlerinin arasına bir kurşun sıkmaktan çekinmeyeceklerdir.

Peki ya ben? Beni de öldürecekler. Bana işkence ettikten sonra. Ya da en azından denedikten sonra. Dışarıdan bakan biri Dom için takas istememelerini garip bulabilir ama bana öyle gelmiyor. Hastanede kalp krizi geçiriyor, Rossettiler muhbir ağları sayesinde bunu zaten biliyorlardır. Güvenliğini 7/24 yanında bırakmamın bir sebebi var. Çünkü ben Rossettilerin onu yatağında öldürmeye çalışmayacağına güvenmiyorum.

Dom onlar için yaralı bir hayvan. Bir risk değil. Enzo da yatalak, bu da organizasyonları için en güçlü tehdidin *ben* olduğum anlamına geliyor.

Kusurlu olduğunu düşünsem de mantıklarını anlıyorum. Ailenin başına geçersen Dom'un benden beklediğinin aksine bir gangster olmayacağım. Ben bir iş adamıyım, hem de çok iyi bir iş adamı. Aile şirketlerini kolayca yenileyebilir ve yasal faaliyetlerden Dom'un yasadışı faaliyetlerden elde ettiğinden daha fazla kâr elde edebilirim. Sadece bunu kanıtlamam için bana hiç fırsat vermedi. Ve eğer kendimi Rossettilere teslim edersem, asla bir şansım olmayabilir.

Hayır. Bugün ölmeyeceğim. Sonunda anlam kazanan bu acı kan davasının bir başka kurbanı olmayacağım.

Dom'un Gianni Rossetti'yi öldürdüğünü biliyorum çünkü Rossetti ona geldi ve onu karısına işkence etmek ve öldürmekle suçladı ve bunun için onu öldürmeye çalıştı, toplantıya barış içinde gelme önermesiyle girmiş olmasına rağmen.

Dom Rossetti'yi nefsi müdafaa için vurdu çünkü adam kederden aklını kaçırmıştı ve Dom'un güvenliği adamı odaya almadan önce bunu fark etmeliydi. Gianni Rossetti o noktada Memphis'i çoktan Lockwood'a götürmüş olmalıydı, çünkü ancak bu şekilde risk alabilirdi ve gerçekten kaybedecek bir şeyi yoktu. Dom'a göre bu bir cinayetten ziyade Rossetti'nin rakibi tarafından intihar etmesi gibi bir şeydi.

Ben orada değildim, sadece bir çocuktum ama hikaye çok geniş bir alana yayıldı ve Rossetti'ler ile Casso'ların birbirlerine tahammül edemediklerini açıkça ortaya koydu. Her iki ailenin de işlerini daha iyi hale getirmek için barış için girişimlerde bulunmaya başladığımız yakın zamana kadar da bu gerçek olarak varlığını sürdürdü.

Ta ki GTR Rossetti her şeyi berbat edene kadar.

Şimdi yeniden can düşmanı olduk ve ben bugün nasıl hayatta kalacağımı bulmak zorundayım. Çünkü Memphis'i terk etmeyeceğim. Bana her zamankinden daha çok ihtiyacı varken olmaz, özellikle de onun Alessandra olduğunu bildiğim için. Regina Rossetti'nin resmine bakıp da Memphis'in onun kızı olduğu anlamına gelebilecek benzerliği görmemek mümkün değil.

Buna inanmak için DNA testine ihtiyacım yok. İçgüdülerim çoktan konuştu.

Beynim tüm bunları düşünürken Cav'e bildiklerimizi anlatıyorum. Ben Creighton'ın okuldaki en iyi arkadaşı olma görevime gidene kadar Dom için çalışmaya başlamamıştı. Birbirimizi bu sıfatla tanımıyor olabiliriz ama Cav de tıpkı benim gibi babamız için çalıştı. Hepimiz Dom için zamanımızı harcadık. Ve bu sona ermek üzere.

Bu ana kadar ailenin başına geçmeye karar vermemiştim ama yapabileceğim tek seçim bu. Kan dökmekten ve öldürmekten bıktım.

Bugün sona eriyor.

"Peki ya ben?" Cav ve Benny seçenekleri tartışırken Memphis söylüyor, ben de dinliyorum.

Sorusu aramızda asılı kaldığı anda pasifliğim buharlaşıyor. "Ne demek, ya sen?"

"Onlara kim olabileceğimi düşündüğünü soylesen ve beni Cynthia'yla takas etsen nasıl olur? İşe yarayabilir. Olmayacağını söyleyemezsin."

Kelimeler ağızından çıkarken bile o muhteşem gözlerindeki korkuyu görebiliyorum. Savaş tecrübesi olabilir ve kitlelere sert gerçekleri ulaştırmak için askerlerin arasına karışmış olabilir ama bu farklı ve o da bunun farkında.

"Sikeyim hayır. Böyle bir şey olmayacak. Hiçbir şekilde onların yanına yaklaşmayacaksın. Senin kim olduğunu asla bilmeyecekler." Ses tonum kesin.

"Aslında bu hiç de fena bir fikir değil," diyor Benny ve daha önce hiç şu an hissettiğim gibi suratına yumruk atma isteği duymamıştım.

"Hayır. Lanet olsun. Asla." Ona ters ters bakıyorum ve yüz ifademle çenesini *kapamasını* söylüyorum.

"Senin baban olsa böyle yapardı," diye ekliyor.

"Umurumda bile değil. Ben Dom değilim ve asla da olmayacağım." "Gerçek bu."

Çakıllı ses arkamdan geliyor ve Dom'un burada olmasına neden şaşırdığımdan bile emin değilim. Tabii ki şaşırdı.

Dönüp babama bakıyorum, aynı sese sahip olmasına rağmen onu hastanede son gördüğümünden beri birkaç yıl yaşlanmış gibi görünüyor. Yine de en istemediğim anda ortaya çıkma yeteneği hiç değişmemiş.

"Tıbbi tavsiyeye rağmen hastaneden ayrıldınız mı?"

Başını salladı, gözleri kısılmıştı. "Kapıdan çıkarken bana bir sürü laf söylediler. Sanki ne zaman gitmeye hazır olduğumu söylemesi için bir doktora ihtiyacım varmış gibi. Bir bok bildikleri yok ve ben kimseden emir almam." Odayı tarıyor, bakışları Memphis'in üzerine düşüyor. "Esmer olarak daha iyi görüneceğini biliyordum."

Memphis nefesini tutmuş gibi görünüyor, ben de kolumu ona doluyorum. Dom'un ne kadarını bildiğini ya da duyduğunu bilmiyorum ama Memphis'in muhtemelen Alessandra Rossetti olduğu gerçeğini ona söylemeyeceğim. Bu benim için önemli değil, dolayısıyla onu da etkilemiyor. Fırsat verilse tam tersini söyleyecek olması da umurumda değil.

"Esmer olarak nasıl görüldüğünü seni hiç ilgilendirmez ve elimizdeki durumu etkilemeyeceği de kesin. Annesi Rossettiler'in elinde ve onu benimle takas etmek istiyorlar."

Dom'un ifadesi değişmiyor ve bana çocukluğumda onun bir Spartalı olduğunu düşündüğüm tüm o zamanları hatırlatıyor. O kadar soğukkanlıydı ki, tek görmek istediğiniz birazcık insanlık olsa bile. O zamandan beri, torununu gördüğünde ve aniden yaşayan, nefes alan ve incinebilen bir insana dönüştüğünde olduğu gibi, yüzünde bunu gördüm.

Ama şu anda değil.

Şu anda kaya gibi sağlam.

Dom, daha küçük bir adamı yakacak bir bakışla beni iğneliyor. "Seni almalarının tek yolu cesedimi çiğnemeleri."

Sert sözlerinin beni şaşırttığını söylemek çok hafif kalır. Babam için hiçbir zaman çok önemli olmadım ve şimdi neden önemsemeye başladığını bilmiyorum. Onu değiştirmek için ölümle burun buruna gelmekten fazlası gerekir, çünkü yıllar boyunca bunlardan çok yaşadı.

"İyi, çünkü ben de öyle dedim," diyor Memphis ve Dom'un bakışları onun yüzüne kayıyor.

"Daha iyi bir fikrin var mı kızım?" diye soruyor.

"Henüz yok ama eminim bir tane bulabiliriz. Neden birileri takas edilmek zorunda? Neden polisler onları dışarı çıkarıp onu kurtaramıyor?"

Dom'un dikkati bana yöneldi. "Bu işe karışacak bir polis var mı?"

Sorusu beni şok etti, çünkü bildiğim kadarıyla Dom polislerden vebadan kaçır gibi kaçardı. Maaş bordrosunda sadece birkaç tanesini zorunlu olarak tutardı.

"Olabilir."

"Gizli görevde kimse var mı? Rossettis'in içinde?"

Sorusu ürkütücü ve ben de kulüpte ofisimde yaptığım toplantıyı hatırlıyorum. *Dom'un dinleme cihazı var ve ona yalan söyleyip söylemeyeceğimi görmek istiyor.* Kesin olarak bilmiyorum ama Primo'ya kayıtları kontrol ettirmiş olma ihtimali çok yüksek.

"Evet. İçeride bir adamları var."

Dom keskin bir baş hareketiyle cevap veriyor. "Güzel, o zaman kirli işi yapmalarına izin verelim. Enzo öldüğüne göre seni kaybetmeyeceğim. Sen benim varisimsin, Cannon. Bugün ölmeyeceksin."

Enzo'nun ölümünün kesin bir dille bildirilmesi hepimizi derinden etkiledi. "Ne oldu böyle?" Memphis yanımda kaskatı kesilirken soruyorum.

"Gitmeye çalışırken bir yerleri yırttı. Salak herif vücudunu nasıl dinleyeceğini bilememiş. Onu tekrar masaya yatırdılar ama ameliyattan çıkamadı. Neden hastanede daha fazla kalmak istemediğimi sanıyorsun? Beni kesip açmaya çalışmaları için onlara bir şans daha vermeyecektim."

"Peki ya Creighton?" Cav soruyor.

"Şu anda biz konuşurken o serbest bırakılıyor. O ve Holly bu işin bir parçası değil." "Güzel. Olmalarına gerek yok."

Dom, Cav'e bakar. "Sen ve kadının Creighton'ın çatı katına gitmelisiniz. Eden ve Bishop'ı da alın. İşler ters giderse sizi ateş hattında istemiyorum." Bana baktı. "Kadının da bizimle gelsin."

"Hayır. Sikeyim hayır." Cevabı ısrarak söylüyorum.

Dom gülümsüyor ama yırtıcı bir gülümseme. "Bu binada olan biten her şeyi bilmediğimi sanma. Onun kim olduğunu çok iyi biliyorum. Bir süredir şüpheleniyordum."

Bakışları ona kayıyor. "Yüzünü makyajla kapatabilir, gözlerini değiştirebilir ve peruk takabilirsin ama kemikler yalan söylemez. Sen hâlâ annenin suretisin, ruhu şad olsun. Ve babanla olanlar için sana bir özür borçluyum. Gianni iyi bir adamdı, kendi kardeşi tarafından ihanete uğrayan bir adam. O pislik Giancarlo ve oğlu GTR'yi ortadan kaldırmanın zamanı geldi, çünkü bu kan davasıyla işim bitti. Torunlarımın büyümesini izleyeceğim ve Rossettiler bunu benden alamaz. Bugün ceset torbaları içinde götürölmeleri ya da hapishanede çürümeleri umurumda değil. Küslük artık sona erdi."

Memphis yanımdan Dom'a bakarken titriyor. "Babamı sen mi öldürdün?"

Dom bakışlarını daraltıyor. "Sana öldürdüğümü söyledim kızım."

"Hayır, Gianni Rossetti'yi değil. Leander Lockwood. Haber sunucusu."

Sonunda Dom'un yüzünde bir şok ifadesi beliriyor ama yine de Memphis'in önüne geçiyorum. İçgüdülerim onu ne pahasına olursa olsun korumamı söylüyor. Bunu o gün inşaat alanında hissetmiştim ve şimdi bin kat daha şiddetli hissediyorum.

Ama Dom beklediğim gibi suratına silah dayayarak cevap vermek yerine gülüyor. "Sikeyim hayır. Hayatta olmaz. Yine de beni araştırıyordu. Dikkatli olmaya çalıştı ama yeterince dikkatli değildi. Ölmeden bir hafta önce Andre'nin evinin penceresinden beni izliyordu, ben de adamlarımdan onu içeri davet etmelerini istedim."

MEMPHIS

"Ne?" Tüm vücudum donarken soruyu fısıldıyorum.

"Evet, adamla tanıştım," diyor Dom. "İyi idi. Bir süre konuştuk ve ona Gianni'yle olanları anlattım. Ona son yirmi küsur yılda bir araya getirdiğim şey hakkındaki gerçeği anlattım - Giancarlo'nun Regina'yı öldürmüş olması gerekiyordu, böylece Gianni karısını öldürdüğümü düşünerek benim peşime düşecekti. Ailenin kontrolünü ele geçirmek için müthiş bir plandı ve Giancarlo bunu başardı. Lockwood'a Gianni'nin bana gelmeden önce sakladığı o küçük kıza ne olduğunu bilmediğimi de söyledim, ama bilip bilmediğini merak ediyordum."

Şok, dizlerim bir kez daha güçsüzleşse de dik durmamı sağlıyor. "Ne söyledi?"

"O küçük kız için endişelenmeme gerek olmadığını, çünkü gayet iyi olduğunu söyledi. İyiden de öte. Çok iyi bir kadınmış ve babası da tıpkı kendisi gibi gurur duyacakmış."

Gözlerimi defalarca kırıştıırıp babamı ölmeden önce gören adamın yüzüne bakarken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. Onu görmüş ve onunla eşitmiş gibi konuşmuş. Dom'un ses tonu ve ifadesindeki saygıya bakılırsa, onu kesinlikle öldürmemiş bir adam.

Sesim titriyor ve bir hıçkırık kelimelerimi bastırıyor. "Ondan hoşlandın mı?"

"Hoşlanıyordum. İntihar ettiğini öğrendiğimde ne olduğunu merak ettim çünkü bana intihara meyilli biri gibi gelmemişti."

Başımı sallıyorum, yeni bir gözyaşı dalgası serbest kalıyor. "Değildi. Yapmazdı."

Dom başını sallıyor. "Sana katılıyorum. Tıpkı toplantıdan sonra araştırdığım kıızı muhabir Memphis Lockwood'un ona ne olduğunu öğrenmek için geleceğini bildiğim gibi. Seni o kaldırımda gördüğüm anda kim olduğunu anlamıştım. Sen bir bukalemunsun, ama annenin sana verdiği kemikleri saklayamazsın, Alessandra."

Alessandra. Bu ismi onun dudaklarından duymak içimdeki rüzgârı söndürüyor, çünkü artık bu gerçeği tartışamıyorum.

"Ben de biliyordum. Onu gördüğüm an. Neredeyse nefesimi kesiyordu," diyor Benny, Dom'a dönerek. "Bugün buna bir son vereceğiz. O piç Regina'yı öldürdü. Bunca yıl ona dokunmama izin vermedin ve artık beklemeyeceğim. Onun ölümü bana aittir."

CANNON

Henüz Alessandra olarak düşünemediğim M emphis, Drew Carson peruğu ve lensleriyle Escalade'in arkasında yanımda oturuyor. Benim isteğim dışında burada. Onu Creighton'da, güvende ve sağlam bir şekilde istedim ama bu işi onsuz halletmemize izin vermeyi reddetti.

"Nasıl olsa seni takip edeceğim, bu yüzden beni dışarıda bırakmaya çalışma."

Onun ne kadar inatçı olduğunu bildiğimden, söylediği her kelimeye inandım. Ama yine de kuralsız gelmesine izin vermedim.

Ne dersem, ne zaman dersem sorgusuz sualsiz yapıyor. Ve eğer ona bir şey olursa, geri dönüp hayatımın sonuna kadar peşimi bırakmayacağına yemin etti.

Takas yirmi beş dakika içinde gerçekleşecek ve trafikle birlikte oraya varmamız on beş dakikamızı alacak.

Cole, Rossettileri izleyen ve onları ortadan kaldırmak için mükemmel bir fırsat bekleyen Federal ekiple birlikte gemide. Yüksek profilli bir haber sunucusunun eski eşinin kaçırılmasıyla, mükemmel fırsat *şimdi*.

Arabadaki herkes kıyafetlerinin altına çelik yelek giyiyor. Hepimiz uğruna yaşayacak çok şeyimiz olduğu konusunda hemfikiriz.

Benny hazır. Sayısız vuruşta kullandığı ama emekli olduğunda Dom'a bıraktığı eski silahı dolu ve yanında. Tetiği çekecek kişinin kendisi olması için gerekenleri yaptı, çünkü onu cinayetle yargılayamadan ölmüş olacaktı. Ayrıca, durumu göz önüne alındığında, onu hapse atmalarının imkanı yok.

Cole benden silahlı gelmeyeceğimize dair söz istedi, ben de ona güldüm.

"Sen bizi ne sanıyorsun?" diye sordum.

Sonunda pes etti ve Rossetti olmayan hiç kimseyi vuramayacağımızı söyledi -işlerin kötüye gitmesi gibi talihsiz bir durumda- çünkü eğer yanlışlıkla onun gizli görevlisini öldürürsek, hepimiz hapse gireceğiz.

Bu şartı kabul ettik çünkü yapacak daha iyi işlerimiz var.

Yap.

İnşaat halindeki eski depoya ulaştığımızda

Son moda çatı katları haline gelen ama şu anda pencereleri plastik olan bu binada polis ya da federallere dair herhangi bir işaret var mı diye tarıyorum. Kurnaz olduklarını düşünse de, genellikle gözden uzak kalma konusunda berbatlar. Ancak bugün onlardan hiçbir iz bulamayınca şaşırdım.

Bu da burada olmayabilecekleri anlamına geliyor.

Cole'un ekibini plana dahil etmeden önce alması gereken bir onay turu daha vardı ve büyük ihtimalle onay alamadı. Departman Dom'la hiç iyi oynamadı ve bu sefer de oynamalarını beklemiyorum.

Her iki şekilde de, bu iş bugün bitecek. Buraya yapmaya geldiğimiz şeyi yapmak için polislere ya da federallere ihtiyacımız yok.

Deponun etrafında dönüyoruz. İnşaat kapısından geçtikten sonra, ileride sadece apartman sakinlerinin fahiş fiyatlarla kullanabileceği garaj otoparkı olacak geniş açıklığa giriyoruz. Ama şu anda deponun bodrum katında sadece iki siyah cip var, girişe bakıyorlar, uzun farları karanlığı aydınlatıyor.

Memphis yanımda kaskatı kesiliyor, ben de uzanıp elini sıkıyorum. "Burada kal ve kımıldama. Anladın mı?"

Daha önce belirttiğim noktayı yineliyorum, çünkü Dom'un araçlarının her birinin ön koltukları elli kalibrelik bir mermiyi bile durdurmaya yetecek zırhla donatıldı. Kapıların hepsi zırhlı ve camlar da kurşun geçirmez. Kısacası Memphis, bomba patlaması dışında hiçbir şeyin etkisiz hale getiremeyeceği bir tankın içinde oturuyor.

Şu anda Dom Primo'nun arkasında, ben ortadayım ve Benny de Memphis'in önünde önde gidiyor.

Durduğumuz anda diğer ciplerin kapıları açılıyor. Birinin arka kapısından Giancarlo Rossetti ve iki fedaisi -biri gizli ajan olmalı- çıkıyor. Diğer cipten GTR, Cynthia, Rossetti'nin kuzenlerinden biri ve Memphis'in sert bir nefes almasına neden olan biri çıkar.

"Randi'nin burada ne işi var?"

GTR'nin arkasında duran siyah-gümüş saçlı kadını işaret eden parmağını takip ediyorum.

"Hiçbir fikrim yok ama bu hiç mantıklı değil," diye cevap veriyorum ama Dom'un böyle bir kafa karışıklığı yok.

"O harcanabilir biri olmalı ve onunla işleri bittiği için onu ortadan kaldırmak için bizi kullanıyorlar. Zeki olduklarını sanıyorlar ama çok aptallar. Hadi, bunu yapmanın zamanı geldi."

Kapılarımız açılıyor ve dördümüz dışarı çıkıyoruz, ama ben dudaklarımı Memphis'inkilere bastırmadan önce değil.

"Seni seviyorum. Bundan sonra ne olursa olsun, seni sonsuza dek seveceğim." "Tehlike, sakın vurulayım deme. Bana söz ver."

Ona bu sözü veremem, bu yüzden onu tekrar öpüyorum ve babamı takip ediyorum.

Avuçlarım vücut zırhımı örten kompresyon gömleğinin içine sokulmuş iki tabancayı kaşıyor ve bu konuda kendime başından beri yalan söyleyip söylemediğimi merak ediyorum. Belki de ben bir gangsterim ve bunu bilmiyordum.

Öte yandan, Memphis'in biyolojik annesini öldürdüğü için haklamak istediğim tek kişi Giancarlo. Ve eğer şüphelerim doğruysa... dolambaçlı bir yoldan, iki babasını da öldürmüş olabilir.

Leander Lockwood'a olanlarla ilgili mantıklı olan tek açıklama bu.

Dom, Giancarlo' nun Regina'yı öldürmesiyle ilgili şüphelendiği şeyi ona söyledi ve eğer Leander da kızı gibiyse, odağını Rossettiler'e kaydırmış olmalı. Bu da onu öldürtmüş olma ihtimalinin çok yüksek olduğu anlamına geliyor. Rossettiler ilk kez bir cinayeti intihar gibi göstermiyorlar ve bunun için intikam istiyorum.

Sevdiğim kadından çok şey aldılar ve bugün, borulardan su damlayan ve havada yıkım kokusu olan bu depo bodrumunda sona eriyor.

"Seni hâlâ ayakta gördüğüme şaşırdım, Dom. Konu mermiler olduğunda bile gerçekten teflon gibisin." Giancarlo Dom'la son kez olacağı kesin olan bir şekilde alay ediyor.

Yanımda Benny kayıtsızca duruyor ama sadece bir aptal yaşlı adamın ölümcül olmadığını düşünebilir. Kaç kişiyi öldürdüğü hakkında hiçbir fikrim yok ve bilmek de istemiyorum. Kefaretini ödediğini söylemek yeterli çünkü bu dünyada fazla zamanı kalmadı.

"Kadını bize ver. Buraya dalga geçmeye gelmedik," diye emrediyor Dom.

Giancarlo gülüyor. "Bu sinir bozucu kaltak karşılığında çocuğunu teslim etmekte bu kadar acele edeceğini düşünmemiştim ama sanırım şaşırmamalıyım. Bu

Sanki o öldükten sonra yerini dolduracak başka piçleriniz yokmuş gibi."

Birinin ölümünden bu kadar rahat bahsetmesi başkalarını üzebilir ama Giancarlo'nun beni kızdırma çabası işe yaramıyor. Buz gibi soğuk ifademi en iyi Dom ve Creighton'dan öğrendim.

"Daha iyi bir seçim yapmalıydın. Bu her zaman tek kullanımlıktı." Dom başını bana doğru salladı.

Sözlerinin şiddetini hissetmiyorum bile, çünkü söylediklerinin doğru olmadığını biliyorum.

Giancarlo'nun kahkahası bana doğru kayıyor. "Bu pisliğe nasıl sadık kalabildin evlat? Ve bu amcık için kendini nasıl satarsın? Ben olsam yapmazdım. Sanırım sende gerçekten taşak yok, Cannon. Buraya gel de taşaksız biriyle nasıl başa çıkılırmış sana gösterelim."

Eskiden ne dedikleri umurumda olurdu. Ama şimdi bunun benimle hiçbir ilgisi olmadığını ve her şeyin Giancarlo ile ilgili olduğunu biliyorum. Son yirmi beş yıldır çaldığı pozisyonu hak ettiğini kanıtlamaya çalışıyor ama yine de kendini sahtekâr gibi hissediyor. Oğlunun da böyle bir pislik olmasına şaşmamalı.

"Sana o koca kıcını fırlatabileceğimden daha fazla güvenmiyorum Rossetti," diye bağıyorum ona. "O yüzden onu buraya gönder, ortayı geçtiğinde sana geleceğim."

Giancarlo Cynthia'yı ileri itti. Kadın her adımda hızlanarak bize doğru tökezlerken, Randi'nin eli bir metal parıltısıyla beliriyor. Düşünceler beynimde hızla uçuşuyor.

Lanet olsun. Silahı var.

Belki de onu yanlış değerlendirmişsinizdir ve Cynthia'yı güvenli bir yere ulaşmadan vuracak olan odur.

Bunu planlamamıştık ve başka kimsenin onun parçasını gördüğünü sanmıyorum. Kahretsın.

Herkesi hazırlıksız yakalayıp ileri atıyorum ve onları göremesem de her elin bir silaha uzandığını biliyorum. Cynthia'ya çarpıp onu yere seriyorum ve kurşunlar havada uçuşmaya başlıyor. Onu yanımda sürükleyip beton bir sütunun arkasına sığınmaya çalışırken bir tanesi kulağımı sıyrıyor. Ama oraya varamadan kolumda bir şey yanıyor.

"*Polis! Herkes silahlarını indirsin!*" diye megafonla seslenen bir ses, ışıkları yanıp sönen araçların garaja girdiğini söylüyor.

"Seni orospu çocuğu, iki yüzölü-" Giancarlo silahının namlusunu Dom'un göğsüne doğrultuyor ama Benny'nin nişanı hedefini bulmadan ve adamın kafası patlamadan önce değıl.

GTR polisler'e ateş etmek için silahını kaldırdığında, Randi silahının namlusunu onun şakağına dayar.

"O kadar hızlı değıl, seni lanet olası pislik. Cinayet'ten, insan kılığına girmiş dev bir bok parçası olmaktan ve küçücük bir alete sahip olup onu nasıl kullanacağını bilmemekten tutuklusun. Sessiz kalma hakkına sahipsin. . ."

Randi, GTR'nin Miranda haklarını renkli bir şekilde anlatmaya başladığında Cole öne atılır ve polisler ve Federaller hem Rossetti'lerin hem de Casso'ların etrafını sarar. Benny kelepçelendi, Dom da öyle.

Memphis cipten atlayıp bana ve Cynthia'ya doğru koştu. "Aman Tanrım, vuruldunuz! Ambulansa ihtiyacımız var! Biri ambulans çağırsın!"

"Sadece bir sıyrık, bebeğim."

"Bana sadece bir çizik olduğunu söyleme!" Memphis iki kolunu bana doladı ve sıkıca tuttu.

Cynthia şok içinde bize bakıyor. "Eve gitmek istiyorum. Bir daha asla New York'a gelmeyeceğim."

"İyi olmana sevindim anne."

Cynthia gözyaşlarına boğuluyor ve Cole bana doğru yürürken Memphis onu sakinleştirmeye çalışıyor.

"Böyle olmaması gerekiyordu." "Bir ölü ve bir yaralı.

Bence gayet iyi gitti."

Benden Dom'a bakıyor, o da Giancarlo'nun cesedine ve betona sıçramış beynine bakıyor.

"Bu hayatla işim bitti." Babam homurdanıyor, kelepçelerini çekiştiriyor.

"Emekli olma vakti geldi."

Cole ona, "Hapishanede emekli olabilirsin, Dom," diyor.

Babam gülüyor. "Duymadın mı? Ben teflonum. Hiçbir şey yapışmaz

Ben."

EPILOG

CANNON

Altı ay sonra

Benny, Rossettilerle çatışmadan dört ay sonra uykusunda huzur içinde vefat etti ve biz de onu çok mutlu edecek bir cenaze töreni düzenledik. Tüm aile Andre'nin evinde onun şerefine Hawaii tişörtleri giyerek hayatına ve ölümüne kadeh kaldırdı.

Ölmeden önce, Benny ve Memphis onun el yazması günlüğünü bir kitap haline getirdiler ve Dom'un da onayıyla yayınladılar. Benny mezar taşına *yazar yazmamızı* söyledi. Cenaze törenine gelen herkes bir kopya aldı ve kitabın satışlarının nasıl gittiğine bakılırsa, mezar taşına *çok satan yazar* ekleme şansımız *çok yüksek*.

Cole, Dom'u tutuklatmış olsa da mahkumiyet alamadı. Dom bir kez daha serbest kaldı. Cole bir an için sinirlendi, ancak GTR'nin mahkumiyetiyle büyük terfisini aldığı için bu uzun sürmedi. Tüm Rossetti örgütü dağıldı ve parçaları diğer suç aileleri tarafından yutuldu.

Randi de terfi aldı ve artık iyi niyetli bir dedektif. Leander Lockwood'un ölümüyle ilgili resmi raporun tersine çevrilmesine bile yardım etti. Artık dünya Memphis'in babası hakkındaki gerçeği biliyordu ve adalet yerini bulmuştu. Sigorta poliçesi ödendikten sonra Memphis, babasının adına gazetecilik okulunda bir burs başlatmak için bağışta bulundu.

Dom, sözüne sadık kalarak, polis gözetiminden serbest bırakıldıktan kısa bir süre sonra resmen emekli oldu. Dizginleri bana verdi ve doğru olduğunu düşündüğüm her şeyi yapmamı söyledi. Sonra hemşire Judith Maria Hansen'i baştan çıkardı, Boca'da bir ev satın aldı ve onu kendisiyle kaçırmaya ikna etti.

Cynthia rehabilitasyona gitti, Plaza'nın barında sarhoş olduğu için Rossettilerin onu bu kadar kolay yakalayabilmesinden dehşete düşmüştü. O ve Memphis yeni ilişkilerini ağırdan alıyorlar. Aynı kanı paylaşmalar da, dikkatle yeniden inşa ettikleri bir bağları var.

Teal de rehabilitasyondan mezun oldu ve Grice'le artık mutlu, kararlı bir ilişki yaşıyorlar. Tanya da hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Sanki bunun için yaratılmış gibi kulüpteki yöneticilik görevimin büyük bir kısmını üstlendi.

Hell's Kitchen'daki kahverengi taş binada durmuş, Dom'un bana hediye ettiği bina için yepyeni bir vizyon yaratırken bir tasarım ekibine danışmanlık yapıyorum - bekâr anneler için uygun fiyatlı konut, kira bedeline dâhil olan bir kreş ile tamamlanıyor. *"Bunu hem sana hem de annene borçluyum. Onun hoşuna gidecek bir şey yap."* Hâlâ ayrıntılar üzerinde çalışıyoruz, ancak Creighton projede bana danışmanlık yapıyor. Aslına bakarsanız-

Saatimi kontrol etmek için aşağı bakıyorum. Hemen harekete geçmezsek onunla ve Holly ile akşam yemeğine geç kalacağız.

Ekibe teşekkür ediyorum ve Memphis'i kütüphanede bulmaya gidiyorum, talepte bulunduğu için değiştirilmeyecek tek oda. DNA testi yaptırmış ve gerçekten de Alessandra Rossetti'ymiş ama bu ismi asla kullanmamaya karar vermiş. Memphis ona Leander tarafından memleketinin şerefine verilmişti ve bu nedenle sonsuza kadar bu ismi kullanacak. Ama bir değişiklikle... Artık Lockwood olmayacak. Yakında Memphis Freeman olacak, benim karım.

Kapı aralığında durmuş, masasına dönüştürdüğü geniş ahşap masada dizüstü bilgisayarına gömülmüş çalışmasını izliyorum. Yaptığı işe o kadar dalmış durumda ki konsantrasyonunu bozmak istemediğim için bir adım geri çekiliyorum. Döşeme tahtasının gıcirtısı beni ele veriyor ve kafasını kaldırıyor. Beni gördüğünde, neredeyse kalp krizi geçirecekmişim gibi elini göğsüne götürdü.

"Vay canına, Tehlike. Bazen ne kadar sessiz hareket edebildiğini unutuyorum." "Ömür boyu pratik," diyorum gülerek. "Sana izin verecektim çalışmaya devam et, ama ..."

Bilgisayarındaki saati kontrol eder ve oturduğu yerden fırlar. "Oh, kahretsin. Gitme vakti geldi, değil mi? Çalışmaya devam etmeme ve ikimizin de geç kalmasına izin mi verecektin?"

"Sen havaya girdiğinde, seni çekip çıkaracak adam ben olmayacağım."

"Zor bir bölümü yeni a t l a t t ı m , o yüzden hazırım." demeden önce yüzünde bir hüznün parıltısı belirliyor.

Memphis artık gerçek suçlar yazıyor, canlı yayın muhabirliğini tamamen bırakmış olsa da araştırmacı ruhu hala tam anlamıyla devrede. İlk kitabı Regina Rossetti cinayetinin ardındaki hikayeyi çözüyor. Memphis için zor oldu ama gerçeği herkesin öğrenmesi için ortaya çıkarmaya kararlı çünkü annesi bu onuru hak ediyor.

Elimi uzattım. "O zaman gidelim."

"DÜĞÜN TARİHİNİ BELİRLLEDİNİZ Mİ?" Holly Memphis'e yüzüğünü bir kez daha kontrol ederek soruyor. Üç hafta önce İtalyan yemeği ve şarap eşliğinde evlenme teklif ettim. Aslında *üzerinde* değil. Geno'dan ekstra küçük bir pizza kutusu aldım, içini ona deli gibi aşık olmamın birkaç düzine nedenini içeren notlarla doldurdum ve yüzüğü bunların üzerine yerleştirdim. Memphis mektubu açtığında, su rengi gözleri yaşlarla parıldadı. Sonra ona her bir notu okudum ve sonunda resmi soruyu sordum. Neyse ki benim için anında evet dedi.

Memphis bana baktı. "Henüz değil. Hâlâ ne yapmak istediğimizi konuşuyoruz."

Creighton sanki kafamın içinde yaşıyormuş gibi, "Cannon'ı tanıyorsam, seni kaçmaya ve gizli bir yerde bu işi yapmaya ikna etmeye çalışacaktır," diyor. Adam beni hâlâ herkesten daha iyi tanıyor.

Memphis gülümsemesini gizlemeye çalışıyor çünkü o ve ben bunu geleneksel olarak mı yapmak istediğimizi yoksa küçük ve samimi mi tutmak istediğimizi tartışıyorduk. Uzak bir sahilde sadece ikimiz gibi.

"Ama öyle yaparlarsa biz orada olamayacağız," diyor Holly, ağzı küçük bir mimikle.

Ona bir bakış fırlatıyorum. "Ben senin düğününe gelemedim."

Creighton'ın kahkahası restoranda yankılanırken, Holly gözlerini kısıyor. "Durum farklı Cannon, bunu sen de biliyorsun."

"Eğer egzotik bir yer arıyorsan," diyor Creighton, "İbiza'da arkadaşlarımız var. Forge'ların bir adası var."

"Ya da New Orleans'ta da yapabilirsin!" Holly'nin yüzü saf bir neşe ifadesiyle parlıyor. "Eden'in bir sürü arkadaşı var ve bu harika olur! Fransız Mahallesi'nde geçit töreni falan yaparsınız."

Tüm bunlar olurken Memphis sessiz, sol elinin dördüncü parmağına yeni eklenen yüzükle oynarken yüzünde küçük bir gülümseme var. Gelecek hafta Güney Pasifik'e uçmayı ve sadece ikimiz evlenmeyi önerdiğimde gözleri heyecanla parladı. Kızımın ne istediğini biliyorum. Geleneksel olmasa bile, bizim için mükemmel.

Memphis'in bakışları benimkilere yöneliyor ve konuşurken yüzünde aynı beklentiği görüyorum. "Karar verdiğimizde ikinize de haber vereceğiz."

Söz veriyorum."

Yemek bittikten, kadınlar sarılıp vedalaştıktan, benim Bentley'ime ve Creighton'ın yeni Rolls Royce Cullinan'ına binmelerine yardım ettikten sonra, ağabeyim ve ben kaldırımda durup birbirimize bakıyoruz.

"İbiza'da ya da New Orleans'ta evlenmeyeceksin, değil mi?" Creighton bana sordu.

"Gelecek hafta jetlerinden birini ödünç almama izin verirsen olmaz." Creighton kafasını bana doğru sallıyor. "Sen bunu yaparsın."

Omuz silkiyorum ama ağzımın bir köşesinde bir gülümseme beliriyor. "Düğün için ne istiyorsa onu yapıyorum. Dom Florida'da. Sen ve Holly Tennessee'ye dönüyorsunuz. Cav ve Greer Los Angeles'ta. Eden New Orleans'ta-

"Memphis'i kendinin yapmak için beklemek istemiyorsun," diyor Creighton çarpık bir sırıtışla. "Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Eğer istediğin buysa, ihtiyacın olduğunda Teterboro'da yakıt ikmali yapılmış ve pistte bekleyen uzun menzilli bir jet olmasını sağlarım."

"Bunu takdir ediyorum kardeşim. Çünkü daha fazla beklemeyeceğim. Ben hazırım. Aradığım kişi o. Beklemeye ve her şeyi planlamaya gerek yok. Sadece gidip yapmak ve onu benim yapmak istiyorum."

"O zaman yapacağın şey bu. Senin adına çok mutluyum, Cannon. Gerçekten çok mutluyum. Bunu hak ediyorsun. Ama sen döndükten sonra tüm aileyi bir araya getirebildiğimizde sana müthiş bir davet vereceğimizden emin olabilirsin. Bu olacak."

"Yeterince adil."

Elini uzattı, ben de tuttum ve eğilerek ona sırtımı tokatlarcasına sarıldım. Creighton'ın tekrar hayatımda olması benim için dünyalara bedel. Kayıp bir uzvu yeniden kazanmak gibi.

Ayrıldığımızda, kaldırımdan bize doğru yürüyen kot pantolonlu, koyu renkli kapüşonlu ve yüzünü gizleyen bir adam fark ediyorum. Belime sıkıştırdığım parçaya uzanıyorum, ama Bentley'imın hemen arkasındaki sokak lambasının oluşturduğu ışık havuzuna **ç a r p ı y o r** ve başını kaldırarak tanıdık bir yüzü ortaya çıkarıyor.

"Senin üzerine atlamayacağım. İkinizle de karşılaşmayı çok isterken olmaz. Ve şimdi ikiniz de buradasınız, sanki kader beni yolunuza çıkarmış gibi," diyor Gabriel Legend kapüşonunu geri iterek.

Creighton kendini Legend ile Cullinan'ın arasına koyuyor -tıpkı benim gibi, her zaman önce kadınını korumak için hareket ediyor.

"Ne halt istiyorsun, Efsane?" Bir elini cebine sokarken adama soruyorum. Diğer elinin eklemleri kırılmış gibi görünüyor ve sanki bir kavgadan yeni çıkmış gibi elini esnetiyor.

Yabani saçlarını kapüşonuna takıldığı yerden kurtarıyor ve çenesini kaldırıyor. "Sana bir iş teklifim var. Yeni bir kulüp açmak."

Teal'in başının belaya girdiği yeraltı kulübü gibi, bahse girerim. "Casso ailesi temizdir. İlgilenmiyoruz," diyorum ona.

Creighton sessiz kalıyor, sanki cevap vermek ona yakışmıyormuş gibi, çünkü sokak dövüşçüsünden yasadışı kulüp sahibine para vermesini beklemek saçma.

Legend başını sallayarak, "Hayır, kirli bir kulüp değil," diyor. "Şehirdeki tüm ünlüleri, özellikle de senin lanet olası puro barına giremeyenleri çekecek birinci sınıf bir kulüp."

"Yasal mı olacak? Buna inanmıyorum," diyor Creighton, ses tonu şüphecilikle dolu.

Legend çenesini bana doğru kaldırıyor. "Cassos yaptı. İnanması o kadar da zor olmamalı."

"Bana kötü bir yatırım gibi geliyor," diyor kardeşim, Legend'ı iterek.

"Peki ya sana piyasa fiyatının iki katına geri ödemeye razı olursam?"

Adamın hakkını vermek lazım. Doğru insanlara soruyor. Eğer bizim paramızı kulübünün arkasına alabilirse, daha fazla yatırımcı çekmekte sorun yaşamaz.

"Başarılı olacağından emin misin?" Ona sordum.

"Evet. Evet, eminim. Yatırımcı olsun ya da olmasın bu işi yapacağım. Bir planım var ve başarısız olmayacak."

Bu şehirdeki kulüpler hakkında ne bildiğimi bildiğim için ona katılmamam gerekirdi. Ama o zaten anladığım kadarıyla şehirdeki en kârlı yeraltı işletmelerinden birini işletiyor. Yasal olmak tamamen farklı bir teklif olsa da, bir parçam hala ilgimi çekiyor.

"Birkaç hafta sonra düşünümünden döndükten sonra bana tekrar sor," diyorum Bentley'nin arka kapısına doğru adım atarken.

"O zamana kadar parana ihtiyacım olmayabilir. Şehir Efsanesi'ni kaçırmak istemezsin."

"Apropos. Umarım senin de sonun öyle olmaz," diyor Creighton ve sonra bana başını sallıyor. "Seninle sonra konuşuruz kardeşim. Tebrikler."

Legend kapüşonunu vahşi saçlarının üzerinden çekmeden önce çenesini ikimize doğru kaldırıyor. "Göreceksiniz. İkiniz de göreceksiniz. Sadece bekleyin."

Kaldırımda ilerlemeye devam ediyor, adımları uzun ve gür, duruşu ise kimsenin üzerine atlamaya cesaret edemeyeceği kadar yasaklayıcı. Hikâyesini bilmiyorum ama karanlık ve cesur bir hikâye olduğuna dair içimde bir his var.

Gabriel Legend'la ilgili başka düşünceleri aklımdan uzaklaştırıp Bentley'nin arkasına geçiyorum ve kolumu Memphis'e doluyorum.

Yanımda kıvrılıyor. "Kimdi o?"

"Önemli biri değil. Asıl soru şu: Sence bir elbise bulman ne kadar sürer?" Başının tepesine bir öpücük konduruyorum.

Yüzünü çevirip bana bakıyor. "Bunu gerçekten yapıyor muyuz? Yani, yakında mı?"

"Sen hazır olur olmaz, bebeğim. Sadece söylemen yeterli."

Yüzüne bir sırtma yayılıyor. "Burası New York. Kırk sekiz saat içinde toparlanıp gitmeye hazır olabilirim."

Elimle yanağını okşuyorum. "Mükemmel. O zaman gidip seni Bayan Freeman yapalım. Freeman."

* * *

Memphis

İKİ GÜN SONRA, pistte jetin yanındaki SUV'den iniyoruz ve sinirlerim midemde kelebekler gibi uçuşuyor. *Kaçıyoruz. Bunu gerçekten ama gerçekten yapıyoruz.*

Ama gergin olmamın nedeni bu değil.

Warren kapıyı açtı ve ben Cannon'ı bekleyerek dışarı çıktım. Elim tutuyor ve parmaklarımızı birbirine geçiriyor.

"Buna hazır mısın, bebeğim?"

Sadece başımı sallıyorum çünkü konuşursam sesimin çatlayacağından ve bir şeyler olduğunu anlayacağından korkuyorum.

Warren bavullarımızı indiriyor ve ekip onunla bizi merdivenlere çıkaran siyah-beyaz Karas International halısının üzerinde buluşuyor. Bavullarımız hızla yerleştirilip ayaklarım KI logosuna değdiğinde, sakladığım sırla patlamak üzereyim.

Lütfen, lütfen bunu yaptığım için mutlu ol.

Cannon merdivenlerden yukarı çıkmam için eliyle işaret ediyor ve ben de uçuş görevlisine hızlıca gülümsüyorum. *Kocaman* sırttı.

Yanından geçip kabine giriyorum ve Cannon'ın ne yaptığımı anladığında yüzünü görebilmek için arkamı dönüyorum.

Jetin ailesiyle -Dom ve yeni sevgilisi, Creighton ve Holly, Cav ve Greer, Eden ve Bishop- dolu olduğunu gördüğünde yüzündeki ifade *her şeydi*.

Tam bir şok.

Mutlak huşu.

Ezici bir mutluluk.

Bakışlarını bana çevirdi. "Nasıl? Kim?"

"Creighton ve ben yaptık," diyorum gözlerim yaşla dolarken. "Umarım sen-"

Sözlerimi bitirmeden Cannon beni kollarının arasına alıyor ve ağzını ağzıma yapııştırıyor. Herkes alkışlar, tezahüratlar ve kahkahalarla patlıyor.

Sonunda beni yere bıraktığında ela gözleri parlıyor. "Seni çok seviyorum bebeğim. *Teşekkür ederim*. İşte bu mükemmel." Omzumun üzerinden onu seven herkesi bir kez daha süzdükten sonra beni daha sıkı bir şekilde kendine doğru bastırıyor.

"Umarım hepiniz biraz eğlence ve güneş için hazırsınızdır, çünkü biz evleneceğiz!"

SON

Kirli Mafya Düetinde yer alan diğer karakterlerden BAZILARINI MI MERAK EDİYORSUNUZ? Creighton ve Holly'yi Kirli Milyarder Üçlemesi'nde, Cav ve Greer'i Kirli Kız Düeti'nde, Logan ve Banner'ı Gerçek İyi Düeti'nde ve Bishop ve Eden'ı *Beneath These Shadows*'da bulabilirsiniz. Onların hikâyelerini kaçırmak istemezsiniz!

Okumaya devam edin çünkü sizin için ekstra özel bir sürprizim var - [Efsanenin Düşüşü](#)'ndeki en yeni lezzetli ve tehlikeli alfam Gabriel Legend'a ilk bakış.

Bültenime kaydolmak ve abonelerim için sakladığım özel içerikleri almak için [buraya tıklayın](#). Ayrıca her ay ücretsiz bir kitap hediye ediyorum!

Yaklaşan satışlardan ilk siz haberdar olmak ister misiniz?

[Beni BookBub'da takip edin!](#)

EFSANENİN DÜŞÜŞÜNÜN ÖN İZLEMESİ

Efsanenin Çöküşü Hakkında

New York Times çoksatan yazarı Meghan March'tan yepyeni ve son derece bağımlılık yaratan *Efsane Efsanenin Düşüşü*üçlemesinin ilk kitabı 'nde lezzetli ve tehlikeli yeni bir alfa kahraman geliyor.

İki farklı dünyadan geliyoruz.
Ben sokaklardan geliyorum. O ise fildişi bir kulede yaşıyor olabilir.
Ben hayatımı yumruklarımla kazandım. Onun bir yumruk bile atabileceğinden şüpheliyim. Yollarımız asla kesişmemeliydi.
Asla tanışmamalıydık. Bu gerçekleri değiştirmez.
O kırmızı dudakların tadına bakmak için ruhumu satardım. Onun gülüşünü duymak için şeytanla bile savaşırdım.
Tek bir gece için cehennemde yanarım.
Scarlett Priest benim gibi erkeklerin varlığından bile haberdar olmamalı, ama bazen cazibe iradeden daha güçlüdür.
Eğer bu şekilde ölürsem, düşüşümün her saniyesine değecek.

Efsanenin Çöküşü başlığa tıklayarak ön sipariş verebilirsiniz.

Bölüm 1 Scarlett

Bedenim bir gümbürtüyle yere çarpıyor. Gözlerimi açtığımda karanlık beni karşılıyor.

Bu da ne böyle?

Bekle bir dakika. Hayır. Zifiri karanlığa biraz gri karışmış. Belki başımın üstünden bir parıltı bile geliyordur?

Uykuya mı daldım? Yatağımdan mı yuvarlandım?

Oturmaya çalışıyorum ama hareket edemiyorum. *Neden hareket edemiyorum?* Korku omurgamdan aşağı süzülüyor çünkü uykuya dalmadığımdan %99,99 eminim. Ben şekerleme yapmam. Zamanım yok.

Ayrıca, eğer kestiriyor olsaydım, Proclaimers'ın "500 Miles" şarkısı kulaklıklarımda bangır bangır çalışıyor olmazdı.

Bekle. Koşuyordum. Uyuklamıyordum. *Öyleyse neden hareket edemiyorum?* Kıpırdıyorum, ama halı kestenesi gibi bir şey çıplak kollarıma sürtünüyor.

Neler oluyor böyle?

Proclaimers, şarkı tekrar başlamadan önce bir anlığına sessizleşiyor. O değerli sessizlik ritminde yapbozun parçaları bir araya geliyor ve vücudumda dolaşan kan neredeyse donmuş bir nehirdeki buzlu su gibi yavaşlıyor.

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Sadece . . . Hayır. Bu gerçek değil. Tehditler gerçek değildi. Beni yakalayamadılar. İnkâr etmeye çalışsam bile, iç sesim inanmak istediğim her şeyle çelişerek kafamın içine giriyor.

Beni yakaladılar. Tehditler gerçekleşti. Beni öldürecekler. Ryan ve Christine'i dinlemeliydim. Neden dinlemedim?

Doğru, çünkü böyle şeyleri asla ciddiye almam. *Ve şimdi . . .* Kalbim gümbür gümbür atarken ellerimi esnetiyorum ve parmak uçlarım haliya benzeyen bir şeye değişiyor.

Gerçeklik kafa karışıklığıma çarptıkça midem düşüyor.

Bir haliya sarılmıştım. Oh. Benim. Lanet olsun. Tanrım. Böyle bir şey olamaz.

Proclaimers kulağımda feryat ederken, titreşimler tenimi ürpertiyor.

Neydi o? Bir kapı mı kapanyor? Bunlar ayak sesleri mi?

Sonra seslerin mırıltısı geliyor. Dinlemeye çalışıyorum ama müzikten kelimeleri çıkaramıyorum, ta ki ...

Bir şey yan tarafıma çarpıyor ve neyse ki halı darbeyi köreltiyor. *Az önce biri beni tekmeledi mi?*

Ben akıllı bir kadını. Bilgili. Hayatım boyunca Manhattan'da yaşadım ve üç soygun girişiminden kurtuldum. Küçülen bir menekşe değilim ama katıldığım iki kadın kendini savunma seminerinde *de muhtemelen defalarca ölüm tehdidinde bulunmuş biri tarafından kaçırıldıktan* sonra bir haliya sarılmış halde uyandığınızda ne yapmanız gerektiği anlatılmadı.

Şarkının sesi, Proclaimers'ın sevdiği kadın için yapabileceği her şey hakkında daha fazla ilahi söylemek için düşünüyor ve o zaman kükreme duyuyorum.

"*Ne yaptın?*" diye bağılıyor bir adam ciğerlerimdeki nefesi emecek kadar yüksek sesle. Sesi öfkeli ve güçlüydü.

Korku, tenimde soğuk bir ter oluşturuyor.

"Tamir edebileceğini söylemiştin!" Başka bir ses, bu seferki daha yüksek perdeden, Proclaimers'ın sesini yarıp geçiyor, şarkı tekrar şiddetlenip onları bastırmadan önce.

Bir şeyi düzeltebileceğimi kim söyledi? Neyi düzeltebileceğini? Nereyi? Beynim hızla çalışıyor, ama milyarlarca ton korkuyla ve küçülüp kaçma dürtüsüyle ağırlaştığı için normalden daha halsiz.

Daha fazla mırıldanma. Daha fazla kafa karışıklığı kafamın içinde isyan ediyor.

Neyi düzelteceğim? Kimin için? Bu beni öldürmeyecekleri anlamına mı geliyor? Çünkü bugün öldürülmemeyi gerçekten çok isterdim. Ya da yarın. Ya da hiçbir zaman.

Sonra yuvarlanmaya başladım. Gerçek anlamda. Tekmelendiğinde yan yatan bir kaya gibi.

Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım! Düşün! Düşün! Düşün!

Vücudum darmadağın olana ve kulaklıklar kulaklarımdan düşene kadar yuvarlanıyor. Halıdan kurtulup sırt üstü yere düştüğümde parlak ışık beni kör ediyor ve tavana bakıyorum.

Ayağa fırladığımda deri ve halı temizleyicisi kokuları burun deliklerime çarpıyor, sanki çok içmişim gibi bir tarafa doğru eğiliyorum. Etrafımda dönüp bir çıkış arıyorum ama iri bir el omzumun çıplak tenine konuyor.

Avuç içi sıcak, sanki bir cepten yeni çekilmiş ya da yumruk yapılmış gibi. Dokunuşu parmak uçlarıma kadar karıncalanmalar gönderiyor.

Vay be. Bu daha önce hiç olmamıştı.

Sarsılarak uzaklaşıyorum, tökezleyerek ilerliyorum ve kendimi deri bir sandalyenin kolunda yakalıyorum. "Lütfen beni öldürme. Düzeltmemi istediğin her neyse, düzelteceğim."

Başımı eğmiş, benden birkaç adım ötede duran adamın yırtık kot pantolonlu bacaklarına bu sözleri söylüyorum, her ne kadar onu ikna etmeye çalışmanın iyi bir fikir olduğuna ne zaman karar verdiğime dair hiçbir fikrim olmasa da. Şu anda kendimi korumaya çalıştığım için mantıklı davranmam konusunda tüm bahisler kapandı.

Bir darbe ya da bir tür sözlü saldırıya hazır olmama rağmen, hiçbiri gelmiyor. Yerdeki kulaklıklarımdan yükselen Proclaimers'ın cılız sesi dışında odayı ağır bir sessizlik kaplıyor.

Yırtık kotun hareket etmesini bekliyorum. Bana doğru gelmesini. Beni öldürmek için. Ama yapmadılar.

"Siktir." Sanki nefesinin altından konuşuyormuş ve benim duymamı istemiyormuş gibi yumuşak bir sesle çıkıyor.

"Lütfen," diye fısıldıyorum, sonunda cesaretimi toplayıp bir çift devasa kot pantolonlu bacağa bağlı bedenini geri kalanına bakıyorum. "Lütfen incitme-"

Hayatımda gördüğüm en mavi gözlere bakarken sesim kesiliyor. Sadece bu gözlerden bile bir servet kazanabilirdi. Bunun en büyük nedeni, burnundaki hafif çarpıklık ve keskin elmacık kemiklerinden biri boyunca uzanan bir yara izinin soluk beyaz çizgisi nedeniyle hiç de çekici olmaması gereken gülünç derecede çekici bir yüze yerleştirilmiş olmaları. Kirli sarı saçları yüzüne dökülürken dudakları sert bir çizgi oluşturuyor.

Bu canavar, her ne kadar muhteşem olsa da, beni öldürecek.

Kafamın içindeki ses nihai hükmü veriyor, bu sonuca varıyor çünkü bir şekilde, ruhumun derinliklerinde, bu adamın başka birine acı vermekten korkmadığını biliyorum. Ham, vahşi enerji vücudundan dalgalar halinde akıyor ve dişlerim yoğunluğu karşısında takırdamakla tehdit ediyor.

Güzel ve vahşi. Şu anda zihnimde gördüğüm son yüzün fotoğrafını çekerken böyle bir sıfat kullanırdım.

İşte bu. Dinlemem gerekirdi. Ama dinlemedim. Hepsi benim hatam.

Titreyen dudağımı ısıyorum ve gözlerimden yaşlar süzülürken omuzlarımı dikleştiriyorum, düşmesine izin vermeyeceğim yaşlar.

Henüz değil.

Önce Azrail'le pazarlık yapacağım.

Bu kitap hayatımı ele geçirdi. Scarlett ve Legend *her şey*. Bu bağımlılık yaratan hikâye için çok heyecanlıyım ve sizinle paylaşmak ! [Efsanenin Düşüşü için BURAYA tıklayarak](#) ön sipariş vermeyi unutmayın. Legend ve Scarlett 12 Kasım 2019'da serbest bırakılacak ve için sabırsızlanıyorum onları kaçırmak istemezsiniz!

YAZAR HAKKINDA

Şirket avukatlığından romantizm yazarlığına geçiş, *New York Times*, *Wall Street Journal* ve *USA Today* çöksatan yazarı Meghan March'ın asla pişman olmayacağı bir inanç sıçramasıydı. Otuzdan fazla kitabı yayınlanan yazar, dünyanın dört bir yanındaki romans severlere neredeyse bir düzine dilde milyonlarca kitap sattı. Kalbi göçebe olan yazar, şu anda Kuzeybatı Pasifik ormanlarında gerçek hayattaki alfa kahramanıyla sonsuza dek mutlu bir hayat sürmektedir.

Sizden haber almayı çok ister. Onunla bağlantı kurun: Web sitesi: meghanmarch.com

AYRICA MEGHAN MARCH TARAFINDAN

EFSAÑE TRİLOGİSİ

The Fall Legend of
House of Scarlett
(Kasım 2019) (Aralık
2019) *The Fight for*
Forever (Ocak 2020)

KIRLI MAFYA DÜETİ:

Kara Koyun
Beyaz
Şövalye

FORGE TRILOGY:

Şeytanla Anlaşma
Şeytanın Şeytanın
KalbiŞansı

GÜNAH ÜÇLEMESİ:

Günahtan Daha
Zengin Günahtan
Günah Kadar Suçlu
AlmakZevk

DAĞ TRİLOGİSİ:

Acımasız Kral
Meydan
Okuyan
Kraliçe
Günahkâr
İmparatorluk

VAHŞİ ÜÇLEMESİ

Vahşi Prens
Demir Prenses
Haydut
Kraliyet

ALT SERİ:

Bu Maskenin Altında
Bu Mürekkebin
Altında

Bu Zincirlerin Altında Bu
Bu Gölgelelerin Yaralarının
Altında Altında Altında
Gerçeğin Altında Bu
Yalanların

KIRLI MİLYARDER ÜÇLEMESİ:

Kirli Milyarder
Kirli Kirli
Birliktelik Zevkle
r

EDEPSİZ KIZ DÜETİ

Kirli Kirli
Aşk Kız

GERÇEK DÜET:

Gerçek İyi Adam
Gerçek İyi Aşk

GERÇEK KIRLI DÜET:

Gerçek Kirli
Gerçek Seksi

FLASH BANG SERİSİ:

Flash Bang
Hard Charger

STANDALONES:

Beni Geri
Götür Kötü
Karar

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[İçindekiler](#)

[Beyaz Şövalye Telif](#)

[Hakkı](#)

[White Knight Hakkında](#)

[1. Cannon](#)

[2. Cannon](#)

[3. Memphis](#)

[4. Cannon](#)

[5. Memphis](#)

[6. Cannon](#)

[7. Memphis](#)

[8. Cannon](#)

[9. Cannon](#)

[10. Memphis](#)

[11. Cannon](#)

[12. Memphis](#)

[13. Cannon](#)

[14. Memphis](#)

[15. Cannon](#)

[16. Memphis](#)

[17. Cannon](#)

[18. Memphis](#)

[19. Cannon](#)

[20. Memphis](#)

[21. Cannon](#)

[22. Memphis](#)

[23. Cannon](#)

[24. Memphis](#)

[25. Cannon](#)

[26. Cannon](#)

[27. Memphis](#)

[28. Cannon](#)

[29. Cannon](#)

[30. Memphis](#)

[31. Cannon](#)

[32. Memphis](#)

[33. Cannon](#)

[34. Memphis](#)

[35. Cannon](#)

[36. Memphis](#)

[37. Cannon](#)

[38. Memphis](#)

[39. Memphis](#)

[40. Cannon](#)

[41. Memphis](#)

[42. Cannon](#)

[Sonsöz](#)

[Efsanenin Çöküşü'nün](#)

[Önizlemesi Yazar Hakkında](#)

[Ayrıca Meghan March](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

